

От авторката на „Дъщерята на пеперудите“

Втората звезда надясно ...чак до сутринта

Мери Алис Монро

Понякога приказките
се сбъдват...

**МЕРИ АЛИС МОНРО
ВТОРАТА ЗВЕЗДА НАДЯСНО ...
ЧАК ДО СУТРИНТА**

Превод: Паулина Мичева

chitanka.info

Понякога приказките се сбъдват...

Фей О'Нийл е самотна майка с две деца и няма време за вълшебни приказки. Няма време за съмнения, страхове или мечти. Трябва да организира живота си наново, затова се премества в Лондон с двете си деца. Настанява се в апартамент в стара викторианска къща, който е прекалено хубав за цената, срещу която го наема. Защото в къщата не всичко е така спокойно, както изглежда на пръв поглед... Странни малки светлилки се появяват в стаята на децата ѝ нощем. Възрастната дама от горния етаж — собственичка на къщата, вярва, че е истинската Уенди от книгата за Питър Пан. Съседът ѝ от приземния апартамент Джак е изключително привлекателен професор по физика, който очарова както децата, така и жените. Той ѝ припомня, че звездите не са само обекти за изследване — понякога те показват истинския път на човека и му откряват завесата пред магическото и приказното. Това прави живота по-хубав — вълнуващ и пълноценен. И дава отговори на някои трудни въпроси...

Дали светлинките всъщност не са истински феи? Възможно ли е старата дама наистина да е Уенди на Питър Пан? Ще успее ли Джак да възстанови вярата на Фей в самата нея и в любовта?

„Втората звезда надясно...“ ни връща в дните, когато сме вярвали в приказки, и ни кара отново да повярваме в магията на любовта, в това, че няма непостижими мечти и че никоя болка не е прекалено силна, за да не може да бъде изцелена. И ако сме достатъчно смели, можем да поемем към втората звезда надясно... още сега.

В тази история създадох двойствен свят: реален и фантастичен. Наука и магия. Ключът към всички тях е силата на вярата.

Мери Алис Монро

Мери Алис Монро е автор на петнайсет книги — романи, нехудожествена литература и детски книги. В България е известна с бестселъра си „Дъщерята на пеперудите“. Мери Алис е чест лектор на литературни фестивали и обществени събития и активен член в редица природозащитни организации. Има бакалавърска степен по азиатски култури и японски език и магистратура по педагогика. След

преместването си във Вашингтон Мери Алис се отдава на детската си мечта — да пише. И оттогава не е спирала.

*Тази книга е посветена на децата ми: Клеър,
Маргарета и Закари.*

И на всички с млади сърца навсякъде по света.

Фея на рамото ми...

ПРОЛОГ

Джак се събуди от светлина, която мина пред очите му. Беше бързо проблясване — ярко и пронизващо. После изчезна. Стреснато се изправи в леглото и потърка очи, докато в ушите му звучеше звън от камбанки. Пълният мрак в стаята бе разкъсан от бледожълт сноп светлина, проникващ през отворения прозорец.

Обикновена улична лондонска лампа, осъзна той, докато премигваше в сънлив ступор. Огледа познатите очертания на мебелите в сенките: бюрото с три чекмеджета, от което се подаваха чорапите му, стола с твърда облегалка, отрупан с нахвърляни дрехи, лампата на пода с наклонен абажур. Всичко бе наред. Нищо не бе разбутано. Потърка врата си, после наболата си брадичка, събуждайки се постепенно.

Ето я пак! Малка топка от светлина, не по-голяма от юмука му, излетя от гардероба и се спусна по пода и стените в бързи, налудничави движения, преди да изчезне под вратата. Сега вече Джак се разбуди напълно и сърцето му се разтупка силно. Време бе за лов! Отметна завивката си назад, скочи от леглото, спусна се по скърцащите дъски на пода, надзърна през вратата и се ослуша.

Светещата топка се носеше надолу по коридора в замаяни кръгове по стените подобно на валс, отскачаше от пода, после зави зад ъгъла в посока към кухнята.

Джак безшумно се протегна към стойката за чадъри, пръстите му се обвиха около чадъра му, а с другата ръка се пресегна към голямото кепче за пеперуди. Този път щеше да я хване, обеща си мислено, докато следваше трептящата светлинка в кухнята.

Голямата стара кухня с проблясващата готварска печка „Ага“^[1] и тъмносините плочки на пода бе спокойна и тиха, обвита в призрачната лунна светлина. Размахвайки кепчето за пеперуди, Джак огледа пода, стените, плотовете. Нито искрица светлина не просветваше в мрака. Никаква сянка не потрепваше.

— Добре... Кой е тук? — провикна се той с дрезгав глас.

В отговор се чу само плющенето на завесите, раздвижени от вечерния вятър. Джак отиде до леко отворения прозорец и примижа през стъклото, но успя да види единствено хаотично преплетените клони на дърветата в старата градина. Задната врата бе затворена, но той провери за всеки случай — да, беше си все така заключена. Отвън поривът на вятъра разклати градинската порта и отнякъде се разнесе остър звук — като че ли на земята бе паднала керемидата от покрива. Джак грабна фенерче от скрина, бързо отвори вратата и последва звука до задната част на градината.

Лъчът светлина от фенерчето се плъзгаше като змия по каменната стена, ограждаща къщата, потъвайки от време на време в цепнатините по нея. Мина по напукания каменен плочник на издигнатото пространство в двора, в чийто център се намираше малък фонтан, украсен с бронзово момче, свирещо на флейта. Плътен пласт прах от разпадащите се стени покриваше момчето като бледа стара кожа и му придаваше призрачна аура. Когато лъчът на фенерчето се спря на лицето му, под прикритието на прахта Джак откри нахакана усмивка и подигравателни любопитни очи.

Сянка трепна на небето вляво от него. Джак се завъртя на пети и насочи фенерчето нагоре към покрива. На третия етаж имаше голям френски прозорец с малка тераска, оградена с парапет от ковано желязо. Много женствено. Много недостижимо, помисли си той, докато оглеждаше издигащата се на девет метра над земята тераска. Там нямаше никого, а и доколкото можеше да прецени, едва ли имаше начин някой да се изкатери догоре. Не бе сложена и подвижна стълба, която да се спуска от покрива до долу.

Нямаше смисъл да притеснява Лудата Уенди, която живееше горе. Тя беше на деветдесет и повече години и горката старица сигурно се нуждаеше от съня си.

Както и аз, каза си Джак. Отпусна ръка и поклати глава, ядосвайки се на прекалено развинтеното си въображение. Тук нямаше нищо. Никой не бе нахлул, не се виждаше никаква светеща топка — само един зрял мъж по шорти с тъпо изражение на лицето и кепче за пеперуди в ръка.

Каквото и да го бе събудило, вече си бе отишло. Лудата Уенди не бе единствената, която вижда летящи неща нощем, помисли си Джак.

Загаси фенерчето, облегна се на студената каменна стена до вратата си и се прозя. Чувстваше се по-спокоен, затова повдигна глава и се взря в звездите, които обичаше от детските си години в Небраска, когато лежеше в царевичните полета, пиейки любимата си напитка, гроздово „Нехи“. С лекота забеляза ярката Северна звезда, Голямата мечка... После погледът му се насочи към съзвездието Северна корона.

Не че нямаше да се зарадва, ако откриеше НЛО или нещо подобно. Винаги бе оглеждал небесата в търсене на необяснимото, постоянно повдигаше камъните по земята с надеждата да намери непознати досега пълзящи твари. Не правеше ли и сега това по цял ден? На 36 години физикът Джак Греъм бе същото любопитно момче, обожавашо откривателството.

Но не и тази нощ, помисли си той, докато прокараваше пръсти през къдравата си коса. Усмихна се леко. Не, тази нощ обяснението за това, че му се бе привидяла мистериозната светлина, най-вероятно се дължеше на леко развалено говеждо. Британците може и да си мислеха, че чаша ментов чай би му подействала добре — за тях чаят бе решение за всичко. Тази вечер обаче би предпочел чаша скоч.

Отдръпна се от стената и се запъти обратно към къщата, оставяйки вярното си кепче до вратата. Преди да я затвори, почувства покрай ухото си лек повей на вятъра, който изсвистя със силно бучене. Сърцето му подскочи и Джак извърна глава, за да огледа с любопитство за последен път нощното небе.

В случай че имаше късмет.

---

[1] „Ага“ — марка много известни стари, класически газови печки. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

Пролетният вятър разлюля листа в ръцете на Фей О'Нийл, докато тя стоеше на тротоара и се взираше във внушителната лондонска къща. На земята вляво от нея имаше купчина багаж. Вдясно стояха двете ѝ малки деца: отпуснати, изморени от пътя и раздразнителни. Тя провери адреса, после изпъна рамене.

Номер 14 бе триетажна тясна джорджианска къща^[1] с червени тухли, издигаща се сред редица подобни сгради, подредени една до друга на улицата. Приветлива и спретната, стара, но изящна, с широка предна веранда, обсипана със саксии със свежи червени мушката. С високите си сводести прозорци и широката гранитна веранда къщата като че ли се усмихваше и дори я приветстваше. Фей се усмихна в отговор и стисна окуражително раменете на Мади и Том.

— Има нещо в тази къща... Мисля, че тук ще сме щастливи. Какво ще кажете?

— Стара е и грозна — каза Мади, като се намръщи неодобрително. — Харесвах повече къщата ни в Чикаго.

Фей затвори очи и стисна зъби. Осемгодишната ѝ дъщеря бе против цялото им презатлантическо пътуване и още не ѝ бе простила. Фей видя, че Мади присви устни, видя напрегнатото ѝ изпънато гръбче и разпозна отбранителния поглед в бледосините очи зад гъстите руси мигли. Въздъхна дълбоко, защото знаеше, че дъщеря ѝ няма да ѝ улесни живота.

— Не е толкова лошо — отвърна тя и се насили да звучи ведро, докато оглеждаше лющещата се боя на рамката на прозорците и ръждивите петна по оградата от ковано желязо. Къщата изглеждаше... леко уморена. — Няма нищо, което да не може да се оправи с малко лъскане и боя. Ти какво мислиш, Том?

Шестгодишното момче зарови лице в полата ѝ вместо отговор. Фей въздъхна тежко.

До вратата на високата предна веранда стоеше впечатляващо изглеждаща възрастна дама, също с голям балкон, но вместо саксии с

мушката, върху главата ѝ бе цъфнала голяма копринена шапка с прасковен цвят. С една ръка притискаше голяма черна чанта без дръжка към гърдите си, в другата държеше твърда папка. Побутвайки децата си напред, Фей постави решителна усмивка на лицето си.

— Мисис Лойд? — провикна се тя.

— Здравейте — отзова се жената и помахала с ръка. Слезе по стълбището и се запъти към тях, широко усмихната. — Вие сигурно сте мисис О'Нийл. Как сте? — възкликна тя и протегна ентузиазирано ръката си.

— Уморени сме, но сме добре — отвърна Фей, докато се ръкуваше с нея. — Току-що пристигаме в Лондон.

— А това са скъпите ви дечица? — мисис Лойд сведе поглед към тях и сбърчи леко нос, сякаш преценяваше възможните щети, които двамата можеха да нанесат на апартамента. Опита се да прикрие очевидната си неприязън към децата с шумни сладки възклицателни думи по техен адрес.

Мади и Том незабавно се скриха зад майка си, като се хванаха за роклята ѝ от двете ѝ страни. Фей се усмихна колебливо, докато ги придърпваше към себе си, пожелавайки си поне веднъж децата ѝ да се здрависат с някого и да се усмихнат, вместо да се разтреперят и да се скрият уплашено.

— Деца, поздравете — каза Фей с престорена усмивка. — Мади? — обърна се тя към по-голямото момиче.

Не ѝ беше нужно да ги поглежда, за да знае, че „скъпите ѝ дечица“ се вираха уплашено в едрата стара жена със смешната наклонена шапка и светли, критично гледащи очи. Децата ѝ имаха шесто чувство за хората, което тя се бе научила да уважава.

— Те са срамежливи — измърмори, като се овладя да не залитне, когато двамата се притиснаха още по-силно до нея. — А и пътуването бе дълго. Сигурна съм, че ще се почувстват по-добре, след като се настаним в апартамента.

— Имате предвид „жилището“ — поправи я мисис Лойд, повдигайки вежди. — Трябва да свикнете вече с британския английски.

Фей сви устни. Значи мисис Лойд бе от онези хора, които изпитват удоволствие да поправят другите и винаги да са прави.

— Да, жилището — отвърна тя меко, а пръстите на краката ѝ се свиха от яд в ниските ѝ кожени обувки.

Мисис Лойд зарови в чантата си и победоносно извади връзка ключове.

— Ето ги! — възкликна тя. — Ще влезем ли да погледнем? Жилището ви е на първия етаж и е най-хубавото в къщата, според мен. Тук, в Лондон, първият етаж е над приземния етаж с градинското жилище, не знам дали знаете. Внимавайте с багажа си.

Остави умърлушената група да се справи с куфарите и чантите си както може — донякъде с носене, донякъде с влачене те успяха да ги домъкнат от напечения горещ тротоар по стъпалата нагоре до приятната прохлада на малкото тъмно антре с изключително красива ламперия. Фей пусна чантите си, затвори очи и подуши лимонения восък по дървото и сладкия аромат на цветя. На прозореца в коридора имаше ленено перде, а под него малка масичка в стил Хепълуайт^[2], покрита с искрящо бяла покривка, на която бе поставена ваза с люляк.

Фей се усмихна облекчено. Винаги бе смятала, че антрето на къщата задава тона, а това бе безупречно и красиво. Когато видя трите месингови пощенски кутии до вратата, си представи как нейното име скоро щеше да стои там.

Том се притисна до полата ѝ и предпазливо посочи към звънците във формата на малки лъскави камбанки, висящи над всяка пощенска кутия.

— Камбанките са очарователни — каза тя. „Очарователни“ обаче не означаваше „безопасни“. — Има ли аларма? Обезопасяване? Човек никога не може да бъде достатъчно сигурен в днешно време.

— Това е малка сграда, мисис О'Нийл. Има само три жилища — изсумтя мисис Лойд. — Звънците си вършат работата. Достатъчно добре.

Малки глупави неща, които само вдигат шум, едва ли могат да вършат някаква особена работа, помисли си Фей, докато оглеждаше вратата и прозорците.

— Има ли алармена система в къщата? — настоя тя.

Мисис Лойд повдигна вежди и доби вид, сякаш е изяла парче кисел лимон.

— Това е район с добра репутация. И престъпленията в Англия не са толкова разпространени, колкото във вашата страна — добави тя,

а в гласа ѝ внезапно се появи аристократична нотка. — Не виждам нужда от такава система.

— А ако аз искам да си сложа на моето жилище? — попита упорито Фей.

— Както желаете. Ще бъде личен разход, разбира се. Ноздрите ѝ се разшириха и тя се обърна рязко към отворената врата на апартамента.

— И така, ето ни тук...

Притеснението на Фей отлетя в мига, в който влезе в огряната от слънцето предна стая с широките ѝ сводести прозорци и високия четириметров таван с гипсови релефи. Усмивката, която бе почувствала пред фасадата на къщата, се сля със струящото отвсякъде положително усещане за доброжелателност. Сърцето ѝ направо спря от вълнение, докато обикаляше просторната, но уютна стая и прокараваше пръсти по старите маси с извити крака и отрупаните с дебели възглавници столове. Тази къща те канеше на чай. Тази къща посрещаше с радост децата.

Почувства неудържимия сантиментален порив, който изпитваше винаги когато четеше любимите си романи на Джейн Остин или когато усетеше уханието на рози, или ако гледаше усмихнатите лица на любимите си хора от стари избледнели снимки.

Тъмните дървени дъски на пода бяха покрити с протъркани ориенталски килими в приглушени тонове. На отсрещната страна на стаята, върху изящно издялана дървена лавица позлатен часовник биеше на всеки четвърт час. Фей се отпусна, мислейки си колко се различаваше този апартамент от скучната, построена и обзаведена без въображение къща в Илинойс, която току-що бе напуснала.

Това жилище изглеждаше така, както си бе мечтала — както всеки американец си представя, че изглежда истинският британски дом на хора от средната класа. Тук можеше да покаже на децата си различен начин на живот, помисли си тя с надежда. Молеше се да успее да ги направи щастливи.

— Идеално е — каза Фей.

Мисис Лойд се усмихна доволно.

— Тази къща бе на майка ми — обясни тя с по-мек глас. — Това бяха нейните вещи. Всъщност все още са. Мисис Форестър живее на горния етаж. Някога това бе еднофамилна къща, но както стана с много

други къщи от квартала, я превърнахме в това, което вие, американците, бихте нарекли „триплекс“ — къща с три отделни жилища. Божичко... сигурно е било... преди двайсет и пет — трийсет години. Някога бе просторна сграда, но сега... — сепна се тя и на лицето ѝ се появи намек за раздражение, когато долови звук от скачане върху дивана.

— Не, дете! Не бива да се скача по дивана.

— Том... — последва я Фей.

Том се намръщи и се спусна към нея, като се вкопчи отново в полата ѝ.

— Уморени са — повтори отново тя с престорена усмивка.

— Разбира се — отвърна Джейн Лойд, а погледът ѝ се премести към Мади, която опипваше с пръсти колекцията от порцеланови животни, поставени на една лавица. — Внимавай, скъпа. Много са крехки.

— Мади... — обади се предупредително и майка ѝ.

Мади върна странния еднорог на мястото му и премина към книгите, струпани на рафта.

— Както казах — продължи мисис Лойд, — това място просто вече бе прекалено голямо за сама възрастна жена. И, разбира се, да не забравяме разходите по поддръжката. Така че аз... ние решихме да превърнем къщата в по-удобни за обитаване жилища. Мисис Форестър е вдовица.

— Наричате майка си „мисис“? — попита Мади, обръщайки глава към нея.

Мисис Лойд изпъчи гърди.

— Това се смята за възпитано обръщение, скъпа — отвърна тя, като погледна косо и донякъде критично Фей.

— О? — каза Мади, без да се притеснява от намека за критика на жената. — Защо не живеете с нея, като е толкова възрастна?

— Аз ли? — стресна се мисис Лойд. — Защо? Вече живея с мистър Лойд. В наша собствена къща. Която не е много далеч отук. Отбивам се редовно да проверявам как е майка ми. Има медицинска сестра, която я посещава, разбира се, но аз се грижа за всичките ѝ останали дела.

На Фей ѝ бе забавно да слуша как мисис Лойд се обяснява на едно осемгодишно момиченце. Вината, знаеше тя, предизвиква

невероятно силна отбранителна реакция.

Мисис Лойд се огледа из стаята, сякаш споменаването на майка ѝ и гледката на вещите ѝ бяха предизвикали дълбоки емоции в нея.

— Преди живеех тук, разбира се — каза тя, по-скоро на себе си. — Спях в детската стая на горния етаж, в мансардата, където сега живее майка ми. Превърнахме я в приятно просторно студио, разбира се.

— Разбира се — повтори Мади, поглеждайки мисис Лойд със сериозно изражение, което обаче противоречеше на присмехулния ѝ поглед.

Фей я изгледа предупредително. Мисис Лойд не забеляза нищо и продължи:

— Двете ми дъщери също често посещават баба си Уенди — погледът ѝ стана по-благ. — Искаха да спят в детската стая като мен. Ах, тази детска стая — въздъхна замечтано тя. — Такова магическо място беше. Сънищата, които сънувах. Прекрасни сънища! — въздъхна отново тя. — Знаете ли, майка ми разказваше най-чудните приказки на света.

Том се вкопчи пак в полата на Фей и я погледна умоляващо. Тя го погали по косата и кимна.

— Може би майка ви ще пожелае да разкаже някои приказки и на моите деца? Мади и Том обожават приказки. Биха могли да я посещават. Ще бъде добре за всички.

— О, не — отвърна мисис Лойд стреснато. Тонът ѝ отново стана рязък. — Това не бива да става в никакъв случай.

— Е, разбира се, щом не сте съгласна.

— Мисис Форестър вече е много възрастна. Съмнявам се, че е способна да разказва приказки. Не... никакви истории — добави тя и на челото ѝ се появи бръчка на притеснение. — Най-вероятно няма да виждате мисис Форестър много. Тя не е добре и си стои у дома. Децата я разстройват.

Мади се намръщи и се почеса по брадичката.

Мисис Лойд изглеждаше доста притеснена и Фей го отдаде на тревогата на дъщерята за болната ѝ възрастна майка. Освен това ясно долови посланието, че децата ѝ не трябва да притесняват старата мисис Форестър.

— Не се тревожете, ще се постареем да не безпокоим майка ви — увери я тя.

Мисис Лойд се обърна и приглади сакото си с треперещи пръсти.

— Да, добре... Много добре. Е, нека видим и останалата част от жилището. Да вървим ли?

Поведе ги към малката, но добре обзаведена трапезария в червени и златисти цветове със сводест таван и изящни орнаменти по него. Възторженото възклицание на Фей бе приглушено в мига, в който видя миниатюрната кухня зад нея — приличаше по-скоро на дрешник, в който върху метална кутия бяха поставени два кръгли електрически котлона. Тя обичаше да готви, а в това пространство дори кипването на вода щеше да бъде предизвикателство. Тясно, скърцащо стълбище, което вероятно някога е било използвано от прислугата, водеше до втория етаж на жилището. Двете спални бяха просторни — с високи отворени прозорци с дантелени пердета, тапети на красиви хортензии в бели и бледосини цветове и тесни легла, застлани с искрящо бели ленени чаршафи. Възглавниците бяха големи, меки, пълни с гъши пух. В единствената и доста скромна баня обаче имаше направо древни уреди, от които се процеждаше по някоя капка вода. Докато стоеше в коридора, Фей се замисли, че къщата сякаш ѝ нашепваше истории за определен начин на живот, за стари ценности, за отдавна отминали мечти, сънища и копнежи.

— Кухнята е толкова малка — изстреля Мади.

Фей, жадуваща за красота в живота си, я потупа по рамото.

— Но е обляна от слънце — изтъкна тя. Погледна през прозореца и видя очарователна, макар и неподдържана градинка, оградена от тухлена стена. — Мади, Том, вижте! Градина! Отидете да я разгледате — каза тя.

Децата се впуснаха надолу по стълбището с викове, които накараха мисис Лойд отново да се намръщи.

— Тези два етажа някога бяха основната част на къщата — обясни тя, докато следваха децата надолу с по-подобавашо за възрастта им темпо. — Детската стая бе на горния етаж, а първоначалната кухня на къщата днес е в градинското жилище. Тя наистина е по-голяма. Тази тук, разбира се, е добавена впоследствие.

— Има градинско жилище?

— То е заето, опасявам се — отвърна мисис Лойд, която явно долови надеждата в гласа ѝ и побърза да я убие. — Там живее преподавател от Америка, д-р Греъм.

— О, американец?

— Да, имаме много добри отношения с американски компании, търсещи временни домове за своите клиенти. Приземният етаж ще се освободи през септември, когато професорът се върне в Америка, но се боя, че там не е подходящо за вас, мисис О'Нийл. Кухнята е просторна, наистина, но останалите стаи преди са били за прислугата и са доста тесни. Не е толкова удобно, колкото вашето жилище.

Мади се втурна към тях през задната врата.

— Харесва ми, мамо! Градината е страхотна. Като от онази книга, която ни четеше, сецаш ли се?

— „Тайната градина“^[3]?

— Аха — кимна момичето. Повдигна полата си и отметна бретона, паднал над очите му. — Предполагам, че ще свикнем тук.

Фей забеляза, че мрачното настроение, което бе обзело напоследък Мади, като че ли бе изчезнало. Тя почти се усмихваше, а в яркосините ѝ очи имаше дори искрица вълнение. Свитото ѝ сърце се отпусна и тя безмълвно отправи молитва към небесата малкото ѝ момиченце да бъде щастливо тук.

— А ти, Том?

Дребничкият ѝ син се почесваше по главата и зяпаше едрите рози на тапетите в антрето със скептицизъм. Сви рамене, без да каже нищо.

Фей огледа за последно тесния апартамент, украсен с личната колекция от мебели и антикварни вехтории на мисис Форестър. Всеки отрупан стол, всяка част от стафордширски порцелан, всяка от завесите с флорални мотиви в синьо и кремаво ѝ подхождаха идеално. Беше наела апартамента, без да го види: огромна проява на доверие от нейна страна. Принципно бе човек, който подготвяше дрехите за другия ден от вечерта и попълваше всеки документ в три екземпляра, за всеки случай. Може би това бе добро знамение. Знак за промяна. *Промяна към по-добър живот*, помисли си тя с трепетно вълнение.

— Благодаря ви, мисис Лойд. Апартаментът... жилището ни харесва.

— Добре! Много добре — усмихна се доволно мисис Лойд. — Тогава всичко е наред, освен подписа ви.

Припряно ѝ подаде папката с документите.

— Просто подпишете договора и сме готови. Препоръките ви са отлични, разбира се.

Фей се въздържа да не добави и тя поредното „разбира се“ и, без да бърза, провери документите, прикачени към папката на мисис Лойд. Всичко изглеждаше нормално. Рекламната агенция бе свършила чудесна работа, откривайки подходящо жилище за нея и децата срещу поносим наем. Всъщност за такова жилище сделката направо изглеждаше невероятно изгодна. Предполагаше, че в такъв хубав квартал и при този размер и вид би трябвало да струва доста по-скъпо. Имаше ли нещо в мястото, което не бе забелязала и заради което цената бе толкова ниска? Освен кухнята... Реши да не обръща внимание на подозренията си. Не беше ли време и тя най-накрая да има малко добър късмет?

Мисис Лойд се усмихна, когато провери на свой ред подписаните документи и ги пъкна обратно в папката си.

— Много добре тогава — каза тя и подаде един плик на Фей. — Тук ще намерите два комплекта ключове и някои документи, обясняващи особеностите на жилището. Ако имате въпроси, номерът ми също е записан вътре. Е, добре тогава — протегна ръката си за довиждане. — Беше ми много приятно да се запознаем, мисис О'Нийл. И с вашите деца, разбира се. Надявам се, че ще бъдете щастливи тук.

Погледът ѝ неволно се стрелна към тавана.

— О, и ако чуете някакви слухове за мисис Форестър, моля, помнете, че те са точно това. Слухове. Тя е напълно безобидна.

— Безобидна? — попита стреснато Фей и сърцето ѝ се сви притеснено.

— Малко ексцентрична, само това е.

„Безобидна“? „Ексцентрична“? Внезапно Фей се запита дали апартаментът всъщност бе чак толкова чудесна сделка.

— Мисис Лойд! О, мисис Лойд! — провикна се тя след нея.

— Трябва да вървя, скъпа. Имам друга среща!

Жената стисна папката си с договорите до гърдите си и с леко помахване на ръката, достойно за кралицата майка, се разбърза по виещия се тротоар.

Фей остана на предната веранда, загледана в изчезващата зад ъгъла възрастна дама. По гръбнака ѝ премина тръпка на притеснение и

подозрение. Можеше да се закълне, че видя облекчение в очите на мисис Лойд, когато подписа договора за наем.

Преди да влезе в къщата, погледна с любопитство към прозореца на третия етаж. Със смайване видя малка ръка да се отдръпва назад и дантелената завеса да се спуска отново на мястото си.

* * *

Вечерният вятър свистеше тайнствено зад прозореца на детската спалня. Фей бе присвила плътно устни и стискаше здраво завесата, докато оглеждаше сенките отвън за някакво движение.

Клонките на дивата ябълка, отрупани с пролетни цветчета, се поклащаха от вятъра, предвещаващ приближаващата буря, и разпръсваха белите цветчета като снежинки.

Това бе първата ѝ нощ в Лондон. Всичко, което познаваше, ѝ се струваше толкова далеч оттук, колкото бяха и звездите, блещукащи в лилавото небе. Всичко ѝ се струваше... чуждо. Трябваше да направи каквото бе необходимо, за да се получи. Не притежаваше нищо, освен дрехите в куфара си и скромната банкова сметка, достатъчна колкото да оцелее известно време. Тази вечер Фей чувстваше особено силно тежестта на отговорността, докато двете ѝ най-ценни същества лежаха в леглата до нея. Бе готова да даде живота си за своите бебчета. Понякога трябва да се откажеш от всичко, за да бъдеш свободен.

Въздъхна тежко, после затвори плътно прозореца.

— Не го затваряй, мамо — оплака се Мади от леглото си. — Винаги го затваряш. Харесва ни да е отворено.

Фей погледна към дъщеря си, лежаща на една страна в леглото си с рамка от ковано желязо. Бе отпуснала брадичка на дланта си и я гледаше с критично изражение, по-подходящо за четирийсетгодишна жена, а не за осемгодишно дете.

— Изглежда ще вали — отвърна бързо Фей.

— Не, няма.

— По-добре да се подсигурим — обясни Фей.

— Заради татко е, нали? — попита момичето. Бледата кожа и хлътналите очи бяха доказателство, че Мади вече не можеше да бъде заблуждавана.

Фей спусна рязко щорите. Понякога едно прекалено чувствително и умно дете можеше да бъде ужасно досадно.

— Разбира се, че не — излъга тя. — Просто вече не ми харесва да оставям прозорците отворени. Не знаем какъв е този квартал. Бог знае какво може да има навън.

— Искаш да кажеш, че татко може да е навън — сви устни Мади.

Фей си пое дълбоко дъх. Да, помисли си тя. Татко е навън. Някъде. Не знаеше колко време океанът щеше да го държи на разстояние.

Видя собствения си страх, отразен в очите на дъщеря си. Беше го виждала прекалено често през изминалите години. Отиде до леглото на Мади и пооправи матрака, после се пресегна и отметна златистите кичури от челото ѝ. Има толкова мека коса, помисли си Фей, докато нежно заглаждаше с пръсти тревожната линия от челото на малкото момиче.

— Да, татко е някъде там, но е прекалено далече и вече не може да те отведе. Никой няма да го направи — прегърна я тя и ѝ заговори тихо в ухото: — Мама ще се грижи за теб, обещавам.

В очите на Мади проблесна съмнение, после тя се намръщи и избута майка си встрани, завъртя се и ѝ обърна гръб. Фей почувства как стомахът ѝ се свива, но положи усилия да остане твърда и да не се разплаче. Направо усещаше студенината на бронята, с която се бе обвила дъщеря ѝ.

— Том го мрази — пророни Мади.

Фей се обърна, за да погледне сина си. Той лежеше с ръце, пъхнати под главата си, и се взираше в звездите, залепени по тавана. Бе дребничък за възрастта си, почти незабележимо дете, бледо и мълчаливо. Тя знаеше, че макар да бе избрал да не говори, Том чуваше всяка дума и разбираше всеки нюанс. Малката му брадичка се издаваше гневно напред като острие. Толкова голям гняв бе прекалено тежък товар за такова малко дете.

— Том, скъпи — каза тя, — не е хубаво да мразиш. Особено баща си.

Мади изсумтя, а Том се намръщи още повече.

Не можеше да ги вини. Роб бе ужасен баща, егоистичен, зъл и дребнав. И жесток. Как можеше да настоява сина ѝ да не го мрази, когато тя самата мразеше Роб О'Нийл? На трийсет и пет години

нямаше скрупули да го признае. И все пак детският терапевт ѝ бе казал, че за децата не е здравословно да мразят баща си, затова тя прехапваше езика си и внимаваше какво говори за него пред Мади и Том.

— Ако се опита да ни вземе отново, ще избягам — каза Мади, като се обърна към майка си. Кръговете под сините ѝ очи изглеждаха особено дълбоки на бледото ѝ лице. — Знам как да го направя.

— Той няма да те вземе отново.

— И ако все пак го направи... Ако взема такси до някой полицейски участък, мога да ти се обадя, нали?

— Няма да ти се наложи.

— Ще ти се обадя — продължи упорито момичето, а пръстите му потропваха нервно по розовата завивка. — Полицията ще плати за всичко, нали? Те имат специални пари за такива неща, знам го — отговори си тя сама. — Всичко съм измислила. Ще се погрижа и за Том.

Гласът ѝ бе по детски писклив и остра болка прониза сърцето на Фей, докато слушаше вероятните сценарии, които дъщеря ѝ правеше на глас.

Внезапно Мади попита притеснено:

— И тук полицията се нарича така, нали? Имат ли някакво друго име за нея? Като за другите неща, които май са различни от нашите думи?

— Шшш, Мади — успокой я Фей, поставяйки нежно пръсти на свитите ѝ устни. Погледна нервното изражение на дъщеря си и за стотен път се запита какво ли бе видяло момиченцето ѝ през изминалите години. Проклет да си, Роб! Не му беше достатъчно, че превърна живота ѝ в ад, но успя да направи ужасен и живота на децата си.

Мади импулсивно прегърна майка си и Фей се стресна, чудейки се коя от двете се нуждаеше повече от прегръдка. Щеше да се разплаче всеки момент. Как бе позволила скъпоценните ѝ деца да изпитат толкова силен страх? От леглото на Том се чу приглушено хълцане.

— Спокойно, спокойно — каза тя и се спусна към него, за да го целуне по бузите. Той обвини ръчички около шията ѝ. Фей усети как острите ребра на слабото му телце се допират до нейното и брадичката му се забива в рамото ѝ. Клетото ѝ мълчаливо момченце...

— Разбрали сте всичко погрешно — каза тя, като се насили да звучи ведро и го разтърси закачливо. — Аз съм майката, моя работа е да се тревожа!

Напрежението в стаята изчезна, докато тя гъделичкаше Том под завивката му.

— Ще сключим договор. Тук ще бъдем щастливи. Аз няма да се тревожа за нищо, ако и вие не се тревожите. Става ли? Имаме ли сделка?

— Добре, сделка — отвърна Мадри от името на двамата. Фей бе възнаградена с усмивките на облекчение на лицата на двамата.

Усмивки, които обаче не грееха от очите им.

Фей знаеше, че да каже, че няма да се тревожи, е все едно да кажеш на слънцето да не изгрява и да не свети. Като самотен родител се притесняваше за всяко дребно нещо, свързано с децата ѝ. Притесняваше се, когато закъсняваха от детско тържество, после се притесняваше дали е проверила внимателно семейството на детето домакин. В училището беше първа, когато дойдеше времето за прибирането на децата, после оглеждаше лицата на възрастните, наредени пред училището или в двора. Всяка сутрин ги предупреждаваше да не говорят с непознати и всяка нощ проверяваше дали е затворила всеки прозорец и дали всички ключалки и резета са спуснати.

После, точно когато започна да се вслушва в съветите на хората да се отпусне малко, най-лошият ѝ страх се сбъдна. Роб се опита да отвлече децата ѝ. Закле се никога вече да не отслабва вниманието си.

Погали двете заспиващи деца и ги целуна по челцата, после отново провери дали прозорците са плътно затворени. Застана до вратата и се загледа как децата ѝ се наместват в леглата си, прозяват се широко и тихо измърморват своето „лека нощ“. Те са просто деца, помисли си тя. Животът им би трябвало да е безгрижен. Не беше правилно да се тревожат толкова много и да се боят.

— Лека нощ! Наспете се добре — каза тя и загаси осветлението. В ъгъла на стаята веднага светна със слаба зелена светлина малката нощна лампа. Докато гледаше шаващите в леглата си деца, Фей си каза мислено: „Обещавам ви, скъпи мои. Няма да позволя да ви се случи нищо лошо. Никога вече“.

[1] Джорджиански стил — архитектура, отнасяща се за периода 1720–1840 г., управлението на първите крале от Хановерската династия във Великобритания. — Б.пр. ↑

[2] Джордж Хепълуайт — прочут мебелист, символ на периода на класицизма в Англия, XVIII век. — Б.пр. ↑

[3] „Тайната градина“, Франсис Бърнет, изд. „Хермес“, 2012 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

— Извинете, д-р Греъм?

Джак Греъм премигна няколко пъти, смътно осъзнавайки, че някой го вика по име. Вълна на раздразнение премина през него. Не сега, помисли си той. Просто си върви.

— Д-р Греъм?

Въздъхвайки с досада, Джак метна молива на бюрото си, изтри лице с длан и погледна младия ревностен асистент, който стоеше до него. По дяволите, потокът на мисълта му секна. Тъкмо се бе доближил до решението на това уравнение, което му бягаше, но...

— Да, Робърт, какво има? — попита с остър и студен като режеща стомана глас.

Асистентът му се прокашля, пристъпи от крак на крак и му подаде голям бял плик с такъв маниер, като че ли бе предложение за мир. В лабораторията всички знаеха, че д-р Греъм не обича да бъде притесняван, когато работи. И ако някой го прекъснеше, ставаше много гневен.

— Това току-що пристигна за вас, сър. И, о, сър... — добави той припряно, сякаш усети пламъка, който струеше от очите на д-р Греъм, — искахте да ви се каже, когато течният азот бъде излян, за да охлади магнита. Мисля, че са готови. В камерата — преглътна сухо младежът. — Сър.

— Привет, Джак! — провикна се д-р Ъруин Фалк, ръководителят на лабораторията, приближаващ от другия край на помещението. — Провери ли онези връзки за тестовете? Готови сме да започваме.

Раменете на асистента се отпуснаха с облекчение при това потвърждение на думите му.

— А, да, Ъруин — отвърна Джак, а старият стол, съчетание от дърво и тръстика, изскърца, когато се отпусна назад. — И благодаря, Робърт.

Робърт кимна и почти на бегом се втурна към наблюдателния прозорец на голямата изолирана камера от неръждаема стомана,

използвана за тестове на космическите кораби. Прозорецът блестеше на изкуствената светлина в лабораторията като сребърния куршум от легендите. И в тази лаборатория д-р Джак Греъм бе Самотният стрелец. Той бе единакът, аутсайдерът, наемникът, на когото разчитаха за решаване на проблема като крайна мярка.

— Дали очите ме лъжат, моето момче, или на този плик пише адресът на ЦЕРН? — попита Търуин.

Фалк бе колега на Джак в института. Беше небрежно облечен — с дънки и поло под бялата си лабораторна престилка, но маниерите му издаваха безпогрешно старата британска аристокрация. Беше барон или лорд, или нещо такова, но Джак така и не можеше да запомни точно.

— Аха — отвърна той, докато разкъсваше плика с пръст. Извади писмото отвътре и бързо прегледа съдържанието му.

— Е? Свръхсекретна информация ли е, или и ние, простосмъртните, можем да я получим?

Джак подаде писмото на колегата си и наблюдаваше как, докато го четеше, на лицето му се изписва първо любопитство, после удоволствие и накрая някаква друга емоция, която предположи, че бе нормална човешка завист.

— Значи те искат в ЦЕРН. Леле. Това е върхът, нали знаеш. Нещата се случват много бързо вече. Бъдещето ти е осигурено. Лош късмет за нас обаче. Няма голям смисъл да се опитваме да те уговорим да останеш в института май.

Джак усети как го изпълва огромно задоволство. Не заради престижа, а защото искаше да бъде там, когато открият върховния кварк, единствения от шестте кварки, който все още беше загадка. Беше прекарал години в лабораторията „Ферми“ в Илинойс, когато състезанието между „Ферми“ и ЦЕРН бе най-ожесточено. Но след като прекратиха финансирането на „Ферми“, цялото действие се съсредоточи в Женева, Швейцария. И сега Джак бе поканен да участва. Нямаше търпение да се включи в надпреварата. Обичаше разгадаването на пъзели, а върховният кварк бе основното парче от най-големия пъзел в съвременната наука: Теорията на всичко.

Погледна с усмивка към Търуин, когато с периферното си зрение улови движение при прозореца за наблюдение. Робърт се втурна вътре в камерата, а останалите притискаха лица до люка. Погледът на Джак

се насочи към прозореца, където видя техникът в бяла престилка, с дебели ръкавици и маска на лицето да размахва странно ръце във въздуха. Отстъпваше назад непохватно и замаяно.

Джак инстинктивно скочи на крака.

— По дяволите, течният азот сигурно се е разсипал. Ъруин, обади се на парамедиците! И пуснете силно вентилаторите! — провикна се той, докато тичаше към камерата.

Робърт се бе впуснал да помогне, но беше объркан и вече се бе омотал в някакъв тежък черен кабел. Джак изтича до него, хвана го за рамото и го извлече навън. Малка група от асистенти се бе събрала до херметическата врата и гледаше с широко отворени от ужас очи. Джак избута Робърт в ръцете им.

— Ти тук! Затвори вратата зад мен. После се постарай да я отвориш бързо, когато се върна. Разбра ли? Никой друг да не влиза, ясно ли е? За нищо на света!

— Джак, не можеш да влезеш там! — извика Ъруин, като го хвана за ръката. — Вътре няма кислород. Ще се задушиш.

— Както и онзи човек вътре — извика му той в отговор. — Сега се махни от пътя ми. Губим време. Просто пуснете скапаните вентилатори!

— О, майната им на вентилаторите! Не работят! — изкрещя Ъруин с почервеняло от яд лице.

Джак огледа стаята, пълна с научно оборудване, но не видя никакво парче въже. Затова грабна няколко кабела от компютрите и ги изтръгна със сила от машините, после си пое дълбоко дъх, направи знак да отворят вратата и се впусна вътре към техника, който вече се бе строполил на пода. Уви компютърния кабел около кръста на човека, благодарен за годините като бойскаут, в които се бе научил да прави възли, после изтича към вратата и изскочи навън тъкмо когато му свършваше въздухът. Един от асистентите затвори камерата след него.

— Добре, ти, ти и ти — разпореди се той към струпалите се мъже, — елате тук, наредете се един зад друг и дърпайте. Готови ли сте? Едно, две, три — отвори вратата. Дърпай!

Четиримата задърпаха силно и след няколко напъна извлякоха техника по пода до прага на херметическата врата, където Джак го повдигна и го метна в ръцете на асистентите. Вентилаторите изщракаха за последно, когато вратата се запечата отново.

Техникът не дишаше, но имаш слаб пулс.

— Докарайте медиците тук! — извика Джак, докато разхлабваше вратовръзката си. После се наведе над мъжа и започна да му прави изкуствено дишане. *Никой няма да умре по време на моята смяна*, каза си той, повтаряйки думите, които бе чувал толкова пъти в медицинските сериали, докато броеше ритмично и притискаше гръдния кош на човека. Хайде, както и да се казваш, дишай, дишай, помисли си той и му се прииска да бе имал време да научи името му. Хайде...

След няколко секунди пристигнаха и парамедиците и светкавично поставиха кислородната маска на техника. Джак стоеше вцепенено отстрани и задиша нормално едва когато мъжете вдигнаха палци нагоре в знак, че всичко е наред. Хората се бяха скупчили мълчаливо наоколо и гледаха как екипът откарва техника в болницата.

Джак сведе глава и издиша дълбоко, молейки се мозъчните клетки на младия техник да не са се повредили. После съблече самото си от туид и го метна на най-близкия стол. Носеше проклетото сако само когато щеше да има лекции.

— Как си? — попита го Ъруин с притеснено изражение.

Джак се чувстваше изцеден, но отблъсна предложенията за помощ. Бялата му риза бе просмукана с пот и той се опита да разкопчае горните копчета, но пръстите му трепереха прекалено силно.

— Чакайте, нека ви помогна — каза Ребека Фаулър, висока, дългокрака докторантка. Дългите ѝ изящни пръсти се справиха бързо и спокойно със задачата.

— Благодаря — каза Джак, прокашля се и отстъпи назад. — И благодаря на всички — допълни по-високо, обръщайки се към притеснената тълпа от техници и асистенти в залата. — Ще се оправя, след като тези вентилатори пуснат малко въздух тук. Но всички се справихте страхотно, работейки заедно. Гордея се с вас.

Думите му подействаха успокояващо на хората и скоро всички се заеха отново с работата си.

— Това бе истинско изпълнение в стил Букаро Банзай^[1] Джак. Побързай да напишеш автобиографията си, докато си още жив — пошегува се приятелски Ъруин, докато му подаваше чаша с вода. — Иначе никой няма да научи изумителната история на живота ти.

— Да, да... — пресуши почти на една глътка чашата Джак. — Нямам кой знае колко за разказване. Само работата си. Това е всичко — допълни, като смачка пластмасовата чаша и я метна в кошчето. — Само това има значение.

— О, стари приятелю — разсмя се Търуин и го потупа по гърба, — не бъди толкова срамежлив. Всички имаме история, колкото и да е мътна понякога.

Джак се разсмя, после извърна глава, докато усмивката му изчезваше. Не, не всички, помисли си и неволно трепна от болка.

— Всичко наред ли е, д-р Греъм? Не сте наранен, нали?

Джак вдигна глава и видя Ребека Фаулър, която бе пристъпила близо до него. Той бе висок, но тя се взираше право в очите му и докато го правеше, с нежно, почти флиртуващо движение отметна един от тъмните му къдрави кичури, паднали на челото му.

Ребека бе надарена във всяко едно отношение: ум, красота и пари. Вглеждайки се във финото ѝ като на статуетка тяло, лъскавата ѝ гарвановочерна коса и искрящите сини очи, Джак се запита дали не беше прекалено благословена. Всеки топлокръвен мъж в лабораторията се бе чудил какво ли ще е да си затворен само с нея в космическа станция.

— Не, благодаря, добре съм — отвърна той и отмести очи, за да прекрати контакта им и без съмнение най-добрия шанс, който някога бе имал за нещо повече с нея.

Точно сега искаше просто да остане сам. За да обмисли коментарите на Търуин за миналото му, които смяташе, че е заровил дълбоко в душата си. Отстъпи назад.

— Това бе доста страшно — продължи Ребека упорито, потупвайки нежно ръката му, като че ли той бе малко момче. Жестът ѝ обаче му се стори по-скоро дразнещ, отколкото съблазнителен. — Защо не дойдете у дома да ви приготвя питие? Може би дори вечеря. Ще се... отпуснете на спокойствие.

Джак определено се съмняваше в това. Отпускането явно не беше част от менюто, а той бе изживял всички вълнения, които бе готов да понесе за един ден.

— Ребека, това е чудесно предложение, но не мога да го приема — отвърна вежливо. — Трябва да се погрижа за някои неща.

Пренебрегна очевидното ѝ разочарование и изумения поглед на Ъруин и напусна лабораторията по-рано от обичайното, като се чувстваше напълно изтощен.

Това, за което трябваше да се погрижи, бе един важен въпрос. Въпрос, който го терзаеше през по-голямата част от неговите трийсет и шест години: кой бе той? Каква бе историята му?

Освен няколко откъслечни спомени Джак не знаеше нищо за най-ранните си години. Животът му започваше на шест, когато треперещ от студ, бе изоставен на прага на сиропиталище в Лондон с бележка, закачена на врата му. Той не беше нищо повече от нечий нежелан, захвърлен отпадък, обикновено улично куче.

Дълго се разхожда в парка, вдигнал високо яката на палтото си и с ръце в джобовете му. Защо не можеше да си спомни? Какво бе станало, че тези шест години бяха потънали в непрогледен мрак? Независимо колко упорито се мъчеше да се концентрира, напругайки целия си интелектуален потенциал — всичките си 156 точки коефициент на интелигентност, не можеше да извлече никакъв образ от най-ранното си детство.

Предполагаше, че е роден в Англия. Когато дойде в Лондон преди година, обмисляше да наеме частен детектив да се разрови в миналото му. Всъщност това бе една от основните причини да приеме работата като гостуващ лектор и изследовател в Англия за една година. Но откакто бе дошъл, постоянно си измисляше оправдания да не го направи: или не успяваше да открие подходящ детектив с добри препоръки, или бе прекалено зает, за да се обади, или решаваше, че издирването ще бъде безсмислено.

Тази вечер обаче несигурността го измъчваше с по-голяма сила от всякога. Осъзна, че ако бе загинал в лабораторията, нямаше да има кого да осведомят за смъртта му. Никой не го бе грижа за него, за никого нямаше значение дали бе жив, или мъртъв. Вървейки през парка в тази мъглива привечер, докато минаваше покрай уличните лампи и се ослушваше в стъпките си, звучащи по мокрия тротоар, Джак Греъм осъзна колко безкрайно самотен беше.

Прибра се и си легна рано, след като хапна малко чипс, който „поля“ с чаша скоч за вечеря. Дълго се въртя в леглото си, тупаше възглавницата и проклинаше неспокойния си ум. Когато най-накрая се унесе в сън, един познат образ се появи в съзнанието му. Беше

единственият спомен от детството му, онзи, който не му даваше покой и го преследваше почти всяка вечер, преди да заспи, в онова странно пространство между будното състояние и съня. В него някой — мъж — го удряше. Силно. Виждаше юмука, който се приближаваше към лицето му, преди да отблъсне видението някъде далече в съзнанието си.

Джак отвори очи и изруга тихо. Стига вече. Надигна се, взел категорично решение. Отиде до бюрото си, запали лампата, извади няколко изписани листчета и рекламни листовки от чекмеджето и започна да рови из тях, докато намери това, което търсеше. Иън Фарнсуорти, частен детектив. Е, в този момент беше все едно кого щеше да избере, реши той и без да се колебае повече, набра номера.

Както очакваше, се включи телефонен секретар, но той остави кратко съобщение и телефонния си номер, после затвори. Втренчи се за миг в телефона, после изпуфтя тежко, загаси лампата и се пъкна отново в леглото, където потъна в така очаквания дълбок сън.

* * *

На следващата сутрин в апартамента на горния етаж, докато Джак Греъм още спеше, Мади и Том О'Нийл се бяха облегли на перилото на стълбите и се прозяваха.

— Мамо, какво да правим сега?

Фей извади ръцете си от кофата с гореща сапунена вода и се зачуди какво да отговори на зададения за десети път през последния половин час въпрос. Косата на Мади представляваше истинска разбъркана кошница, спускаща се по раменете ѝ, а Том бе облечен в абсолютно неподходящи си по десен и цвят дрехи, които упорито бе настоял сам да си избере тази сутрин.

— Разопаковахте ли си играчките?

Мади обърна престорено очи и изръмжа:

— Да.

— Добре, а какво ще кажете да ми помогнете да измия кухнята? Можете да грабнете по една гъба.

Това предложение бе посрещнато с още по-силно ръмжене и я накара да стисне още по-здраво гъбата в ръката си.

Фей бе изтощена от изминалите дни, прекарани в разопаковане, осигуряване на необходимите провизии и почистването на апартамента, за да отговори на строгите ѝ хигиенни изисквания. И ако това не беше достатъчно, след няколко дни трябваше да започне новата си работа, а все още не бе намерила гледачка. Чувстваше се изцедена като гъбата в ръцете си. Последното, от което имаше нужда в момента, бе да забавлява децата си.

— Скучно ни е — оплака се Мади с онзи мрънкащ глас, който караше всички майки по света да потреперват от ужас. На езика на Фей ѝ беше да каже как веднага ще им намери нещо за вършене, но успя да се въздържи. Все пак периодът бе тежък за децата.

Не знаеха къде да отидат и какво да правят в това странно ново място, пълно със смешни шумове и необичайни миризми. Нищо не им бе познато, бяха абсолютно изтръгнати от средата си и им предстоеше дълго лято, преди да започне училището през есента. Нуждаеха се от приятели. Точно сега обаче Фей бе заета да им бъде и майка, и баща. Нямахме време да им бъде приятел.

— Имам идея — импровизира тя. — Денят е прекрасен. Защо не излезете навън и не си поиграете в двора?

Децата се намръщиха разочаровано.

— Но там няма какво да правим.

— Разбира се, че има. Как може едно дете да няма какво да прави навън? Не казахте ли, че искате да си направите градина? Е, вървете! Първо, трябва да подготвите почвата. Нали знаете, да махнете всички плевели. Видях някакви лопати и мотички в навеса в двора. Не мисля, че някой ще има нещо против да ги вземете, за да разчистите.

От светлината в очите им разбра, че идеята им харесва.

— Ти ще дойдеш ли с нас? — попита Мади, като се изправи и отметна кичурите от очите си.

— Вие вървете. Като приключа с кухнята, ще дойда.

— Обещавах ли?

— Да, да, обещавам. Сега отивайте.

Лицето на Мади грейна и тя се отдръпна от перилото.

— Хайде, Том! — нареди със заповеднически тон и се спусна навън. Том я последва плътно по петите.

Фей ги наблюдаваше с облекчение как излизат от апартамента. През изминалата седмица бе открила някои скрити недостатъци, които

бе пропуснала по време на първоначалния прилив на радост от вида на жилището. Някои от красивите измазани стени бяха засегнати от влагата, вероятно от пукнатина в покрива, и от тях се носеше мирис на мухъл. В ъглите боята се лющеше, лампите мигаха, когато децата тичаха или скачаха по стъпалата на стълбището, а водопроводът тракаше и изплюваше водата на жалки изблици сред дебели утайки от вар и ръжда. Беше истински срам, че никой не се грижеше както трябва за толкова хубава къща.

Все пак, помисли си тя, докато ръцете ѝ си почиваха в кофата и погледът ѝ пробяга из стаята, тук ми харесва. Харесваше ѝ да чисти праха от старите махагонови мебели, да мие дебелите прозорци, вертикално разделени на няколко части с мулион, да търка скърцащите дървени подове. Бяха минали само няколко дни, но вече чувстваше къщата на номер 14 като свой дом. Стените като че ли я прегръщаха и ѝ говореха, че всичко е наред, че тук е в безопасност и ще има онзи начин на живот, за който винаги бе мечтала. Всъщност понякога ѝ се струваше, че старата къща е първият ѝ приятел в Лондон.

Обърна се, за да погледне през задния прозорец и да провери децата. Мади вече бе натрупала купчини от плевели и кал в градината, създавайки ужасна бъркотия, а Том ровеше около един храст с някаква пръчка. Фей поклати глава, развеселена, но и изпитваща болка заради тях. Нямаха представа как да направят градина. Нуждаеха се от учител. Майка със свободно време, което да сподели с тях.

За един кратък миг се размечта и изпита желание да захвърли жълтите гумени ръкавици и да ги замени с памучните градински. Да почувства топлината на слънцето и усмивките на децата си...

После здравият разум се върна в нея и тя отхвърли идеята като прашина прах и се съсредоточи върху кофата, гъбата и мазните петна върху малката, подобна на кутия печка. Трябваше да се възползва от тези моменти, когато децата ѝ се забавляваха. Или да ги изгуби завинаги, зависи как гледаше на това...

* * *

На долния етаж, в градинския апартамент, Джек отвори предпазливо едно око и се намръщи срещу яркото сутрешно слънце,

навлизащо през тясната цепка на завесите и светещо право в очите му. Почеса се по главата, прозя се уморено и се заслуша разсеяно в клаксоните на колите навън на улицата и чуруликането на шумните пролетни птици. Бе изкарал една неспокойна нощ, въртейки се в леглото, тормозен от своите мисли. Дори дългото спане, до единайсет часа тази сутрин, не му бе подействало отморяващо. Все още на автопилот, се надигна от леглото, напъха се в някакви панталони, навлече раздърпана блуза с надпис на „Станфорд“ и се замъкна по коридора до огромната кухня. Стомахът му изкъркори шумно и той грабна една чаша, помири се я първо, за да се увери, че е чиста, наля от вчерашното кафе в нея, после я бутна в микровълновата фурна. Докато чакаше избибкването, се огледа за някаква закуска и накрая реши, че остатъците от пица отговарят на минималните изисквания за храна, които имаше. След като отхапа няколко залька и отпи три-четири глътки от горчивото кафе, плисна студена вода на лицето си, прокара пръсти през косата си и прецени, че се е привел в порядъчен вид, излезе навън, за да последва изненадващия звук, който бе доловил сред останалата шумотевица. Звук на детски гласове.

Навън небето бе изумително синьо. Ябълковото дърво хвърляше сянка с тежките си, отрупани с ароматни пролетни цветчета клони. В далечината се виждаха светлозелените разцъфтели пъпки на виещите се като змия стъбла на глицинията, която отдавна растеше тук и пълзеше уверено по старата тухлена стена. Джак спря рязко на вратата, изненадан от гледката на две малки деца в двора, заети като пчелички да чистят стария фонтан.

Момчето бе по-голямо, с около две години, и очевидно бе шефът. Беше се покатерила на разтракана дървена стълба и лъскаше лицето на бронзовото момченце, докато даваше нареждания на момчето, което явно бе неин брат. Независимо от слабичкото и сладко лице с блед тен, тя бе ефективна като най-строгия сержант, когото някога бе виждал.

Момчето, от друга страна, изглеждаше кротко и тихичко вършеше каквото му бе наредено. Беше слабо и бледо дете, с прекалено големи за лицето си очи и коса, която стърчеше във всички посоки и правеше лицето му да изглежда още по-малко.

Като се огледа из двора, Джак развеселено забеляза, че те бяха работили доста упорито. Купчини пръст бяха посипани по каменния

плочник като следи от голямата война, водена между упоритите плевели и още по-упоритите малки пръстчета. Бяха постигнали забележителни резултати. Но, човече, о, човече, помисли си той, оглеждайки дебелия прораснал бръшлян, потрошените тухли и пълчищата плевели. Може да бяха спечелили битката, но им предстоеше да водят истинска война, за да приведат градината отново във форма.

Усмихна се, осъзнавайки, че това сигурно бяха двете американски деца, за които мисис Лойд се притесняваше, че ще съсипят хубавата ѝ мебелировка. Той самият харесваше деца. Обикновено предпочиташе да говори с тях, отколкото с възрастни. Нямаше много деца в квартала и му липсваха възторжените им викове и смях, с който винаги изпълваха улиците, да не споменаваме шумните им игри с топка. Тези двете обаче бяха по-тихи от повечето деца, които познаваше. Трябваше да се напъне, за да чуе разговора им.

— Изглежда симпатичен — каза малкото момиче, докато лъскаше лицето на статуята. — Чудя се кой ли е?

Джак пристъпи напред, сред огряната от слънцето градина.

— Това е Питър Пан — обади се той.

Момичето затаи дъх и бързо изви глава в негова посока, определено притеснено. В същото време провери и къде се намира брат ѝ. Той стоеше до фонтана, застинал като бронзовото момченце, с широко отворени от ужас очи.

— Кой си ти? — попита момичето.

Джак пристъпи бавно, не желаейки да ги плаши повече.

— Аз съм вашият съсед — отвърна спокойно. — Името ми е Джак. Джак Греъм.

Децата не реагираха.

— А вие как се казвате?

Момичето наклони глава, като го оглеждаше подозрително. Той се усмихна с надеждата да разчупи леда. Явно не се справяше добре със задачата си.

— Не трябва да говоря с непознати — отвърна неубедено момичето.

— Аз не съм непознат — каза Джак. — Живея на долния етаж. Това е и моята градина, нали знаеш.

Сега очите ѝ се присвиха.

— Мама каза, че можем да почистим фонтана — тонът ѝ явно целеше да го предизвика.

— И сте свършили много хубава работа — кимна той, като тръгна лениво към фонтана и изсвири с уста, оглеждайки се наоколо. — Знаете ли — посочи към малката купчина влажни, гниещи листа, струпана на камъните, — тук вероятно има дузина хубави дебели червеи. Освен ако не възнамерявате да ходите за риба, ще ги хвърля обратно в пръста. Червеите са полезни за градината.

— Така ли? — попита момичето, като се обърна към брат си, стискайки здраво стълбата, за да не падне. — Том — нареди тя. — Отиди и прегледай листата. Извади червеите и ги върни в пръстта.

Том се намръщи и поклати глава.

Тя потърка челото си.

— О, да, той мрази буболечки.

— Червеите са наши приятели — каза с топъл глас Джак, докато разравяше купчината листа и вадеше земните червеи оттам, а после ги хвърляше обратно в пръста. Избърса разсеяно ръцете си в панталоните и отново се замисли колко очарователна бе старата тухлена стена. На места яркожълти и лилави минзухари — остатъци от някогашната страхотна градина, която явно бе имало тук — бяха надвили плевелите и се перчеха жизнерадостно към слънцето.

— Отдавна си мисля, че трябва да оправя това място, но все не намирах време. Като че ли винаги съм зает. Страхотно е, че сте се заели с това. Е, какво смятате да засадите? Малко домати, надявам се?

— Не. Цветя. Много цветя.

— Трябваше да се досетя — изръмжа той. — Е, мечтаех си за един хубав сочен домати от сорта, който вирее в Средния запад, „Голямо момче“. Нищо, предполагам, че цветята ще изглеждат доста добре край фонтана. Чудя се... — добави, като се пресегна да докосне красиво изваяния страничен ръб на фонтана, а после се наведе, за да огледа басейна — дали бих могъл да го накарам да заработи отново. Доста съм сръчен в ръцете.

Облакът на съмнението изчезна от очите на момичето и на лицето ѝ грейна широка усмивка.

— Наистина ли? Можеш ли да го направиш? Ще бъде чудесно. Нали ще бъде чудесно, Том?

Том обаче присви очи и го изгледа със съмнение, после се скри зад един високо израсъл чемширов храст. Само чифт кални тенис обувки и костеливи колене се виждаха зад лъскавите листа.

— Не мисля, че ме харесва — каза Джак, свивайки рамене.

— О, не му обръщай внимание. Той не говори с непознати.

— Е, трябва да намерим начин да оправим това, нали? — постави Джак ръце на кръста и се замисли за момент. — Какво трябва да направя, за да не бъда вече непознат за него? Все пак ще се натъкваме често един на друг — нали споделяме градината. Лятото ей сега ще дойде.

Момичето прехапа устни.

— Мама трябва да ни позволи. Тя не иска да говорим с хора, които не познава.

— А, разбирам. Тя е от предпазливия тип.

— Аха. Но ѝ се налага да бъде такава.

— Налага ли ѝ се?

Момичето присви плътно устни.

Джак не я притисна повече.

— А какво ще кажеш да се срещна с майка ви?

Тя кимна, после отметна глава назад, хвана се здраво за стълбата и се разкрещя с пълни гърди:

— Мамооооо!

— Това трябва да свърши работа — измърмори Джак. Погледна към Том, който надничаше иззад храста. В мига, в който погледите им се срещнаха, момчето се скри отново зад чемшира. Можеше да бъде дразнещо, ако не беше толкова забавно.

След минутка една жена се появи тичешком през задната врата с паникьосано лице и сапунена пяна, стичаща се от ръкавиците ѝ и от гъбата, която държеше в ръка. Беше дребничка, също като децата си, със светлоруса коса, вързана на конска опашка, и навити над глезените дънки. В този си вид не изглеждаше много по-голяма от дъщеря си. Въпреки че има доста яростен вид за такова малко създание, приличащо на мишле, помисли си Джак.

Мисис О'Нийл може и да беше дребна, но бе жилава. Правият ѝ нос бе обсипан с лунички, а ноздрите ѝ бяха разширени от гняв като на грациозна лъвица, защитаваща малките си. Енергията се излъчваше от

нея направо видимо и прачеше като електричество. Не, реши той, няма нищо мишо в тази жена.

— Какво има, Мади? — попита тя, а сините ѝ очи искряха, докато оглеждаше градината. — Къде е Том?

Момчето се подаде иззад чемширения храст, забило поглед в земята.

— Искахме... искахме да се запознаеш с новия ни съсед — обясни смутено момичето. Беше очевидно, че не бе искало да уплаши така майка си.

Облекчението на жената бе осезаемо. Тя почти се усмихна, когато погледът ѝ се спря върху децата ѝ. После забеляза Джак, застанал до бараката, и напрежението отново пролича в цялата ѝ стойка. От убийствения начин, по който го гледаше, Джак предположи, че той изглежда или като сериен убиец с брадва, или къдравата му коса отново бе щръкнала във всички посоки. Прокара пръсти през нея, за да се опита да оправи положението.

— А вие сте?

Гласът ѝ бе като смъртоносно мъркане — кадифен, но опасен. Не беше враждебна, но пък и от нея не струеше съседска любезност. Джак си спомни думите на момичето. „Налага ѝ се да бъде предпазлива.“ Той протегна приятелски ръка за поздрав и каза:

— Аз съм вашият съсед. Джак Греъм. Живея в апартамента на приземния етаж.

— А, да. Доктор Греъм — отвърна жената внимателно.

Той почти чуваше как умът ѝ щрака и прехвърля файловете, за да намери информацията за него и да я обработи. Явно бе преминал някаква първоначална бариера, защото тревогата ѝ като че ли се разсея и бе заместена от предпазливо любопитство.

— Ученият, живеещ под нас.

Той бе напълно наясно, че мисис О'Нийл оценява атлетичната му фигура, личаща под торбестите панталони и размъкнатата блуза, и се чуди как може този здравеняк да е учен.

Не че я винеше. Повечето хора очакват ученият да бъде стар, прегърбен и блед. Също така да носи очила с тежки рамки и да има специално джобче на ризата си, в което подрежда химикалките си, за да не се разтекат. А, и да не различава бейзбол от американски футбол.

Това беше стереотип, който не подхождаше на съвременната порода млади учени, специалисти и екстремисти. Джак знаеше, че високото му, стройно телосложение, дълбоките кафяви очи и широка усмивка — на всичкото отгоре имаше и трапчинки — в добавка с кестенявата коса с шоколадов оттенък, виеща се на немирни къдрици, караше повечето хора, които го срещат в кампуса, да го смятат за добре изглеждащ, макар и рошав студент. Възможно бе да го вземат и за преподавател, но не и за уважаван физик теоретик.

Всеки, който се спреше и се вгледаше отвъд фасадата обаче, щеше да забележи, че лицето му бе по-скоро мрачно, отколкото сладко, тъмните му очи бяха оградени от бръчки, които отразяваха дълбочината на мислите му, а устата му бе готова да обсъжда теории и да търси отговорите на хиляди все още неразгадани загадки.

Неловка усмивка се плъзна по устните на Фей, докато преместваше гъбата в другата си ръка, изтриваше дясната си в престилката и след секунда колебание се здрависа с него.

— Приятно ми е да се запознаем. Казвам се Фей О'Нийл, а това са децата ми. Маделин и Том. Деца, това е д-р Греъм.

— Е, приятно ми да се запознаем, мис О'Нийл. Или може да ви наричам Мади? — обърна се той към момичето. Тонът му бе прекалено официален, за да бъде сериозен. Беше възнаграден с полуусмивка от Мади.

— Разбира се.

— А ти можеш да ме наричаш Джак — добави той с усмивка, която разкри дълбоките трапчинки на бузите му.

Мади се усмихна още по-широко.

— Том, кажи „здравей“ на Джак.

Том сведе очи и се извърна настрана. Не отрони нито дума.

— Дайте му време — каза Фей, като отиде до сина си и го прегърна закрилнически през раменете. Том веднага се притисна към нея и зарови лице в скута ѝ.

Гледайки контакта им, Джак почувства внезапна остра болка в корема си. Той бе лишен от такава любов, никога не я бе усещал и сега завидя на малкото момче за нея.

— Срамежлив е и не говори много — каза Фей, като погали сина си по косата.

— Няма проблем, приятел. Но помни, вече не сме непознати — каза Джак. После се обърна към Фей и добави с престолено драматичен глас: — Ще бъдете доволна да научите, че никой от тях не разкри нито името, нито ранга или серийния си номер.

— Да, аз... — рязкото ѝ поведение отново се завърна. — Аз уча децата си да внимават. Човек не може да бъде достатъчно предпазлив в днешно време.

Джак присви очи, забелязвайки изнуреното ѝ лице, красивата руса коса, която фибите не успяваха да задържат покрай конската опашка и част от кичурите ѝ се спускаха свободно покрай лицето ѝ, и капещата гъба в малката ѝ, здраво стисната ръка.

Фей О'Нийл имаше напрегнатия остър поглед на човек под прекалено голямо напрежение. Когато не се стягаше и не я прикриваше обаче, усмивката ѝ бе красива. Тя караше очите ѝ да греят, също като на Мади. Тогава сиянието ѝ ставаше толкова ярко, макар и толкова лесно изплъзващо се, че подтикваше хората да направят всичко необходимо, за да видят отново тази усмивка.

Явно щеше да отнеме много време, за да се случи това. Тримата бяха толкова затворени и предпазливи, като че ли бяха част от тайна гангстерска банда.

— Как каза, че се казва момчето? — провикна се Мади от стълбата. Пак се бе заела да лъска лицето на бронзовото момче.

— Питър Пан — каза Джак, пристъпвайки по-близо до нея.

— О, да. Чувала съм за него. Имаше филм, нали?

— Точно така. Но преди това има книга. Чудесна книга за това умно момче Питър Пан, неговия магически остров, наречен Невърленд, и три деца: Уенди, Майкъл и Джон. Чела ли си я?

— Не.

Том направи крачка напред, преструвайки се, че не слуша. Джак обаче го забеляза и добави малко подправка към историята си.

— Е, значи имаш късмет. Най-добрата разказвачка в света живее на етажа над вас. Уенди Форестър. А най-любимата ѝ история е тази за Питър Пан. Тя знае повече за героите от самия сър Джеймз Бари.

— Кой е той? — попита Мади.

— Човекът, написал тази книга.

Мади и Том едновременно обърнаха глави и погледнаха с любопитство към прозорците на третия етаж.

— Мисис Лойд ясно показа, че не трябва да безпокоим майка й — каза Фей.

— А, да, скъпата мисис Лойд. Не обръщайте внимание на тази стара тиранка. Ако ми беше дъщеря, и аз щях да се крия на горния етаж — отвърна Джак и поклати тъжно глава.

— Тя добре ли е? — попита Фей. — Имам предвид, нормална ли е?

— Мисис Лойд ли? Ужасяващо нормална, опасявам се.

— Не — отвърна Фей, изненадана от този коментар. — Мисис Форестър от третия етаж.

— А, говорите за Лудата Уенди? — попита Джак въодушевено.

Мади бързо извърна главата си и спря да търка.

— Лудата Уенди? — повтори тя с искрящи от любопитство очи. Фей обаче побледня.

— Моля ви, кажете ми, че не е луда...

— Не е луда като лунатично луда. Но е... как да се изразя...

— Ексцентрична? — предположи с опасение Фей.

— Бинго. Няма нищо по-добро от това да си ексцентричен, когато остарееш. Възнамерявам да бъда освидетелстван, когато стана на възрастта на Уенди.

— Супер — кимна Фей и отиде да приседне върху една обърната глинена делва, като внимателно постави гъбата между коленете си. — Добре... Какво имате предвид под „ексцентрична“? От кой вид? Да седиш в парка по цял ден и да храниш птичките? Или да тичаш гол по улиците с касапски нож в ръка?

— Трудно е да се каже — отвърна Джак, почесвайки се по брадичката. Явно се забавляваше от ситуацията, знаейки много добре, че е безсрамно от негова страна да къса нервите на човек като Фей — толкова предпазлив и параноичен. Почти чуваше осиновителката си, застанала с изпънати рамене, поклащаща глава и мърмеща го закачливо: „Лошо, лошо момче!“. Пъхна ръце в джобовете си и се наклони на пети, както правеше като момче.

— Носят се много слухове за старото момиче — каза той откровено. — Хората в квартала обичат да си фантазират. Тя не излиза навън през деня. Само нощем, когато всъщност присяда на прозореца си. Някои казват, че говори със звездите. Други — че ръководи наркокартел.

Фей се подсмихна и двамата се спогледаха развеселено, преди Джак да продължи с по-сериозен тон:

— Всъщност и моето хоби е да наблюдавам звездите. Предполагам, може да се каже, че това ми е работата. От време на време ходя при нея — за да видя как е. Отначало го правех от притеснение: тя е сама през цялото време. Сега го правя, защото ми е приятно. Уенди има доста големи познания за звездите и сме водили някои доста впечатляващи разговори.

— Това е чудесно хоби за една възрастна жена — отбеляза Фей, свивайки рамене. Спокойно, освобождаващо от стреса. Няма нищо необичайно.

— О, така е. Приятно нормално хоби... само че за Уенди не е хоби. Звездите са нейни приятели. Тя разговаря с тях.

Фей премигна няколко пъти.

— Искате да кажете... че тя говори със звездите?

— Хъм... — кимна той в отговор. Очите му блещукаха като звездите, които обсъждаха.

— Може би просто е самотна. Много хора са самотни.

— Може би. Тя има семейство наблизо. Дъщеря ѝ, разбира се — Джейн Лойд. Внуци, дори правнуци. Проблемът е, че те не се мяркат тук. Само дъщеря ѝ идва от време на време да я нагледа. И да нагледа къщата. Мисля, че проявява повече интерес към втората.

— Останах с впечатлението, че мисис Лойд не се наслаждава на посещенията си тук.

— Кой знае защо? Семейните проблеми често имат дълбоки корени. Във всеки случай... — Джак сви рамене и погледна към третия етаж — мисис Форестър си седи сама и гледа с копнеж към звездите.

— Само това ли е? — попита Фей и на лицето ѝ бе изписано облекчение. — Просто си седи нощем на прозореца и си говори сама? Е, тогава половината жени в Чикаго би трябвало да бъдат наречени „луди“.

— Освен това... — добави Джак след кратка пауза — тя говори постоянно за това момче — посочи към бронзовата статуя.

— За кого? — попита Мади, навеждайки глава. — За Питър Пан ли?

— Абсолютно. Знае всяка подробност за неговия живот в Невърленд. Той е причината още да е жива. Нейният свят,

предполагам.

— Че какво му е лудото на това? — сви рамене Мади и отново погледна към прозореца на третия етаж.

— Тя вярва в историите — каза Джак, като прикри усмивката си. Погледна смаяното лице на Фей и добави: — Да. Клетата мисис Форестър мисли, че е Уенди на Питър Пан.

Фей отпусна глава в дланите си и кимна.

— Дааа — отбеляза тя саркастично, — това вече е доста налудничаво.

— За какво говорите? — попита Мади от стълбата.

— В книгата „Питър Пан“ Уенди е малкото момиче, което отлита до магическия остров в небето, наречен Невърленд, заедно с Питър Пан. В края на приключението тя се връща в детската си стая и пораства. Нашата съседка вярва, че е същата Уенди и всяка вечер седи до прозореца си, чакайки Питър Пан да се завърне. Убедена е, че той ще го направи.

— Това е супер! — възкликна Мади. Сякаш цялата бе заредена с електричество, толкова въодушевена звучеше. — Ами ако наистина е?

— Не ставай глупава, Маделин — отвърна майка ѝ прекалено рязко. Мади присви очи към Фей, която продължи: — Няма никакъв Питър Пан. Той е просто герой от една приказка.

— Откъде знаете? — попита я Джак.

— Какво? — сепна се тя и обърна глава към него. После поклати глава. — О, разбирам. Моля ви, не се шегувайте за такива неща. Искам децата ми да знаят разликата между фантазията и реалността.

— Не се шегувам, сериозен съм. Занимавам се с такива неща всеки ден. Откъде знаете, че Питър Пан не съществува? Или НЛО? Предположенията на възрастните се основават на две неща: физическия свят и логиката. И все пак всеки ден в работата си откривам, че това, което смятаме за закон, не е такова.

— Вижте... Джак. Наясно съм със странните мистерии, които стават днес в науката. Искам и децата ми да знаят за тях. И все пак уважавам Мади и Том достатъчно, за да не им пълня главите с небивалици за Дядо Коледа например.

— Разбирам. Тогава, предполагам, те... — Джак се умълча и погледна предпазливо децата. Като видя, че те се бяха втренчили в

него, той прикри устата си с длан и прошепна почти безмълвно на Фей: — Че те не вярват в Дядо Коледа.

Фей се разсмя шумно.

— Не, те не вярват в Дядо Коледа. Нито във Великденския заек или — като стана въпрос — в Питър Пан. Това са фалшиви убеждения, измислени от медиите, за да манипулират емоциите на слабите хора. Работя в рекламата и съм добре запозната със силата на медиите. Възпитавам децата си да не се поддават на рекламните трикове или на пропагандата — и всъщност на нищо и никого. Опитваме се да основаваме решенията си твърдо на реалността.

Джак се изпъна, готов за предизвикателство.

— А какво ще кажете, Фей, ако успея да ви докажа съществуването на алтернативна реалност? Дори може би на самия Питър Пан?

Фей завъртя драматично очи.

— Ще кажа, че късметът ми ме е зарязал. Не само че имам луда стара дама, живееща на етаж над мен, но имам и смахнат учен, живеещ на етаж под мен.

Фей се обърна към децата и ги повика тихо да дойдат при нея. После хвана ръцете им и заговори със сериозен тон:

— Деца, опитайте се да ме разберете. Не критикувам мисис Форестър. Понякога, когато хората остаряят, те стават леко объркани. Смесват реалността с фантазиите си — погледна към Джак, като многозначително повдигна вежди. — Понякога не само старите хора правят това.

— Внимавайте с думите, Фей. Ще ви се наложи някой ден да си ги вземете обратно.

Тя се обърна отново към децата си, за да отвлече вниманието им от Джак, чиито очи грееха ярко — също като погледа на Мади.

— Понякога те забравят какво се е случило днес и живеят само с миналото. Това е станало и с мисис Форестър. Ако тази клета жена вярва, че историите ѝ за Питър Пан са истина... е, тогава просто ще бъдете мили с нея. Но се дръжте на разстояние.

Том се наведе напред и долепи главата си до шията ѝ така, че Джак да не види лицето му.

— Обичам истории — прошепна разпалено той.

— Аз също обичам истории — тросна се Мади.

— Сигурен съм, че тя с удоволствие ще ви разкаже някои, приятелчета — каза Джак.

Фей го изгледа предупредително. Той стоеше със скръстени ръце и на лицето му бе изписано бунтовническо изражение, което не се различаваше от това на лицето на Том.

— Мисис Лойд каза, че децата разстройват майка й.

— Глупости. Тя обича деца. А и ще бъде добре за възрастната дама да си има компания.

— Казах „не“ — тросна се решително и остро Фей. Изправи се и изпъна рамене пред него. Може и да беше неин съсед, но беше преминал границата. — Д-р Греъм, това стигна прекалено далече. Когато става дума за децата ми, не играя игрички.

После сведе поглед и каза по-спокойно, но все още с желязна нотка в гласа си:

— Деца, няма да притеснявате мисис Форестър. Ясно ли е?

Мади и Том кимнаха мрачно.

Джак усети как в него се надига гняв, когато забеляза разочарованието, изписано на лицата им. Той обичаше деца — обичаше техния оптимизъм и въображение. Направо побесняваше, когато виждаше как възрастните ги убиват. Ако някога бе имало деца, които се нуждаеха от спасение, това бяха тези двете. Нямахше да навреди, ако майка им се отпуснеше малко, реши той. В сравнение с нея Статуята на свободата изглеждаше като мацка на реге парти. Да, помисли си Джак, готов да се посвети на задачата. Той може да бе имал жестоко детство, но поне би могъл да направи детството на тези две деца по-ярко. Това решение го накара да се почувства по-добре и тежестта, която изпитваше след обаждането си до детектива, като че ли изчезна. А можеше да се окаже и забавно.

— Трябва да вървя — каза и вдигна ръка, за да помахва за довиждане. — Беше ми приятно да се запознаем, Фей. И с вас, Мади... Том...

Семейството също помахва в отговор и Джак се обърна и тръгна към къщата. На вратата се спря, извърна глава и не успя да се удържи да не изстреля един последен залп.

— О, и между другото... Просто за информация. Аз вярвам в Дядо Коледа и в НЛО. Отворен съм за възможността и за Питър Пан.

Намигна бързо на Мади и Том. Беше от онзи тип мигване, който си разменяха децата — „А ти ще посмееш ли да направиш това, или си пъзльо?“. Очите на Мади се разшириха от изненада; Том присви своите. Джак погледна нагоре и улови и погледа на Фей. Тя стоеше изправена, със скръстени на гърдите ръце и повдигнати неодобрително вежди — като истинска учителка, която се кани да те скастри за някаква простъпка.

Не можа да устои — никога не беше успявал. Чу отново гласа на майка си: „Лошо, лошо момче!“. Усмивайки се леко накриво, Джак отвърна на погледа на Фей с предизвикателна искра в очите си — после намигна и на нея. Когато видя шокираното ѝ изражение, се обърна и се прибра в апартамента си, като си подсвиркваше с уста, сигурен, че току-що бе спечелил първия рунд от битката.

---

[1] „Приключенията на Букаро Банзай“ — фантастичен филм от САЩ, 1984 г. Букаро е герой от комикси, рокзвезда, самурай, лекар и т.н., който се бори с извънземни от 8-то измерение — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

След няколко дълги и тежки дни Джак най-накрая почувства, че отново бе вкарал екипа и изследователския си проект в график. Всичко работеше като точен часовников механизъм. Успя да се прибере у дома в прилично време и тъкмо се канеше да седне на масата за първото си нормално ядене от дни — а не, както обикновено, на крак — когато чу звън откъм входната врата. Пусна таблата си с раздражение и трясък на масата и се запъти да отвори. Нисък, набит мъж на средна възраст с умни очи, облечен със зелен шлифер, стоеше на входа, вежливо държащ шапката си в ръце.

— Д-р Греъм, предполагам? — каза мъжът, прецизно артикулирайки всяка дума.

Джак се облегна на рамката на вратата и се опита да се сети кой би могъл да е този човек.

— Ако продавате нещо, не се интересувам — отвърна той.

Мъжът изви мустака си.

— Ако вие сте д-р Греъм, смятам, че имаме среща. Аз съм детектив Иън Фарнсуорти. Казахте седем часа, нали?

Джак присви лице в гримаса, като мислено се изрита сам. Беше толкова зает, че напълно бе забравил за уговорката, която бе направил припряно с детектива. Чувстваше се несигурен. Дали искаше всъщност да го наеме? След всички тези години? За частица от секундата съжали, че бе направил това среднощно обаждане и че изобщо бе започнал издирването. Беше достатъчно щастлив да бъде този Джак Греъм, който познаваше. Заклет ерген. Самотник без емоционални увлечения. Много отдавна бе приел, че не му е необходимо да знае миналото си, за да изгради бъдещето си. Не изпитваше самосъжаление. Напротив. Беше си създал собствено семейство. Приятелите му бяха негови братя и сестри, а той имаше приятели от всички краища на света и от всички периоди в живота си.

— О, да, съжалявам. Разбира се. Грешката е моя. Влезте вътре — отвърна Джак и отвори широко вратата за това, което щеше да се

случи. Каквото и да бе то.

Иън Фарнсуорти свали шлифера си и остана на прага на апартамента, оглеждайки безпорядъка по-скоро с любопитство, отколкото с отвращение. Можеше да датира преобразяването на сграда в отделни жилища към 70-те години на ХХ век по вида на изхабените мебели в стил баухауз в малката предна стая, която вероятно някога е била предназначена за прислугата. Избледнелите завеси в златисто и кафяво на прозорците и килимът с крещящите геометрични фигури някога сигурно са били доста модерни. Килимът сега бе покрит с купчини книги, листове, няколко празни чаши и различни бутилки бира. Фарнсуорти се завъртя неуверено около себе си, все още държащ шлифера си в ръка.

— О, ето, седнете тук — каза Джак, грабна палтото на детектива с една ръка, а с другата небрежно избута купчината книги от един стол на пода. Метна палтото му на съседния стол, после, след като не намери друго чисто място, безгрижно метна и купчината с листове и документи на пода. Не се извини за бъркотията наоколо просто защото не я забелязваше. Джак се отпусна на извитата облегалка на дивана и огледа детектива.

Фарнсуорти бе изненадващо подвижен и си проправи път между и около наклонящите се купчини с книги и боклук по пода с грациозността на балерина. Джак наблюдаваше изпълнението му с възторг, защото детективът определено бе доста пълен мъж. Задните му части разделяха на две цепката отзад на евтиното му вълнено морскосиньо сако и човек само можеше да предполага дали под провисналото си шкембе детективът носеше колан.

— Значи вие сте човекът, който ще разкрие миналото ми, така ли? — попита Джак, потривайки ръце. — Никога не съм правил нещо подобно. Най-близкото, за което се сещам до шпионските истории, са били игрите. Нали се сещате... мис Скарлет го направи с професор Плъм в библиотеката.^[1]

Детективът го погледна леко объркано.

— Е, няма значение. Откъде ще започнем?

— Хъм, сър, това е предварителна визита, както я наричам аз. Нещо като начална точка и за двама ни. Може би, ако вие ми кажете

какво точно искате да открия, аз ще мога да задам други основни въпроси като кой, какво, кога, къде и как.

Джак скръсти ръце на гърдите си.

— Разбрах. Просто е. Искам да знам кой съм.

— О, само толкова ли? — попита със сериозен тон Фарнсуорти, но очите му грейнаха развеселено. Джак хареса чувството му за хумор.

— Имам предвид в биологически смисъл, разбира се. Но и всеки друг ще бъде добре дошъл.

И двамата мъже се разсмяха, знаейки, че в човешката природа е цял живот да се питаш кой си всъщност.

— Е, сър, може би ще ми кажете какво знаете.

— Съвсем малко. Роден съм в Англия, но нямам акт за раждане. Нямам и спомени от първите шест години от живота си. Всичко ми е като тъмно петно. Знам само, че на шест години съм доведен в някакво сиропиталище в Лондон. Прекарах две години там, въпреки че спомените ми са много смътни. После бях осиновен от английско семейство, емигрирало в Америка. Уорнър и Ан Греъм. Прекарах останалата част от живота си в Щатите.

Джак разпери ръце и сви рамене.

— Това е. Нямам братя и сестри. Нямам роднини. Не е много, нали?

— Някакво начало е.

— Мистър Фарнсуорти... — Джак млъкна и потри длани в панталоните си. До този момент не беше осъзнавал колко много значи това издирване за него. Отговорът му се струваше на една крачка разстояние; дланите му се потяха от вълнение. Сними глас и целият хумор го напусна. — Това, което всъщност искам да знам, е... Коя е майка ми? Кой е баща ми?

Вдигна глава и видя, че детективът го гледаше със съчувствие. Засрамен, Джак се изправи, постави ръце на кръста си и сви рамене с престорено пренебрежение.

— Не е особено сложен случай, нали?

Фарнсуорти затвори бележника си и се прокашля. После се изправи и протегна ръката си напред със сериозно изражение. Не беше от хората, които се отнасят фриволно с работодателя си или с неговото време.

— Ще дам най-доброто от себе си, сър.

Джак пое ръката на детектива и я разтърси здраво, чувствайки за първи път в живота си, че този път може би ще получи своя отговор.

* * *

Същата вечер в друга част на града, от единия край на дългата махагонова маса, Джейн Лойд се вираше в съпруга си, докато той се бореше с твърдите пилешки гърди. В голямата, чудесно обзаведена трапезария имаше само двама души, въпреки че на масата лесно можеха да се поберат десетина. Джейн настояваше да вечерят тук, дори след като децата се изнесоха. Повечето от приятелите ѝ бяха започнали да ядат в по-скромните си кухни или бяха продали семейните си къщи за сметка на по-уютни, „лесни за поддръжка“ жилища близо до медицински центрове. Джейн и Хю Лойд никога не бяха обсъждали подобно нещо въпреки огромните разходи, нужни за техния начин на живот. Формалностите на света им, който вече си бе отишъл, им подхождаха и те бяха прекалено свикнали с него, за да го променят. Джейн бе чела много приказки като малка и романтични истории от регентския период като възрастна, така че преместването ѝ в тази очарователна историческа джорджианска къща в „Реджънтс парк“ като млада булка бе нейната сбъдната мечта. Въпреки че мечтата леко бе избледняла, докато тя, а и къщата остаряваха, Джейн все още се опитваше да поддържа това, което смяташе за подходящ стандарт.

Да не споменаваме, че нямаше нищо против да бъде на по-значително разстояние от съпруга си по време на ядене. Той и без това не говореше вече много с нея, а когато го правеше, демонстрираше снизхождение, което притесняваше храносмилателната ѝ система. Докато се вираше в съпруга си, видът му направо убиваше апетита ѝ — толкова мъртвешко блед бе станал след последния сърдечен удар, състояние, което ужасяващата му диета с ниско съдържание на мазнини не успяваше да подобри. Гледайки го надвесен над чинията си, тя не можеше да не си мисли за някаква голяма мръсна птица, кълвяща зърна от земята.

— Дадох под наем първия етаж на номер 14 — каза, като взе лепената си салфетка и я приглади внимателно на скута си. Когато не последва някаква реакция, продължи: — На една американка с две

деца. Надявам се, че не беше грешка да пусна деца в жилището. Майка има някои чудесни вещи там и ще ми е неприятно да ги видя счупени или повредени. Дори една драскотина може да намали стойността им, нали знаеш? Хю, чуваш ли ме?

След кратка пауза, за да преглътне и попие устата си със салфетката, той кимна с изражение на досада върху лицето си.

— Голяма част от мебелите бе преместена, когато разделихме къщата на три отделни жилища, доколкото си спомням — изсумтя той. — Това, което остана, не е нещо особено. Не бих се притеснявал на твоето място.

Джейн се наежи. Не било нищо особено. Той осъзнаваше ли колко струваха напоследък относително съвременните антики от края на века? Е, може би не бяха чак толкова скъпи, колкото стогодишните вещи, които той бе наследил от семейството си.

— Въпреки това мебелировката в жилището на О'Нийл струва хиляди паундове. Не мога да съм безразлична дали няма да бъде съсипана от невнимателни деца.

— Ако е така, защо изобщо им даде жилището под наем? — попита Хю лаконично.

— Не е лесно да намериш краткосрочни наематели. Имаме късмет с тези американци. Те искат жилища само за година или година и малко. Разбира се, щеше да бъде различно, ако можехме да дадем жилищата под наем за по-дълъг период, но... — въздъхна тя — никой не знае колко дълго още ще остане майка на номер 14.

Хю само изръмжа в отговор и се зае отново с безвкусната си вечеря.

Джейн се намръщи. Той никога не бе проявявал интерес към разговорите за майка ѝ. Или към разговорите за собствените им деца. Изглежда се интересуваше само от тъпите марки, по които бе вманиачен. Все пак мозъкът му бе във форма и макар да се бе пенсионирил от банката преди години, продължаваше да следи тенденциите на пазара и цените на недвижимите имоти. Именно последните бяха и нейна основна грижа напоследък.

— Не знам още колко мога да позволя майка да живее там. Тя вече е доста възрастна. Просто не е прилично да живее сама.

— Не става въпрос дали ти ще го позволиш или не, скъпа моя. Майка ти винаги е правела каквото си иска.

Джейн се размърда на стола си, сякаш бе седнала на кабарче.

— Тя трябва да прояви разум. Поне веднъж в живота си.

— Ха! Ще ми се да видя деня, в който Уенди Форестър ще постъпи разумно.

Джейн се намръщи и се замисли как обсебеността на майка ѝ от приказките и историите за феи я беше карала да се срамува през целия си живот. Е, може би не през целия. Спомняше си с голяма нежност годините в детската стая, как майка ѝ седи до леглото ѝ и ѝ разказва чудесни истории за Невърленд. Дори си бе мечтала да отпътува за този магически остров с Питър Пан. Разликата между нея и майка ѝ обаче беше, че когато Джейн порасна, осъзна, че мечтите и историите бяха просто фантазия. А когато майка ѝ остаря, тя изпадна в нещо като второ детство и за съжаление вече не можеше да различава историите си от реалността.

— Не знам какво да правя, Хю — призна тя. — Наистина не знам. Станала е толкова крехка. Притеснявам се за нея.

— Медицинската сестра продължава да я посещава, нали? Онази, която прилича на кон.

— Джъркинс. Да, идва всеки ден. На нея може да се разчита напълно, трябва да призная, въпреки че частното медицинско обслужване е доста скъпо. Но не ми се иска да оставям майка сама през нощта.

— Тя никога няма да позволи някой да остава при нея нощем — отбеляза Хю.

— Точно там е проблемът, нали? — въздъхна отново Джейн, отказа се от вечерята си и се пресегна за чашата си с вино. — Всичко е заради тези безсмислици с Питър Пан. А сега с тези деца наоколо се притеснявам, че отново ще се отнесе. Спомняш ли си инцидента с Макмилън?

Лицето му помръкна и той също посегна към единствената си чаша вино, която му бе позволена за вечерта. Инцидентът с Макмилън бе свързан с две съседски деца, които идваха на номер 14 да слушат историите на Уенди. Мисис Макмилън твърдеше — макар да нямаше свидетели — че е пристигнала тъкмо навреме, за да предотврати истинска трагедия. Уенди се канела да позволи на децата да скочат от лавицата над камината в опит да полетят. Беше нужна цялата

убедителност на Джейн, за да я накара да не повдигне дело срещу майка ѝ.

— Трябва да я държим под око, нали така? — каза Хю.

— Но не мога да бъда там, за да наглеждам майка по цял ден и цяла нощ — простена Джейн. — Тя се нуждае от подходящи грижи. Професионални грижи.

Умълча се и допълни след миг:

— Целодневни.

Хю разклати за момент виното в чашата си.

— Старческите домове са скъпи. Колко пари са ѝ останали от баща ти?

— Достатъчно. Почти — горчивината в гласа ѝ не можеше да бъде пропусната. — Всеки път, когато се замисля колко богата можеше да бъде сега, кръвта ми кипва.

— Не се ядосвай отново за минали неща.

— Но точно в това е проблемът. Ако не бе пропиляла толкова много пари от състоянието на баща ми за онзи нелеп Лондонски дом за момчета, който основа, нямаше изобщо да има никакви притеснения дали ще може да си позволи целодневна медицинска грижа или старчески дом. Сега живее като беднячка. Не харчи дори един фартинг за себе си.

— Не, не харчи. Тази жена е загадка за мен. Майка ти спокойно може да си позволи старчески дом — ако се съгласи да отиде в такъв. Което, разбира се, тя няма да направи. Така че целият този разговор е напълно излишен.

— Пропускаш основната идея — каза Джейн, като се наведе напред.

— Съмнявам се. Идеята е винаги една и съща, нали? Парите на майка ти или по-скоро — липсата им.

Джейн се бе превъзбудила от виното.

— Идеята е, че майка ми не е вземала много мъдри решения в миналото, а сега от инат продължава да настоява да живее на номер 14, вместо да се премести в старчески дом. На нейната напреднала възраст трябва да признаеш, че това е истинска лудост.

Хю я погледна с лека саркастична усмивка, която накара Джейн да изпъшка и да съжали за лошия си избор на думи. Всички знаеха прякора на Уенди.

Остана в напрегнато мълчание, докато съпругът ѝ палеше пура, навик, от който не желаше да се откаже. Докато се успокояваше, тя огледа трапезарията, която обичаше заради пищната мебелировка и цялостен дизайн. И все пак, като в повечето стари домове, и тя бе студена и мрачна. Потръпна под шала си, когато видя лющещата се боя в ъглите, протритите краища на обюсонския килим^[2] и изтънелия копринен плат с наполеонов пчели^[3], които направо обожаваше, когато преди трийсет години бе тапицирала столовете с тях. Нямаше съмнение, че тази къща бе скъпа за поддръжка. Предполагаше, че можеха да я продадат или да я превърнат в къща с няколко жилища, както бе направила майка ѝ със своята.

Но не, Джейн обичаше къщата прекалено много. Тя означаваше всичко за нея. Майка ѝ можеше и да не се интересува дали ще загуби своя социален статус — все пак тя бе непобедимата Уенди Форестър. Всички обожаваша Уенди. *Много добре за нея, наистина*, помисли си Джейн и усети дългогодишният гняв да пламва отново в нея. Обожаваша Уенди, че бе дала състоянието на баща ѝ за онзи Дом за момчета. Пари, които трябваше да отидат при Джейн.

Наля си още една чаша вино и се замисли как майка ѝ винаги е била посветена на „своите“ момчета. Работейки неуморно за разни благотворителни балове и кампании за набиране на средства, Уенди никога не се бе интересувала от такива неща като престижни училища, социални списъци и важни адреси — нещата, които бяха важни за Джейн и за децата на Джейн. Не познаваше ли този вид отхвърляне?

Е, помисли си тя, като повдигна чашата към устните си, от мен зависи, както винаги, да намеря практично решение на проблема. Слава богу, че поне един човек в това семейство бе роден със здрав разум.

— Хю — попита, отклонявайки вниманието му от пурата му. — Според теб колко ще струва къщата на номер 14 на сегашния пазар на имоти?

Последва дълга пауза, докато Хю издиша дълга струя дим и обмисли въпроса ѝ.

— Кварталът се оживи, напоследък отново почнаха да се заселват нови хора — отбеляза той многозначително.

Джейн се наведе напред, за да чуе по-добре всяка негова дума.

— Да, така е. Млади хора с много пари плащат нелепи суми за къщи, които не могат да се сравнят с тази на майка.

— Близо е до магазини, паркове, музеи.

— Магазините са бутикови, което винаги е добър знак.

— Да — промърмори той, докато гледаше как димът от пурата му се издига във въздуха. — Местенцето някога беше хубаво и отново ще стане такова.

Пръстите на Джейн потропваха по винената чаша. Може би трябваше да вдигне наема? В момента цената бе разумна, но с всичко това, което казваше Хю, започваше да се чуди дали не се минаваше. Все пак големият удар щеше да бъде продажбата на къщата.

Хю почеса брадичката си, все още правещ мислено сметките си.

— Състоянието ѝ не е добро. Ще е необходимо пълно обновяване. Жалко е, но въпреки това пак би могла да стигне докъм милион...

Джейн се облегна назад в стола си.

— Толкова много? — попита смаяно тя.

— Приблизително. Но това няма значение, нали знаеш. Това са само празни приказки. Майка ти никога няма да се съгласи да я продаде.

Джейн се загледа към лющещата се боя и изтърканата тапицерия на столовете.

— Просто съм притеснена за майка, разбира се. Тя е прекалено стара, за да живее сама с детинските си фантазии. Някой трябва да прояви отговорност и да постъпи правилно — отпи последна глътка от виното си, после облиза устни. — За нейно добро.

* * *

Входът към градинския апартамент на Джак бе през малка черна порта от ковано желязо, после по стълбище надолу, водещо към етаж под уличното ниво. Беше приятен вход, не създаваше впечатление за мрачното мазе, което Фей очакваше. Големи теракотени саксии, отрупани с червени мушката, бяха поставени в ъгъла, а входната врата бе боядисана в също толкова ярко черешовочервено. Тя повдигна ръка и потропа три пъти.

След миг вратата се отвори и на прага застана Джак, очевидно изненадан да я види.

— Мисис О'Нийл — каза той и в очите му просветна закачлива искра. — Не е ли малко късно за заемане на чаша захар?

Изпълваше цялата врата и Фей осъзна, че бе много по-висок, отколкото отначало ѝ се бе сторил. Усмивката му обаче бе същата, каквато я помнеше: бавно появяваща се на лицето му и с трапчинките отстрани. След като се появи обаче, бе абсолютно очарователна и я караше да се чувства така, сякаш той е готов да ѝ отдели цялото време на света.

— Дойдох да заема малко съчувствие, доктор Греъм.

Усмивката изчезна от лицето му и бе заменена от любопитство и — за нейно облекчение — със загриженост.

— Разбирам. Моля, защо не влезете?

— Не, няма да е необходимо. Едва ли ще отнеме много време.

Това прозвуча малко рязко, Фей го осъзнаваше и забеляза, че на лицето му се появява отново донякъде развеселено изражение, но той бързо успя да го прикрие и си придаде сериозен вид. Джак скръсти ръце на гърдите си и се облегна на вратата, давайки знак, че я слуша.

— Доктор Греъм — започна тя бавно, усещайки остро вниманието му, като се опитваше да подбере внимателно думите си.

— Джак моля...

Фей се поколеба и се намръщи.

— Виждате ли — каза тя с отчаяние, — точно за това исках да поговорим. Децата ми са възпитани да бъдат предпазливи с непознати. Да не бъдат прекалено приятелски настроени. Има причини за това, които не желая да споделям с вас, но нека да кажем, че предпочитам да останат така предпазливи.

Погледна го с надеждата, че той ще схване намека ѝ, но Джак само повдигна вежда, показвайки, че може да продължи.

— Не че не оценявам добросъседското ви отношение, но, честно казано, то ми идва малко в повече. Само за един ден след запознанството ви децата ви наричат по малко име, питат ме дали могат да ви дойдат на гости и — най-лошото — не спират да говорят за клетата стара мисис Форестър и дали тя наистина е Уенди на Питър Пан, и дали ще видят самия Питър! Виждате ли какво стана! —

разпери в отчаяние ръце, сякаш казваше: „Можете ли да повярвате какви деца, а?“.

Вместо да кимне в знак, че я разбира, на лицето на Джак Греъм грейна победоносна усмивка.

— Супер! — възкликна той въодушевено. — Боже, обичам децата!

Фей го зяпна. Този мъж бе непоправим.

— Доктор Греъм, наистина трябва да настоя да не окуражавате тези фантазии за старата мисис Форестър и Питър Пан. Не е... Ами... — потърси подходящата дума тя.

— Не е достатъчно зряло?

Фей го погледна обидено.

— Не е реалистично.

— Колко големи са децата, ако смея да попитам?

— Мади е на осем, а Том е на шест.

— Как се забавляват? Искам да кажа, те са нови в района, в страната. Едва ли имат много приятели. Често ги виждам в градината, но се съмнявам, че ваденето на плевели ще задържи вниманието им цяло лято. Какво правят по цял ден?

Фей се притесняваше за същото, но не смяташе, че това е работа на д-р Греъм.

— Все още работя по въпроса. Не е ваш проблем, уверявам ви. Защо? Да не ви притесняват?

— В никакъв случай — отвърна той. — Просто се чудех. Сигурно са самотни, а няма много деца в квартала. Не е чудно, че са попили идеята за Уенди. Тя е загадка. Една голяма въпросителна, която живее на третия етаж. На децата това въздейства като магнит — изцъка Джак с език и поклати глава. — Представям си как работи въображението им.

Гневът на Фей отслабна леко и тя самата цъкна с език.

— Така е. Направо са полудели. Чувам ги как си шепнат в леглата, когато гася лампите вечер.

Прокара ръка през косата си и въздъхна. Вдигна глава и забеляза, че Джак я гледа. Усети как погледът му обхожда косата ѝ, лицето ѝ и после се спира на очите ѝ с нов интерес.

— Сигурна ли сте, че няма да влезете за по питие? — попита той.

— Не, съжалявам, не мога. Децата ме чакат. Просто исках да помоля... — гласът ѝ секна. В светлината на това, което Джак току-що бе казал, ѝ се стори жестоко да отнема на децата техните фантазии за Лудата Уенди. Поклати примирено глава. — Вече не знам какво исках да ви помоля.

— Фей — каза Джак, пъхайки пръсти в задните джобове на дънките си. Тя почувства как той леко се накланя над нея. — Ето какво ще ви кажа. Няма да насърчавам интереса им към Уенди, но няма и да ги разубеждавам. Защото ме помолихте за това. В замяна и аз ще ви помоля нещо.

Думите му я изненадаха. Какво би могъл да иска от нея?

— Лятото се задава и за мен. И то изглежда доста пусто. Работих доста усилено, откакто дойдох тук миналата есен и, честно казано, ще ми е неприятно да напусна града, без да съм го изследвал поне малко. Освен това — сви рамене той — и аз съм самотен. Какво ще кажете да обединим силите си и да се позабавляваме малко? Можем да заведем децата в парковете, в някои музеи, да видим Биг Бен и Бъкингамския дворец. Както правят истинските туристи.

Тя сви устни, обмисляйки предложението му. Сигурна беше, че децата щяха да харесат тези екскурзии, а и той бе приятелски настроен и определено щеше да бъде добър спътник.

— Не знам нищо за вас — каза с колебание.

— Нито пък аз за вас. Нека изпием по едно питие в градината тази седмица и ще ви разкажа повече, отколкото бихте искали да знаете за мен.

Явно видя съмнението, изписано на лицето ѝ, защото настоя.

— Ние сме съседни. Сънародници. Хайде, мисис Фей О'Нийл от апартамент 1А.

Извади дясната си ръка от джоба си и я протегна към нея в познатия на всички жест за примирие.

— Нека да бъдем приятели.

Фей прехапа долната си устна. Той изглеждаше толкова искрен, а и кафявите му очи бяха очи на човек, заслужаващ пълно доверие. Щеше да бъде хубаво да имат приятел в Лондон, помисли си, признавайки собствената си самота.

— Приятели — отвърна тя, като взе решение.

Разтърси ръката му, като усети как дългите му пръсти обвиват нейните, а мускулите ѝ се напрегнаха, когато дланите им се срещнаха. Прокле червенината, която знаеше, че се е появила на бузите ѝ, и която без съмнение издаваше притеснението ѝ. За да оправи впечатлението, се здрависа силно с него — изцяло по съседски, после издърпа бързо ръката си.

— Трябва да вървя — каза тя, обърна се и припряно се затича по стълбището. Без да се обръща, знаеше, че очите му я следят, и когато зави зад ъгъла, имаше чувството, че е избягала като малко смутено момиченце.

* * *

Дъждът се изля изневиделица и буйно на следващия ден, и децата бяха като в капан в къщата. Взираха се през прозореца като мишки през шпионка. Докато стане време за лягане, вече бяха играли с всичките си играчки, бяха гледали телевизия, докато пред очите им се появиха петна, и гласът на майка им пресипна от четене на приказки. Така че, когато Фей изгаси лампата и затвори вратата тихо зад себе си, децата се надигнаха на лакти и започнаха да си шепнат с приглушени гласове, все още изпълнени с кипяща енергия, готови за пакости.

— Добре сега — каза Мади, впервайки към Том най-сериозния си поглед. — Помни какво планирахме. Просто ще се промъкнем нагоре по стълбището, нали? Само за да видим какво има там. Не е като да не се подчиняваме. Само искаме да надзърнем, нали? Точно така — отвърна тя сама, отговаряйки на собствения си въпрос на глас, докато Том кимаше от другия край на стаята.

Двете деца се измъкнаха от леглата си и след като се увериха, че пътят им беше чист, минаха на пръсти покрай спалнята на майка си, където Фей работеше на бюрото си с гръб към тях, надолу по стълбището, през дневната и през входната врата, като внимателно я оставиха полуотворена за евентуалното си отстъпление. Просто за всеки случай.

Само малка лампа с една-единствена крушка, поставена на масичката в стил Хепълуайт, светеше в антрето и пътят до следващата стълбищна площадка, където аплик на стената осветяваше смътно

стъпалата, се струваше на децата ужасно дълъг. В тихия мрак техните сенки по стените в коридора изглеждаха издължени и зловещи.

— Добре, мини първи — нареди Мади на Том и го побутна леко към стълбището.

Той отстъпи зад нея.

— О, върви, не бъди такъв пъзльо.

На лицето на Том бе изписано нежелание, но той изпъна тесните си раменца, докато застанаха във формата на стрела, изпъкваща под тънката му тениска, и с изпъчена брадичка и свити до тялото ръце, готов за бягство от опасността, започна бавното си катерене нагоре към първата площадка.

Сърцето на Мади туптеше силно в гърдите ѝ, докато проследяваше придвижването на брат си по скърцащите стъпала. Когато стигна площадката, той се обърна и я погледна с колеблива усмивка. Мади бързо го последва и го потупа по рамото като доволен пълководец.

— Това беше страхотно, Том. Наистина. Толкова си смел. Сега върви към следващата площадка.

Усмивката на Том изчезна, когато се фокусира към следващите стъпала, водещи до площадката на третия етаж. Това бе ничията земя. Територията на Лудата Уенди. На върха се намираше мрачна, неприветлива пещера, предлагаща единствено несигурност. Том отново се поколеба, поклати глава и отстъпи в ъгъла.

— О, добре. Ще вървим заедно — примири се Мади, чиито колене също трепереха.

Бяха разговаряли много за загадъчната Луда Уенди. Дали бе наистина Уенди на Питър Пан, или бе някоя грозна и мършава стара вещица с гърбав нос и лош дъх, която яде малки деца или най-малкото ги пленява и ако са слаби, ги държи в клетка, докато се угоят, и тогава ги изяжда.

Бяха чували много истории за вещици и много пъти бяха разговаряли нощем, след като майка им загасваше лампата, за загадъчната Луда Уенди, която можеше да бъде видяна само нощем. И всички тези разговори оживяваха в съзнанието и на двамата, докато се изкачваха стъпало по стъпало към площадката на третия етаж. Когато стигнаха горе, целите трепереха и се тресяха отчасти от страх, отчасти от вълнение.

— Направихме го! — прошепна Мади, стояща изправена с пламнали бузи. Том не ѝ обърна внимание. Все още бе леко превит и дълбоко съсредоточен. Наклони глава, за да се послуша. Мади незабавно направи същото. След миг чу това, което и Том: леко подрънкване на камбанки. Пристъпиха по-близо към вратата на апартамента на третия етаж, ушите им почти се поклацаха, толкова усилено се вслушваха. И отново чува подрънкването на камбанки.

Внезапно видяха трепкаща светлинка изпод вратата, може би лъч от фенерче, минаващо прага. Ето я пак, бързо потрепваща. И пак!

Мади отстъпи назад.

— Да се махаме оттук.

Том обаче бе любопитен и се наведе, за да погледне под вратата. Внезапно оттам се стрелна светеща топка и полетя нагоре. Мади ахна и отстъпи назад към стената, докато светлинката подскачаше от парапета към тавана и около главата на Том. Погледите им се срещнаха и момчето се усмихна широко. После полудялата светеща топка се насочи право към Мади. Тя възкликна силно, когато почувства остро щипване по бузата си.

Това ѝ бе достатъчно. Завъртя се и бясно се спусна надолу по стъпалата, а Том я последва по петите, докато ярката светлина преследваше и двамата, виейки се около главите им като гневна пчела. Мади и Том се втурнаха през входната врата, затръшнаха я след себе си, изтичаха на втория етаж право в стаята си, скочиха в леглата си и се завиха през глава със завивките си.

— Какво става тук? — попита Фей, когато влезе в стаята и светна лампата.

— Нищо — отвърна Мади, все така с глава под завивката си. — Просто си играем.

— Е, стига толкова игра — скастри ги майка им. — Заспивайте. Имам работа.

С тези думи загаси отново лампата и затвори рязко вратата.

Мади все така трепереше завита. Том обаче надзърна изпод чаршафа, изправи се на колене и се втренчи през прозореца навън, извивайки врата си, за да погледне към прозореца на третия етаж. Докосна бузата си, спомни си целувката и се усмихна.

---

[1] Герои от популярната логическа мистериозна игра „Улика“ (Clue). — Б.пр. ↑

[2] Обюсонски килим — ръчно тъкани килими от френския град Обюсон, по мотиви на старинните средновековни килими. — Б.пр. ↑

[3] Наполеонов пчели — за Наполеон пчелите били символ на власт и той настоявал да бъдат поставени на френския герб; символизирали и трите най-големи градове в империята му. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Още преди слънцето да изгрее, Фей вече бе застанала пред огледалото в банята и си слагаше сива очна линия на клепачите. Въпреки решителността ѝ ръката ѝ не спираше да трепери. Когато отстъпи назад, за да огледа резултата, линията изглеждаше по-скоро като поредица от точки и чертички. Изруга тихо, извади кърпичка и започна да трие доказателството за нервността ѝ.

Небеса, защо бе толкова изплашена? Да, беше първият ѝ ден на новата работа, но тя знаеше как да се справи с това, нали? Ръката ѝ застина, изражението ѝ се промени и отчаянието ѝ стана видимо. Грешка. Беше ужасена, че ще се провали. Бяха ѝ нужни пръстите и на двете ѝ ръце, за да преброи годините, откакто бе напуснала рекламната агенция.

— Божичко — прошепна тя и вдигна ръка, за да изтрие внимателно неравната очна линия. — Девет години... Кога мина това време?

Пръстите ѝ се плъзнаха от клепачите ѝ към другите, естествените линии, издълбани от времето в угълчетата на очите ѝ. Облегна се назад и се взря в отражението си. Коя беше тази жена? Почти не я познаваше. Разликата беше в очите. Беше остаряла не толкова на години, колкото на опит. Трудно спечелен. Изчислено в тази мерна единица, наистина бе много стара.

Дали Бърнард Робинс щеше да забележи тази разлика? Бърнард бе бившият ѝ началник в агенцията „Лео Бърнет“ в Чикаго. Докато си слагаше основа за грима, Фей си мислеше за времето, когато току-що завършила колеж, именно Бърнард ѝ бе дал първия шанс за голяма поръчка. Почти се бе убила от работа, за да му благодари, и не само беше оправдала неговото доверие, спечелвайки нов голям клиент, но и само след две години работа във фирмата бе получила повишение до главен мениджър, отговарящ за ключови клиенти. Фей имаше репутация на упорит и продуктивен служител. Изискваше много от екипа си, но не повече, отколкото изискваше от себе си. В крайна

сметка целият екип обираше наградите от нейната продуктивност, като мнозина получиха повишение заедно с нея.

Единият от тях бе бившият ѝ съпруг Роб О'Нийл. Той беше красив копирайтър с остър ум и с ранга на истинска звезда в своята област. Имаше повече от талант. Имаше стил. Той го знаеше, тя го знаеше, всички го знаеха.

Когато насочи забележителния си чар към нея, Фей бе напълно поразена — като всеки клиент, който бе обект на някоя от неговите кампании.

Млада, наивна и влюбена, лесно се бе отказала от всичко заради Роб, включително от здравия си разум. Трепна при спомена как на практика го бе принудила да се ожени за нея. Той не искаше да се обвързва. Но когато решише нещо, Фей можеше да бъде много убедителна. Притисна го. Настоя и под нейния оръдеен залп те се ожениха, тя напусна работата си в „Лео Бърнет“ и Мадис се роди. Отначало Роб бе запленил от цялата тази нова идея с бебето. Беше нещо ново, вълнуващо и емоционално като всяка рекламна кампания. Бебето беше сладко, миришеше хубаво и тъй като Фей се грижеше у дома за него, това, което оставаше за Роб, бе забавната част. Шегуваше се, че най-накрая разбира защо толкова много рекламисти искат бебета в рекламните си.

Скоро след като Том се роди обаче, Роб се отегчи. Двете бебета вече изискваха доста работа и той се почувства в капан. После, също като всяко пленено животно, започна да ръмжи и да дращи.

Фей се наведе към огледалото и вдигайки ръка, нежно погали с пръст деликатната кожа под очите си. Колко пъти бе слагала тук грим, за да се опита да прикрие синините и ожулванията? Първата ѝ грешка бе, че не го напусна, след като я бе ударил онзи първи път. Втората ѝ грешка бе, че му позволи да го направи отново.

В добре обзаведената дневна на очарователния дом в Норт Шор, където се бе преместила като млада цъфтяща булка, той ѝ крещеше цинични обиди, викаше яростно как съжалява, че се е оженил за нея. Как го бе подмамила. Как никога не бе искал да се озове вързан с жена и деца. Измъчвана от вина, тя се опитваше още по-упорито да не го ядосва, да прави неща, които той харесваше. Да поддържа мира. Дори се правеше, че не чува слуховете за атрактивната главна мениджърка, с която той се срещаше изключително често.

Но колкото и да се стараяше да го зарадва, той никога не беше доволен. Все търсеше начини да я унижи: ехидни забележки за външния ѝ вид, подигравки за мнението ѝ, студенина в леглото, някой небрежен шамар с опакото на дланта му. С времето тя стана прекалено неуверена, за да я е грижа за каквото и да било. Също както се случва със златото под смазващия удар на чука, нейната мекота бе сбита в здрава, твърда топка.

Фей въздъхна и се вгледа в строгото и изпито лице в огледалото. Какво бе станало с ентузиазирания момиче с пламтящ поглед, което някога премина през вратите на „Лео Бърнет“ с такава увереност? Какво отрезвяващо преживяване бе това, да се върнеш на пазара на труда след толкова време. Беше на трийсет и пет години. Никой не наемаше главен мениджър, който е бил извън бизнеса десет години. Никой не наемаше, точка. Тъкмо когато бе стигнала до такова отчаяние, че бе готова да кандидатства за рецепционистка в агенцията, Бърнард Робинс ѝ се обади от Лондон. Наскоро бе назначен за началник на офиса на „Лео Бърнет“ там. Това бе голяма стъпка за него. Той бе мъж, запътил се към върха, и искаше до себе си хора, които да са му лоялни. Когато предложи на Фей работа в лондонския офис, и двамата знаеха, че това бе повече от предложение за работа. Беше нейната възможност да се върне в играта като ключов играч. Ако спечелеше новия клиент, заради когото я бе довел, работата беше нейна. Ако го загубеше, той не можеше да ѝ обещае, че ще остане. Това бе най-доброто, което можеше да ѝ предложи.

Сега бе неин ред да даде най-доброто от себе си. Заради Бърнард, заради себе си, заради Мади и Том. Залозите никога не са били високи. Ръката ѝ се обви около малката гилза с червило в дланта ѝ. Фей О'Нийл, която Бърнард Робинс помнеше, бе ярка червена искра в един сив свят. Нищо нямаше да застане на пътя ѝ. С непоколебима решителност, сияеща в сините ѝ очи, Фей сложи яркочервено червило на устните си, уверена очна линия на клепачите си, която омекоти с приглушени сенки, и добави руж на бузите си.

Последно прибра косата си назад в строг кок, ниско на шията. Огледа се в огледалото и остана доволна от жената с безупречната прическа и практичното облекло, излъчваща здрав разум, която видя срещу себе си. Може би вече не толкова млада и ентузиазирания, но поне не беше наивна. Щеше да носи тази маска на увереност, закле се

тя, дори да бе просто преструвка. С времето успехът щеше да роди увереност и отвътре. Щеше да направи всичко, за да се получи. Каквото и да й струваше това.

* * *

Фей излезе навън в прекрасната лондонска сутрин. Погледна през рамо, за да се увери, че входната врата се е затворила добре, и се сблъска с Джек Греъм, който тъкмо се изкачваше по стълбите от градинския си апартамент. И двамата избухнаха в извинения, но Джек се окопити първи.

— Мисис О'Нийл, предполагам? — каза той, имитирайки акцента на британската аристокрация. — Едва ви разпознах без гъба в ръка.

Фей стисна устни, за да прикрие усмивката си, и приглади с ръка полата си. Погледът ѝ се плъзна по сивия костюм на Джек, бялата му изгладена риза и черно-червената вратовръзка.

— Със сигурност джентълменът пред мен не може да е д-р Джек Греъм? Къде са дънките, суитчърът? Боже мой, той не само носи обувки, той носи шпиц обувки!

— Униформа — призна Джек, гледайки я развеселено. — Изисква се за всички лекции, срещи с ВИП личности и когато е необходимо да впечатля новите си съседи. Е, как се справям?

Тя потупа замислено устните си с пръст, но вътрешно одобряваше вида му. Дългото му жилаво тяло изпъваше бизнес костюма с естественото секси излъчване на модел от „Флийт стрийт“^[1]. Дори тъмните му къдрици, които досега бе виждала само под формата на рошава маса на главата му, бяха вдигнати нагоре от челото му с очевидна старателност.

— Определено успяхте да ме заблудите, съседе. Изглеждате доста... хъм... спретнат. Да, мисля, че това е най-добрата дума за вида ви.

— Боже мили. Спретнат... — Джек я огледа открито на свой ред и каза: — Нека ви върна комплимента. Вие също изглеждате доста спретната, мисис О'Нийл.

— Благодаря — отвърна тя и кимна, като се опитваше да изглежда достатъчно дистанцирана, за да отклони флиртуващия тон на разговора им, който бе станал съвсем очевиден.

— Днес ли е първият ви ден на новата работа?

Фей кимна и устните ѝ се свиха също като стомаха, който вече бе на топка.

— Началото не е много добро. Детегледачката закъснява, а аз тепърва трябва да се ориентирам в метрото. Направо съм кълбо от нерви.

— Тук го наричат „тубата“. Но ако бързате, най-добре е да вземете такси. Последвайте ме.

Тя не искаше да харчи пари за такси, но като погледна часовника си, осъзна, че няма друг избор, освен да приеме съвета му. Той я хвана под ръка и я поведе надолу по пресечката. Фей усети силата на пръстите му на ръката си, а когато рязко я издърпа встрани от една дупка в тротоара, осъзна, че някой трябва да научи Джак Греъм на маниери. На следващия ъгъл уличният трафик ги посрещна с оживеното си жужене. Джак повдигна ръка, прехапа със зъби долната си устна и изсвири с такава сила, че всеки нюйоркчанин би се гордясал от това постижение. В същия миг едно такси отби и се закова пред тях.

— Каляската ви очаква, мадам.

— Вие нямали да дойдете?

— Не, аз трябва да измина целия път до Оксфорд. Разни лекторски неща.

Наведе се и подаде на шофьора няколко банкноти.

— Закарайте дамата, където иска да отиде.

— Не е нужно да правите това — каза тя, отваряйки чантата си.

— Приемете го като подарък за първия работен ден. Ние сме приятели, помните ли?

Приятели. Този път, когато го каза, тя му повярва. А той я възнагради с най-прекрасната, най-заразителната усмивка.

— Помня — отвърна Фей и на нейното лице също се плъзна колеблива полуусмивка. — Благодаря, д-р Греъм.

Той се наведе напред и в тъмните му очи светна закачлива искра.

— Джак.

— Джак — съгласи се тя.

— Късмет днес. Фей — добави той, после се ухили и затвори вратата. Двигателят на таксито изръмжа и колата потегли.

* * *

В осем и петдесет същата сутрин Фей вървеше по покритите с килим коридори на лондонския офис на „Лео Бърнет“, заслушана в познатата шумотевица от гласове, звъна на телефоните и тракане на клавиатури. Всичко бе толкова живо. Забързано. Кръвта ѝ закипя от очакване. Качи се с асансьора нагоре до вътрешното светилище, където килимът бе по-качествен, а картините — оригинални. Секретарката на Бърнард провери името ѝ в календара със срещите, обяви с безразличие името ѝ по интеркома, после я насочи към вратата с обработено небрежно завъртане на ръката.

— Влизай — изгърмя познатият баритон. Беше гръмък, от вида не-ми-пука-кой-ме-чува глас, който можеше да разтресе стените.

Преди години за Фей това бе обичаен звук, но днес дъхът ѝ секна в гърлото.

Отвори вратата и пристъпи в просторния кабинет от стъкло и стомана. В бизнес, в който размерът на офиса е доказателство за позиция и власт, кабинетът на Бърнард правеше шумно изявление за неговия успех. Сградата бе един от малкото небостъргачи в района и за да допълни този факт, интериорният дизайнер бе добавил и високотехнологичен, направо революционен стил. Той подхождаше на рекламна агенция, която се гордееше с изчистените си, креативни и заредени с енергия кампании.

Бърнард седеше гордо като цар зад бюро с размерите на малка кола.

Беше се облегал назад във високото си черно кожено кресло и разговаряше по телефона рязко и отсечено. Вдигна глава, когато я видя, и ѝ махна със свободната си ръка. Фей се опита да изглежда спокойна и му отвърна с лека усмивка, после се обърна и се запъти към прозорците. От кабинета му се разкриваше великолепна гледка към Лондон. В контраст със студената стомана на небостъргача, околната атмосфера, от която струяха историята и романтиката на този древен

град, ѝ се сториха прекрасни. Взирайки се под себе си, тя се изуми, че този великолепен град вече бе неин дом.

— Фей! Отдавна не сме се виждали.

Обърна се и видя Бърнард да се надига от мястото си и да пресича стаята с широко разперени ръце. Беше по-скоро плъзване, отколкото ходене, защото движенията му бяха силни и уверени. Когато стигна до нея, обви яките си ръце около раменете ѝ, стискайки я в приятелска, сърдечна прегръдка.

— Бърнард — каза тя тихо, като се отдръпна назад и му се усмихна. Не се беше променил много през последните десет години. Малко повече сиво в тъмната му коса, може би. Отиваше му. Имаше пронизващи черни очи и топчест нос, съчетание, което повечето хора намираха за стряскащо.

— Страхотно е, че те виждам отново — каза той, докато погледът му обхождаше лицето ѝ. — Изглеждаш чудесно. Просто чудесно.

Фей се опита да се успокои, но усещаше надигането на пристъпа на страх и появата на сълзите, които бе забелязала в отражението си в огледалото по-рано тази сутрин.

— Благодаря — промърмори тя.

— Как са децата?

— Добре, благодаря ти. Добре са — повтори тя, отклонявайки въпроса. Запита се какво точно знаеше за състоянието на Том. — Оценявам високо, че ми даваш тази възможност, Бърнард. Особено сега. Аз...

— По дяволите, Фей. Не искам благодарността си. Ти си моето тайно оръжие в този проект. Нуждая се от теб. Кръжа около сделката с чай „Хемптън“, откакто съм в Англия. Те искат да стъпят на американския пазар, а кой може да им помогне по-добре за това от международна рекламна агенция, базирана в Средния запад? Тъкмо търсех първокласен американски мениджър за ключови клиенти, когато чух, че си свободна — сви рамене той. — И ти звъннах. Не е голяма работа.

Тя знаеше, че Бърнард скромничеше, и бе изпълнена с благодарността и лоялността, която той искаше от нея.

— Знаеш, че ще дам най-доброто от себе си.

— Знаем ли? Аз разчитам на него. Искам този клиент, Фей. Но трябва да ти кажа, че ще бъде предизвикателство. Има голяма

конкуренция за него в нашата област.

Устните ѝ се извиха леко.

— Най-голямото ми предизвикателство в момента е да намеря добра гледачка — каза тя и това не бе изцяло шега. — Би трябвало да е по-лесно.

Бърнард се изсмя леко, после я изгледа пронизително и каза:

— Не. Най-големият ти проблем е да се опиташ да намериш стръв, на която да се хване клиентът.

Дзън. Пръстите на Фей се свиха в моркосините ѝ ниски обувки.

— Разбира се.

— Вече не си домакиня, Фей. Сделката е на първо място. Разчитам на най-добрата ти работа.

— Разбира се — повтори тя, мислено проклинайки се, че звучи идиотски като Джейн Лойд. Беше сбъркала, надявайки се, че това ще бъде носталгична среща между двама стари приятели. Бърнард Робинс може и да беше приятелски настроен, но не беше неин приятел. Времето бе пари и тя трябваше да внимава да не пилее и двете.

— Чай „Хемптън“ е голяма сделка. За всички нас. Насочил съм най-добрите си хора да работят по нея.

Съзнателен комплимент. Фей се изпъна, но не каза нищо.

— Точно сега те просто са потопили пръстите на краката си в американски води — продължи той. — Но смятам, че можем да ги убедим да скочат с главата надолу вътре. Трябва да го направят. Продуктът им е дяволски добър. Опитвала ли си чая им?

Фей мислено благодари на предвидливостта си. Това бе първото нещо, което бе купила, когато влезе в английски магазин. Чай „Хемптън“ за английска закуска. Знаеше, че Бърнард е педантичен и изисква хората му да са опитали и повярвали в продукта, който представят.

— Да. Пробвах няколко от техните видове чай. Честно казано, се изненадах колко ми харесаха — отвърна тя, преувеличавайки малко истината. — Толкова ароматни и наситени с вкусове. Обикновено пия кафе.

— Не, вече не — разсмя се силно Бърнард. — Е, може да си позволиш кафе от време на време. Все пак представляваме и една колумбийска компания за кафе.

— Не, благодаря, за мен чай, докато сключи тази сделка.

— За този дух говоря. Прочете ли материалите, които ти изпратих за компания „Хемптън“?

— Да, изцяло. Имам няколко въпроса.

— Добре... добре. Ще те представя на екип „Проучване“ по-късно днес.

Отиде до бюрото си и порови в документите, струпани по полираната му повърхност. Фей изчака спокойно отстриани. От поведението и изражението на лицето му бе наясно, че сърдечността бе приключила. Вече всичко беше бизнес. Предпочиташе така, сякаш никога не бе спирала да работи за него. Бърнард забучи изящната сребърна химикалка в джоба на жилетката си, после вдигна няколко кафяви хартиени папки.

— Ето няколко допълнителни копия от екипа ни по проучванията за клиента — каза той, като се запъти към нея. Подаде ѝ папките. — Фокусирани са върху качеството на чая. По-добре ги прегледай, преди да се срещнеш с момчетата от „Хемптън“. Уреди си среща следващата седмица. Секретарката ти ще те осведоми за графика ти по-късно.

— Да, сър.

Той я изгледа усмихнато.

— Добре тогава. Отивай да се запознаеш с армията си. Събрани са в заседателната зала. Искам да започнете работа по кампанията.

Устата на Фей пресъхна, а дланите ѝ се изпотиха.

— Сега ли?

Бърнард повдигна вежди.

— Разбира се, че сега. Всички те чакат. Защо не?

Фей искаше да каже: защото току-що бе влязла в сградата; защото не беше виждала още кабинета си, не се беше срещнала със секретарката, не бе имала време да се отпусне. Защото имаше нужда от кафе, по дяволите! Познавайки Бърнард, на срещата щеше да има само чай. Когато погледна в нетърпеливите му очи обаче, разбра, че отказът е немислим. Затова се усмихна лоялно и отвърна:

— Защо не всъщност?

Бърнард изглеждаше доволен.

— Запомни ли пътя? Добре. Върви и размахай камшика.

* * *

Да размаха камшика? Докато седеше на края на стола си в заседателната зала, Фей имаше чувството, че над главата ѝ е размахан такъв.

Когато влезе в залата, почувства дузината вперени в нея очи. Усмихна се приветливо, не прекалено приятелски, не и много враждебно, осъзнавайки, че консервативният ѝ дизайнерски морскосин костюм ще издържи взискателния оглед. Обувките ѝ също си струваха седмиците пестене и ядене на фъстъчено масло, за да може да си позволи да ги купи. След като се настани, Бърнард я представи като неговото протеже от Чикаго. Очите, оглеждащи привлекателната дребна жена, веднага се присвиха с подозрение.

Бърнард бе прав, всички бяха тук. Първо ѝ представи супервайзъра на проекта Сюзън Пъркинс. Тя беше от драматично привлекателния вид, със скептична усмивка и пронизителни сини очи, които като че ли сваляха пластове от кожата на човек като с лазер. Патрик и Хари, копирайтърите, и Паскал, арт директорът, бяха творческият екип на Бърнард. От производството и връзката с медиите се запозна с Джордж и Джейшри. Усмивайки се, докато повтаряше наум имената им, за да ги запомни, Фей си помисли, че макар външните белези и акценти да се различаваха, всички притежаваха една обща черта — амбиция. Колко точна бе някогашната аналогия на Бърнард за този бизнес и работата ѝ — че тя е укротител на лъвове на арената в цирка, заобиколена от гладни хищни котки, готови да скочат и да я погълнат, ако не е достатъчно внимателна. Бърнард обичаше хората му да са „гладни“. Така смяташе, че творческите им сокове кипят. Имаше време, преди десет години, когато Фей се вълнуваше от кипящата енергия на новите идеи, които се размятаха във въздуха. Понякога се чувстваше разочарована, когато успяваше да победи конкурентите си.

Днес обаче, седяща на края на масата в заседателната зала, с лице към този кръг от искрящи очи и проблясващи през официалните усмивки зъби, тя потръпна. Укротител на лъвове, загубил своя камшик, бе в опасност. За първи път през всички тези години в рекламния бизнес Фей Армстронг О’Нийл изпита страх.

А заобикалящите я лъвове можеха да го подушат.

---

[1] Улица в Лондон, известна с магазините си. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Лятото настъпи. Дните станаха по-дълги, птичките снесоха яйца в гнездата си, а в ярката зеленина на дърветата и в начина, по който повдигнатите от лекия ветрец пухчета на глухарчетата се носеха във въздуха, се усещаше сладостна ленивост.

Джак лежеше на студения твърд плочник и се занимаваше с ремонта на фонтана, опитвайки се да сподавя смеха си, заслушан в гукането на Мади. Момичето се бе привело над крехките зелени стръкчета, пробили най-накрая добре обработената пръст, и им говореше. През последните седмици Джак отделяше всяка свободна минута, опитвайки се да накара стария фонтан да проработи, и бе открил, че му е приятно да бъде на свеж въздух и на слънце след месеците, прекарани в организирани като по часовник занимания — лекции и размишления върху теории в задушни кабинети и библиотеки.

— Искаш ли вода, Джак? — попита Мади, като се наведе над него, за да погледне скритото му под каменния ръб на фонтана лице.

Джак изтри потта от лицето си и се усмихна на гаменското личице, което се взираше с обожание в него. Трябваше да признае, че му бе приятно да бъде герой в очите на Мади, а бе станал такъв, откакто се зае да поправя фонтана. Тя все още командореше Том, като караше горкото момче да търчи наляво и надясно за разни неща, но когато говореше на Джак, тонът ѝ ставаше мек като захарен памук.

Малка хитруша, помисли си той, развеселен. Някой ден щеше да разбива мъжките сърца. Джак обаче не беше глупак. Знаеше, че преференциалното ѝ отношение ще продължи до момента, в който накараше любимия ѝ фонтан с Питър Пан да проработи.

— Би било чудесно, благодаря ти.

— Хъм... Джак, как върви?

— Още не знам. Това старо нещо е доста ръждясало тук долу — после, виждайки разочарованието на лицето ѝ, сви вежди и добави: — Но има надежда.

На детското лице като с магическа пръчка грейна широка усмивка, преди да кимне и да се спусне към апартамента им, за да му донесе вода.

С периферното си зрение Джак забеляза, че Том го гледаше от обичайното си място сред избуялия чемширов храст. Играеха тази игра на котка и мишка вече няколко седмици и Том едва бе издал няколко пъти леки звуци. Какво срамежливо малко момченце е, мислеше си Джак, само едни големи очи. Когато не го гледаше, зяпаше към прозореца на Лудата Уенди. Може би беше време в играта да се добави и малко примамка.

Джак хвана клещите си и започна демонстративно да отвива един от ръждясалите винтове, като ръмжеше шумно и се преструваше, че напъва с всичка сила. Тайничко забеляза, че Том се бе показал иззад храстите и го наблюдаваше с любопитство.

— Ох, това е много заяло тук — каза той на глас. — Как ми се иска да имаше някой да ми помогне...

Том стоеше все така неподвижен като мишле.

Джак се зачуди какво бе станало, че това дете бе толкова притеснително. Знаеше, че ако извика високо името му, то ще си подвие опашката и ще се скрие в храста си или в стаята си, където Мади докладва с детинско отвращение, че се пъхал под леглото си и четял книги. Това, че можеше да чете само, на шест години, показваше, че момчето бе доста умно. А и не беше нито глух, нито ням. Мади му го бе казала. Тогава каква бе причината за това намръщено лице и тези плътно притиснати устни?

Като опита друга стратегия, Джак премести крак и уж случайно изрита отвертката си в посока към Том. После направи великолепно представление, опитвайки се да я стигне.

— Сега как ще се добера до тази отвертка, като трябва да държа този винт?

Том стоеше, загледан в отвертката, кършейки леко ръце с притеснено изражение на лицето. Джак затаи дъх и се опита да не гледа право към момчето, като не смееше да издаде друг звук.

— Хайде, момче, хайде... — прошепна си тихо на себе си.

И тогава, с напрегната концентрация, ясно забележима на малкото му кръгло лице, Том се наведе и вдигна дългия тежък инструмент. Задържа го в детските си ръце за момент, като

преценяваше тежестта му, а може би и собствения си кураж. Джак видя на челото му да се появява дълбока бръчка, като на стар човек, и изпита внезапно желание да прегърне Том, да му каже „спокойно, спокойно, точно така“, после да го погъделичка и да го накара да се размее. Всичко, каквото бе необходимо, за да заличи това уплашено изражение, което помрачаваше детското му лице.

Имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне от мъка за това момче и в процепа, появил се изведнъж в съзнанието му, видя лицата на други момчета. Момчета, които имаха същото уплашено изражение на бито кученце. Момчета, които познаваше от сиропиталището.

Първият спомен...

Стисна силно очи, за да го задържи. През мрачната мъгла изпълзяха сенки, глави: червена коса, черна коса, руса коса... Лица, всичките с познатата тъга като тази, изписана на лицето на Том. Да, сега си ги спомняше: Еди... Боби... Мак...

Еди бе глух с едното ухо заради побоя, нанесен му от баща му. Боби никога не говореше за това, но накуцваше с левия си крак. А Мак... така и не разбра какво бе станало с Мак. Също като Том и той не говореше. Никое от момчетата не обсъждаше много живота си, но всички знаеха, че са били малтретирани по един или друг начин. Той също.

Когато Джак отвори очи, забеляза отвертката на земята близо до ръката му. Но малкото момче — също като мимолетния спомен — бързо бе изчезнало.

* * *

По-късно следобед, дълго след като децата се бяха прибрали у дома, Джак захвърли инструментите си и се отказа от битката си с украсения фонтан. Разпъна схваналите му се мускули, после се строполи на един от четирите стола от ковано желязо, поставени на напукания плочник. Въздъхна със задоволство, вдигна краката си на друг стол и отпи голяма глътка от чашата си с джин и тоник. На масата имаше термос, пълнен с тази амброзия, и празна чаша. Отпиваше за втори път, когато задната врата се отвори и Фей О'Нийл влезе в двора. Той се усмихна като котка, приготвила се да хване мишката.

— Идваш за онова питие, надявам се? — попита с повдигната въпросително вежда, докато я гледаше как приближава.

Тя се стресна и бързо прибра един избягал кичур от кока си.

— О, здравейте, д-р... — спря се сама. — Здравей, Джак — поправи се тя. — Всъщност дойдох да оправя кашата на децата.

Огледа се около себе си и поклати глава.

— Лопати, ръкавици и купчини пръст, разпилени навсякъде. Скоро ще трябва да се научат да почистват след себе си.

— Ако успееш да научиш децата да правят това, трябва да напишеш книга. Ще изкараш цяло състояние.

— Е, трябва поне да опитам — каза Фей и се наведе, за да вдигне чифт градински ръкавици, които изглеждаха така, сякаш принадлежаха на малък леприкон.

— О, хайде, Фей. Ела, вдигни си краката на стола и си налей питие. Няма да умреш, ако отделиш пет минути за почивка. Наблюдавам те напоследък и от това, което виждам, мога да кажа, че робите са имали по-добър работен график. Бъхтиш се постоянно. Правил съм го и съм тук, за да ти кажа, че няма да спечелиш слава и да отидеш в рая с цялото това бутане, влачене и теглене. Освен това помня отлично, че ти ми обеща да споделим по едно питие в градината.

— Не помня да съм давала обещания — каза тя със свенлива усмивка, докато изтупваше ръкавиците в бедрата си, за да ги изчисти от пръстта.

— Семантика — отвърна той, като свали краката си от стола и ѝ махна с ръка да се настанява.

— Тази каша...

— Ще ти помогна да я оправяш, ако седнеш и си налееш. Какво ще кажеш? — отвори термоса и го залюля. Звукът на течността и тракация лед вътре бе истинска симфония на изкушението. — Джин и тоник. Леденостуден. Идеалното лятно питие.

— Божичко, изкушаващо е. О, добре. Ние сме съседни.

— Приятели.

— Съгласна съм. Но само едно питие. За да се опознаем по-добре.

— Едно ще е повече от достатъчно, за да научиш цялата история на живота ми.

— Ще ни е нужна кана, за да минем през моята — изсмя се тя за миг, докато се отпускате на стола. — О, какво е това?

Обърна се и видя люспи от зелена боя и парченца ръжда, полепнали по бялата ѝ памучна блуза. Докато ги почистваше, каза:

— Тези столове са красиви. Личи, че са стари семейни вещи. Жалко е, че са в толкова лошо състояние.

— Горката Уенди не излиза често, а мисис Лойд не се грижи особено много за къщата.

— Странно е как наричаш старата жена „Уенди“, а дъщеря ѝ „мисис Лойд“. Говори много за жените, нали? Все пак ми е жал за това място. Толкова е красиво, но неподдържано. Вече не строят такива къщи. Искам да кажа... самата ѝ изработка, стилът ѝ...

— Сега, като го каза, виждам, че тези столове наистина се нуждаят от една нова боя. Масата също.

— Бих го направила сама, но между работата и децата не ми остава време да си поема дъх.

— Така и не съм те питал. С какво всъщност се занимаваш?

— Аз съм главен мениджър за клиентите в „Лео Бърнет“. Тук съм, за да спечеля важен клиент за фирмата.

— О, значи са си довели тайното оръжие, самотния стрелец. За кой клиент става дума?

— Чай „Хемптън“. Чувал ли си ги?

— Да, естествено. Кой не е? Но, честно казано, аз си падам повече по кафето.

— Наистина ли? — отвърна Фей и присви очи. — Това те прави моята таргет група. Трябва да намеря начин да отклоня хора като теб от кафето и да ги насоча към чая.

— Тежка ти е задачата, но трябва да спреш да мислиш постоянно за работата си — повдигна чашата си към нея Джак.

Фей простена и чукна чашата си в неговата.

— Говори ми... — отвърна тя. Отпи дълга глътка от питието си, наслаждавайки се на тръпчивата прохлада на езика си. — Тормозя се с проучването и се опитвам да измисля подходяща гледна точка към кампанията.

— Но...

— Но не е лесно. Нека си го кажем. Американците обичат да пият кафе.

— И...

Тя се подсмихна и поклати глава.

— Това не е ли достатъчно?

— Усещам, че има и нещо друго.

Усмивката ѝ изчезна и тя разклати ледчетата в чашата си с пръст.

— Нервна съм — каза накрая, изненадвайки и себе си, че е признала нещо такова на човек, който беше относително непознат.

— За какво си нервна?

— Че идеята ми няма да е достатъчно добра. Че шефът ми няма да я хареса. Не искам да го проваля. Не съм работила от години за него, а той има голямо доверие в мен.

— Струва ми се, че трябва да повярваш, че неговото доверие е основателно. Трябва да се притесняваш да не провалиш и да не разочароваш най-вече себе си.

Тя завъртя драматично очи.

— Да бе, да.

— Не, Фей, говоря сериозно. Идеите са дар от боговете. Когато получим такъв, трябва да сведем глава и да благодарим. Смирено. И да повярваме в идеята. Страстно. Ако ти сама не вярваш в идеята си, как можеш да искаш другите да повярват в нея?

Фей се изпъна в стола си. Думите му звучаха убедително.

— Но... — започна тя, смръщвайки леко вежди — как разбираш, че е добра идея?

Той сви рамене.

— Просто го знаеш.

— Как? — настоя Фей, искрено любопитна да чуе разсъжденията му. Беше проверила новия си съсед в интернет и бе разбрала, че е учен, високо ценен заради гениалните си теории и нови идеи.

Джак помисли за момент, после каза:

— Доверяваш се на инстинктите си.

Ентусиазмът на Фей се изпари на мига.

— Инстинктите ми — повтори тя с тон, който подсказваше, че отдавна е загубила вяра в тях.

— Имам една теория — каза Джак и в гласа му имаше намек за усмивка. — Всички имаме инстинкти, но в някои от нас те са по-добре развити. Трябва да се научим да се вслушваме в тях. Смятам, че трябва да останеш насаме с мислите си. Да подхраниш своята креативност.

Или... не знам... да правиш неща, които те свързват отново с природата. Неща, които ти носят удоволствие. Разходи се в парка, виж, помириши смяната на сезоните. Почувствай вятъра в лицето си. Зарови пръстите на краката си в пръстта. Или просто вдигни краката си на стола и се наслади на чаша джин с тоник в ласкавата лятна вечер с добър приятел.

— Звучи страхотно — каза тя тихо. — Но имам един проблем. Проблемът с времето.

Джак я погледна в очите и когато заговори, погледът му подчертаваше сериозността на тона му.

— Отдели време за себе си, Фей. Отдели време за игра в живота си.

Тя не отговори. Мълчеше, а в гърлото ѝ се образуваше голяма буца.

— Имаш някаква идея в тази своя главичка, нали? — попита той и се приведе към нея. — Сигурен съм в това. Виждаш ли? Усмихна се. Прав съм, нали?

Фей кимна и се усмихна неволно.

— Знаех си!

— О, спри да бъдеш толкова самодоволен! — разсмя се тя. — Просто нещо, което обмислям.

— Давай, приятелко. Довери се на инстинктите си. Готов съм да заложа пари на теб.

Фей грейна вътрешно, въпреки че следобедното слънце залязваше. Докато здрачът настъпваше, двамата притихнаха доволно. Птиците пееха прощалната си песен, а дърветата станаха лилави на фона на розовото небе.

— Виж, Джак — каза Фей и посочи към залязващото слънце. То изглеждаше в небето като голяма червена топка, балансираща на върха на ронещата се тухлена ограда на градината. — Сякаш ще се претърколи по стената и ще падне в кофата за боклук.

Джак се разсмя сърдечно в тихата нощ и тя се присъедини към смеха му.

Облегната назад в стола си, Фей се върна в спомените си, когато бе младо момиче, което обичаше да се смее, да се смее без страх, че това е неподходящо за дама и някой може да я чуе. Когато се смееше заради чистата радост от усещането.

Нещо в думите на Джак възроди този младежки ентузиазъм, тази непоколебима вяра, че светът е нейната мида, съдържаща скъпоценна перла. Изпълваше я детинска радост, каквато не бе усещала от години.

— Благодаря ти, Джак — каза тя, допивайки питието си, — за чудесната вечер. Става късно и най-добре да тръгвам — после погледна нагоре, усмихна му се, надявайки се, че ще усети благодарността в думите ѝ. — И внезапно изпитах странен импулс за работа.

* * *

Тази нощ Фей работи до късно по идеята си. Когато най-накрая, след часове, се пъкна в леглото си, мислите ѝ я пренесоха сънливо от чая и маркетинговите числа към Джак и неговите думи и как винаги я караше да се чувства добре.

Беше толкова различен от Роб, който никога не пропускаше възможност да я разкритикува и да смачка каквото бе останало от самочувствието ѝ. Затвори очи и извика в съзнанието си образа на усмивката на Джак с дълбоките трапчинки и начина, по който зениците му потрепваха, когато говореше разпалено за нещо, в което очевидно вярваше силно. Той бе мъж с убеждения. Фей започна да брои качествата му, вместо да се занимава с броене на овце, и когато най-накрая заспа, устните ѝ бяха извити в усмивка.

На следващата сутрин се събуди пълна с енергия и нямаше търпение да усъвършенства идеята си. Пропусна обяда си, а когато дойде краят на работното време, се обади на детегледачката и ѝ каза, че ще работи до късно. Мразеше да прави така, но трябваше да огледа идеята от всички страни и не искаше да пропусне момента и вдъхновението ѝ да избяга.

Когато най-накрая захвърли молива, бе девет часът вечерта. Имаше чувството, че целият ѝ мозък бе изпит и нищо не бе останало от сивото му вещество. Разтърка слепоочията си, огледа стерилния си кабинет три на три метра, разположен на двасет и третия етаж в сградата от стомана и стъкло. Металното ѝ бюро и металният стол бяха единствените мебели в малкия квадратен кабинет; стените бяха голи — никакви снимки или картини. Прозорците ѝ дори не се отваряха. Това

бе студен безличен кабинет, лишен от всякакво очарование, натъпкан с все още неотворени кутии, купища хартия, чакаща да бъде заредена в принтера, и купчини книги и наръчници, които трябваше да се наредят по рафтовете.

Не можеше да се занимава с декорация и подреждане, когато на хоризонта се задаваше краен срок. Прозя се, изправи се и разпери ръце зад главата си, после отиде до прозореца, за да погледне към парка от другата страна на улицата. Влюбени вървяха хванати ръка за ръка, търговец продаваше цветя от количката си, старец разхождаше малкото си кученце на дълга каишка.

Сърцето ѝ омекна при тази гледка и тя се наведе напред, отпусайки чело на стъклото. Обичаше летните вечери, когато топлият вятър миришеше на орлови нокти и размекваше костите до пълно изтощение. В ноци като тази усещаше самотата си особено силно, копнееше за мъж, който да я хване за ръка и да я изведе на дълга разходка в парка. Какво ли ще е, зачуди се тя, да зарови пръстите на краката си в рохкавата пръст?

Просто съм замаяна и уморена, помисли си сепнато, изправи се и потърка очи. Трябваше да се съсредоточи върху работата си, да приключи тук и да се прибере у дома при децата си.

Те бяха в безопасност с детегледачката, знаеше го. Беше звъняла няколко пъти по телефона, за да се увери, че са вечеряли, че са измили зъбите си... И за да им каже, че ги обича, преди да си легнат. Никое дете не трябва да заспива, без да знае, че е обичано.

Върна се при бюрото си и вдигна молива си, но притесненият ѝ ум се луташе разсеяно. Облегна се отново в стола си, отвори чекмеджето и извади син пластмасов термос. Нуждаеше се от чаша кафе, за да се освести. Само една солидна доза кофеин. Разви капачката на термоса и до носа ѝ достигна силният аромат на горещата „Ява“.

— Ммм... — въздъхна на глас, със затворени очи, почти привеждайки се над кафето в очакване на предстоящата наслада.

— Хванах те.

Фей трепна и отвори рязко очи.

Бърнард стоеше на прага и тъмните очи над внушителния му нос се взираха укорително в нея. Тя бързо сложи капачката на термоса и се опита да го пхне в отвореното чекмедже.

— Не толкова бързо — каза Бърнард и влезе в кабинета. — Каква е тази миризма? — повдигна носа си и подуши въздуха като голямо ловджийско куче. — Предполагам, че не е чай.

— Ами... късно е и... — запелтечи Фей.

— Не, не, не, определено не е чай. Само едно нещо, което познавам, има този дълбок, тъмен и сладостно изкушаващ аромат.

Фей го погледна въпросително и извади термоса от чекмеджето.

— Добре, признавам. Виновна по всички обвинения. Кафе е.

Бърнард скръсти ръце на гърдите си и се подсмихна.

— Виж, Бърнард — започна тя, усещайки, че дългите работни часове я омаломощаваха като обвиняваща се около тялото ѝ кобра. — В този момент знам повече за чая, отколкото съм предполагала, че ще науча за целия си живот. Като започнем от легендата за някакъв древен мъдър китайски император с тънки мустаци, стигащи, до коленете му, който случайно открил чая, когато листо от близкото дърво паднало в чашата му с вряла вода, до Ана, седмата дукеса на Бедфорд, която един ден небрежно заявила, че най-добрият начин да предотврати пристъпите на глад по обед е чаша освежаващ чай, да кажем към четири часа всеки следобед.

Взе купчина листове от бюрото си и ги остави да се изплъзнат между пръстите ѝ.

— Изучих историята на чая, обичаите на пиене, пазара на чай, британските и американските навици за чаепиене и здравословните му предимства.

Вдигна глава и започна да изброява на пръсти.

— Имаме черен чай, зелен чай и билков чай. Чай от Индия, от Шри Ланка, Кения, Малави, Индонезия и Китай. Имаме светъл, кафеникав и жълто-кафяв чай. Опитвах го чист, със сметана, с каймака от млякото; със захар, с мляко, а понякога късно нощем, когато се нуждая от енергия, и с двете — гласът ѝ започна да се повишава. — Сутрин, обед и нощем пия чай, чай, чай, чай. И независимо какъв вид е и в каква комбинация от листенца го сипвам в чашата си, просто не мога да свикна с този стипчив, изсушаващ, досадно горчив вкус в устата си!

Посегна, сграбчи термоса и го отвори с яростно завъртане.

— Не знам за теб, но аз отчаяно искам чаша хубаво кафе!

Бърнард погледна припряно зад себе си и бързо затвори вратата. Гледаше я как налива черната течност в чашата си с широко отворени очи, изпълнени с обожание.

— Божичко, тази миризма е страхотна. Какъв вид е? Тъмно изпечено? Кенийско?

Тя вдигна глава.

— Колумбийско.

— По дяволите — спусна се той към бюрото ѝ. — Има ли достатъчно за двама?

Фей бръкна в чекмеджето и извади още една чаша с емблемата на чай „Хемптън“, отпечатана на зеленото стъкло, и наля от предателското кафе в нея.

Наведоха се над бюрото като заговорници. Бърнард направо изръмжа, докато отпиваше първата си глътка.

— Божествен нектар — промърмори той.

— За мен е като майчиното мляко — отвърна тя, пиейки алчно.

— Виж ни само, крием се. Като двама наркомани, търсеци отчаяно дозата си.

— Аз съм добро момиче. Работя усилено, не се забърквам в проблеми, нямам много пороци. Мисля, че трябва да ми бъде простена единствената ми слабост.

— Аха — съгласи се той, докато сърбаше шумно. — На мен също.

След като си сипа втора чаша кафе, Бърнард седна на ръба на бюрото ѝ и запрелиства листовете, заели всеки сантиметър от повърхността му.

— Е, О'Нийл, как върви кампанията? Все още се налага да измислим нещо, което да продаде помията.

— Има нещо — каза тя предпазливо. — Всъщност мисля, че знам как да свършим работата.

Облегна се назад в стола си и сръбна от чашата си. Погледите им се срещнаха и двамата споделиха искрата на вълнение както в добрите стари дни, когато ѝ хрумваха гениални прозрения. Той се приведе леко напред. Тя направи същото.

— Разказвай, Фей.

Тя си пое дъх и се гмурна в дълбокото.

— Така, както виждам аз нещата, чай „Хемптън“ иска да навлезе на американския пазар. Земята на отчаяните пиячи на кафе. Хора, които някога са изхвърлили бъчвите с британския чай в бостънското пристанище — акт, на който впрочем безкрайно симпатизирам. Подчертавам — ние не искаме да преминаваме към чай. Ние харесваме кафето си. Вземи мен например. Опитах милиарди различни сортове и варианти на пиене и все още не искам да се откажа от любимата си „Ява“. Тогава какво е нужно, за да накараме хора като мен и теб да преминат на чай?

— Служебен натиск? Заплаха от шефа?

Тя се изкикоти.

— Да, това проработи при мен. Но при останалите пиячи на кафе от Калифорния до Ню Йорк?

Той сви рамене, а очите му светеха в очакване.

— Здравето.

— Здравето?

Светлината в очите на Бърнард помръкна леко.

— Да — отвърна Фей, изправи се и постави чашата си на масата. Зарови се из листовете, без да спира да говори. — Има безброй факти, които ни казват, че чаят не само не е вреден за организма, както се твърди за кафето, но всъщност е полезен за нас. Особено зеленият чай.

Сви вежди и се усмихна доволно, канейки се да изстреля победоносния изстрел.

— И помага срещу сърдечните заболявания.

Бърнард приближи чашата си с кафе към устата си, погледна към него, после явно размисли и я остави на бюрото.

— Бори се със сърдечните заболявания?

— И понижава холестерола и кръвното налягане. Погледни кой купува чай в Англия, Бърнард. Поколението на бейби бума^[1] вече остарява. Те искат да се грижат за телата си, за зъбите си, за сърцата си. Мисля, че здравословните предимства на чая ще ги накарат да преминат от лагера на пиещите кафе в лагера на пиещите чай. Здраве. Фитнес. Дълъг живот. Тук трябва да насочим кампанията си.

Бърнард се изправи и пъхна ръце в джобовете на сакото си, докато крачеше из кабинета ѝ и обмисляше думите ѝ. Тя затаи дъх, молейки се. Не бе смятала точно така да му изложи идеята си.

Искаше графици и таблици, пунктирани линии, подсвирвания и ръкопляскания, когато му представяше първата си от години идея за кампания. Но моментът тази вечер изглеждаше подходящ. Искрата бе тук. Тя последва инстинкта си.

Когато той спря пред бюрото ѝ и отвърна поглед, дъхът ѝ секна. В очите на Бърнард нямаше искра.

— Значи наистина смяташ, че тази основана на факти кампания трябва да бъде нашият подход?

Фей кимна, макар да усещаше как вълнението във вените ѝ замръзва и стомахът ѝ се свива на топка.

— Да — отвърна тя, прокашля се и се опита да докара възможно най-убедителния си професионален тон. — Ще ги ударим със солидни медицински твърдения. Проучванията са тук, Бърнард. Статистиката е тук. Ще действаме умно, разбира се. Творческият отдел ще обработи всички детайли. Но наистина смятам, че обмисленият, рационалният подход ще намери отзвук в нацията от загрижени за здравето си, застаряващи възрастни. Никой не иска вече да вярва в приказки. Прекалено добре образовани сме. Прекалено сме умни, за да бъдем заблуждавани от романтични образи на хора, пиещи чай на маси с бели дантелени покривчици, и жени, които си споделят тайни. Жените днес не искат тайни. Те искат голите факти.

Бърнард потърка брадичката си и присви очи, загледан настоятелно и изпитателно в нея. Най-накрая, взел решение, свали ръка.

— Добре, О'Нийл. Ще подкрепя идеята ти.

Сърцето ѝ спря за миг и тя се надигна да му благодари.

— Почакай малко — каза той, вдигайки длан. — Трябва да съм честен с теб. Тя не ми харесва. Не усещам пламък в нея. Свикнал съм с ярките ти, възпламеняващи идеи. Тази тук... не знам. Чувствителна, практична, може би дори убедителна. Но някак си плоска. Безопасна.

— Но ако вземеш предвид...

— Но има нещо в нея и казвам да се пробваш. Ще те подкрепя — сви рамене той. — Не знам как ще реагира творческият екип. Това е между теб и тях.

Тя кимна, усещайки се леко отчаяна.

— Те искат някакви странни, впечатляващи идеи. Искат нещо смайващо. Нещо от ранга на „Просто го направи“^[2]. Е, ще трябва да

харесат идеята и да си свършат работата.

— Знам, знам — каза Бърнард. — Но аз не се притеснявам за тях. Тази, която трябва да убедиш, е Сюзън Пъркинс. Тя е супервайзърът на сделката. Ако каже „не“, значи е „не“.

— Но ти току-що каза, че ще подкрепиш идеята ми.

— И ще го направя. Но няма да се боря за нея. По-скоро няма да се изправам срещу теб. Ще покажа ясно, че съм на твоя страна.

Фей се отпусна на стола си. Бърнард определено не бе запленил от идеята ѝ.

— Ако смяташ, че не е добра...

— Не казвам това. Казвам, че не съм впечатлен. Трябва да призная обаче, че това със сърдечните заболявания привлече вниманието ми. Тук има нещо. Виж, Фей, от теб зависи. Това е твоята кампания. Просто трябва да си абсолютно, категорично сигурна, че това е най-добрият начин да поведеш кампанията, че „Хемптън“ ще харесат идеята ти и че с нея продуктът им ще се продава като топъл хляб в Щатите. По-скоро като любимите ни шоколадови кексчета.

Изглежда я с един от прочутите си изпитателни погледи, които сякаш преминаваха през тялото ти.

— Сигурна ли си?

Тя преглътна сухо с широко отворени очи и кимна.

— Тогава давай.

Той остави чашата си и тръгна към вратата, отваряйки я към коридора, после се обърна и я погледна над рамото си.

— Един последен въпрос. Спомена, че жените днес не искат романтика. Че искат голи факти. Смяташ ли, че си типична представителка на съвременните жени?

Фей се замисли как ставаше рано всеки ден, приготвяше децата за училище, бяхтеше се осем часа за ниска заплата, пътуваше към къщи в пиковия час, за да сложи вечеря на масата, проверяваше домашни, после се захващаше с прането и домакинските задачи. После може би щеше да ѝ остане време да свърши малко работа, която бе донесла в куфарчето със себе си от службата, преди да се строполи в леглото си. Замисли се колко виновна се бе чувствала или колко пъти бе прегрявала от всички тези задължения. Замисли се за мечтите, в които бе вярвала като дете, и за кошмара на ужасния си брак. Животът бе труден за жените, млади или стари, и особено за самотните майки.

Те трябваше да поровят много надълбоко, за да открият един радостен миг в своя ден.

— Да — отвърна тя, отвърщайки на погледа му. — Мисля, че съм типична.

Той кимна замислено.

— Тогава защо още пиеш кафе?

---

[1] „Бейби бум“ (baby boom) е термин, използван основно в САЩ за периода на повишената раждаемост след края на Втората световна война, 1946–1964 г. — Б.пр. ↑

[2] Just Do It — мотото на „Найк“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Луната се надигна пълна и тежка в нощното небе и на синкавата светлина Джак видя малко момче да се изправя на пръсти отвън на плочника, в центъра на градината. Остана неподвижен в мрака, незабелязан. Кокалестите коленца на момчето се подаваха изпод късите му панталонки, дългите му тънки ръце бяха отпуснати от страни на тялото му, а рошавата му руса коса се бе отметнала назад, докато то се взираше в някаква конкретна точка в небето.

Какво странно дете е този Том О'Нийл, помисли си Джак. Беше много късно, почти полунощ. Какво бе изкарало навън едно шестгодишно момче по това време на нощта? Може би бяха звездите? Определено на шестгодишна възраст той самият вече бе омагьосан от нощното небе. Всъщност помнеше, че служителите в сиропиталището го бяха гонили безброй пъти от покрива, ужасени, че може да падне или — по-лошото — да скочи оттам. Джак протегна врата си напред, за да проследи посоката на погледа на Том.

А, значи това било, помисли си той и на устните му се появи усмивка. Не Голямата мечка или Млечният път бяха пленили въображението на малкия. Погледът на Том бе вперен в прозореца на Лудата Уенди на третия етаж.

Момчето и мъжът тихо се взираха нагоре известно време, без да помръдват и мускулче. Достатъчно време за Джак, за да измисли нещо. Звездите бяха неговият билет към вълнението и намирането на смисъл в живота, както се бе случвало в историята за милиони момчета и момичета. Усмихна се широко при мисълта да въведе още едно момче в този чудесен свят. Космосът бе велико приключение. Най-великото, помисли си той.

— Ах, Том... — въздъхна, загледан в кльощавото рошаво момче, което сведе глава и все така босоного безшумно мина по плочника, прибирайки се в къщата, без съмнение в безопасната си стая и уютата на своята завивка. — Погледни по-високо, момче — каза Джак тихо с

тъжна усмивка и замислено поклати глава. — В небето има достатъчно мистерия, за да задоволи въображението на едно дете.

* * *

На следващата вечер, изпълнен с нетърпеливо вълнение, Джак застана до прозореца си в очакване Мади и Том да приключат с вечерята си и да се върнат на работа в градината. Знаеше, че ще излязат; те като че ли винаги бяха там, дърпащи и вадещи плевели или търкащи фонтана. Намираше детинското им настървение за очарователно. Когато излезе в градината, децата веднага спряха да си говорят и го погледнаха с изпитателни, подозрителни очи. Джак небрежно им кимна, усмихна се вежливо и после отнесе телескопа си до открито място на плочника и започна да го разполага.

С периферното си зрение видя, че те се спогледаха въпросително. Нито единият от тях изглежда не бе доволен от нахлуването му в градината им. В крайна сметка Мади сви рамене и се зае отново със задачата си, но все пак от време на време хвърляше по някой отчасти любопитен, отчасти укорителен поглед към него. Том се спусна към чемшировия храст и се скри.

Джак издърпа един стол, настани се удобно и започна да гледа към нощното небе, като понякога въздишаше, подсвиркваше или измърморваше „леле!“, когато забелязваше сателит или някое забележително съзвездие.

Може би малкото момиче не бе толкова критична към него в момента или просто любопитството ѝ надделя, но след десет минути упорито мълчание тя се домъкна при него и надникна над рамото му.

— Какво гледаш?

Джак трепна доволно от постигнатия успех, но се постара да не отмества око от телескопа и гласът му остана абсолютно равнодушен.

— Звездите — отвърна той.

— Добре ли ги виждаш?

— Хъм...

— Може ли и аз да погледна?

Той отначало не отговори. После се отдръпна и я подкани да приближи.

— Разбира се.

Тя се наведе над окуляра, после възкликна от удоволствие.

— О, виж! Колко са красиви!

Джак се усмихна и погледна с ъгълчето на окото си към храстите. Том, който надзърташе оттам, прибра главата си отново в тях, но този път по-скоро като костенурка, отколкото като мишка. Джак се изкикоти и насочи вниманието си отново към Мади. Тя подскачаше на пръсти от въодушевление.

— Мислех, че всички звезди са еднакви, но сега виждам, че са различни. Някои са сини, а други са по-скоро червени. Какво гледам всъщност?

— Звездите и планетите.

— Толкова са много.

— Повече, отколкото можем да преброим. Тази нощ не е лоша като за нощ в град. Можеш да видиш много повече, когато е съвсем тъмно, далеч от градските светлини.

— Леле — ахна тя. — Смяташ ли, че някога ще отидем там? Имам предвид, с космически кораб или нещо такова?

Тя обърна глава и когато погледна към него, Джак разпозна вълнението и удивлението, характерно само за децата и тези малцина възрастни, които съхраняват детските мечти живи в сърцата си.

— Винаги съм си мечтала някой ден да отлетя до звездите — каза притихнала Мади.

— Аз също — призна Джак, замисляйки се отново как лицето ѝ се преобразяваше, когато не се мръщеше и се усмихваше. Зад яркосините ѝ очи личеше дълбока интелигентност и той се укори, че бе проявил предразсъдъка да мисли, че момчето ще бъде запленено от звездите, а не момичето. После си спомни, че Мади бе тази, която харесваше буболечки, не Том.

— Там има галактики, чакащи хора като нас да ги открият — каза ѝ той.

Усмивката ѝ се разля от ухо до ухо, когато той каза това „нас“, и тя се повдигна на пръсти, за да му прошепне тайната си в ухото му.

— Когато порасна, искам да стана... астронавт.

— Страхотно!

Тя кимна и острата ѝ брадичка се наклони плахо надолу.

— Може ли да погледам още малко, Джак? Моля?

— Разбира се, хлапе, колкото искаш. Ето — добави и отмести стола си, за да има повече пространство. — Ти гледай, а аз ще ти показвам някои обекти.

Джак изпита огромно удоволствие да показва любимите си съзвездия на любознателната си ученичка. Мади бързо научи имената им и му задаваше хиляди въпроси, изстрелвайки ги един след друг като картечен откос. Когато успяваше да погледне съвсем дискретно към храстите, забелязваше как Том надзърта от време на време оттам. Не след дълго момчето се отегчи достатъчно, така че излезе от скривалището си и започна да се мотае из градината, ровейки из храстите и пръста с пръчката си, но заслушан в техния разговор. След един час Том се осмели да доближи на една ръка разстояние от телескопа, но не и по-близо. Джак внимаваше да не задава директни въпроси, нито се опита да установи контакт с очи с него.

— Мади! Том! — дочу се гласът на Фей и тя подаде глава през прозореца на кухнята. — О! — добави, когато забеляза Джак. Сведе клепачи, а по страните ѝ моментално изби прелестна руменина. Джак можеше безпогрешно да каже от кого децата бяха наследили невинното си очарование.

— Здравей, Джак. Много мило от твоя страна да споделиш телескопа си с децата — каза тя, старайки се да звучи изцяло по съседски добронамерено. — Надявам се, че не ти досаждат. Напоследък са леко отегчени, опасявам се.

— Изобщо не ме безпокоят. Могат да вземат телескопа ми винаги когато пожелаят — погледна към Мади и ѝ намигна. — Ние сме приятелчета.

На лицето на Фей се изписа искрена признателност. Когато се усмихваше по този начин, Джак отново си помисли колко много приличаше на дъщеря си — с искрящите очи и сладкото невинно изражение. Долавяше във Фей също толкова самотно сърце, колкото бе усетил и в Мади.

— Поканата важи и за теб, Фей.

— О... благодаря — обърка се тя и бузите ѝ пламнаха още повече. — Но се боя, че нямам време да гледам звездите. Не че не съм ти признателна — побърза да добави. — Но точно сега ме гони краен срок.

— Но ние може, нали, мамо? Може би утре вечер? — попита Мади и погледна умоляващо Джак. — Ще изнесеш ли пак телескопа си? Утре?

— Ако небето е ясно, абсолютно. Може би Том също ще погледне — отвърна Джак. После се ухили към прозореца. — А може би и майка ти също. Това е игра, помниш ли?

Фей се усмихна отново, този път искрено.

— Може би.

Джак издиша доволно, с чувство на победител. Мади погледна към брат си, после сви рамене.

— За Том обаче... не знам. Той първо трябва да те хареса. Освен това много повече се интересува от светлинките.

— Светлинките? Искаш да кажеш, сателитите?

Личицето ѝ се намръщи.

— Не, говоря за тези странни малки светлилки, които виждаме.

Инстинктите на Джак се пробудиха и той я погледна изненадано.

— Деца, хайде. Сега! — провикна се по-настойтелно Фей, преди да затвори прозореца.

— Е, трябва да вървим — каза Мади, мигайки с дългите си клепки. — Ще се видим утре. Дано не вали. Хайде, Том — обви ръце около раменете на брат си и го насочи към къщата. — Може би утре ще успеем да хванем някоя от онези светлилки.

— А, имаш предвид светулките? — попита Джак.

— Не — провикна се Мади през рамо, докато влизаше през вратата. — Имам предвид малките светлилки, които летят из коридора ни.

Джак скочи на крака, от устата му искаха да изскочат хиляди въпроси, но вратата вече се бе затворила зад децата.

* * *

По-късно същата нощ, когато галактиката Андромеда сияеше в северното полукълбо, а Големият и Малкият Магеланов облак се виждаха в южното полукълбо, Джак стоеше на кухненския си прозорец и наблюдаваше самотното момче в градината, взиращо се не в чудесата на небето, а в прозореца на Лудата Уенди на третия етаж.

Гледаше как Том отива до фонтана, после се навежда да вземе нещо от земята. Приличаше на книга. Стискайки съкровището до гърдите си, момчето се затича към къщата.

Нещо в това момче, може би неговата упоритост, може би самотата му или неуморното му любопитство въздействаше силно на Джак и подръпваше чувствителните струни на сърцето му.

Мади, помисли си той с тъга, може да имаше хиляди въпроси за задаване.

Но Том имаше само един.

* * *

Детектив Фарнсуорти се поклащаше на пети, държейки шапката си в ръка.

— Опасявам се, че не открих много, сър.

Джак бе залят от гигантско разочарование и се тръсна сред възглавниците на дивана. По дяволите, искаше му се да намери отговор на въпросите си.

Фарнсуорти пристъпваше от крак на крак и явно се чувстваше неловко от признанието си.

— Е, нямахме много отправни точки за издирването си...

— Добре, какво открихте все пак?

Детективът се прокашля, остави шапката си на масата и извади бележник от джоба си. Приседна на един свободен стол и започна да преглежда бележките си.

— Проследих осиновяването ви до сиропиталище, наречено „Лондонски дом за момчета“. Осиновителите ви, мистър и мисис Уорнър Греъм, са ви осиновили от тази институция през 1970 г. и са ви отвели в Америка.

— Когато бях на осем, това го знам вече. А биологичните ми родители? Не открихте ли нищо за тях?

— Е, сър — почеса се Фарнсуорти зад ухото и се намръщи, сякаш изпитваше болка, — изглежда, че сте дошли от никъде. Няма никакви сведения за вашето раждане.

— Трябва да има.

Детективът изсумтя.

— Така е, би трябвало да има. Лондонският дом за момчета е бил по-скоро отдаден на добрата грижа за децата, но не и на доброто водене на документация.

Джак се намръщи.

— Това ли е? Никаква следа за произхода ми?

— Няма абсолютно никакви сведения за раждането ви или за биологичните ви родители. Никакви. С изключение на това.

Извади жълто копие на медицински картон.

— От времето на приемането ви в дома, когато са ви направили рутинния медицински преглед. Тук... — замълча за миг. — Тук се твърди, че сте имали гръбначно счупване и многобройни наранявания, когато сте пристигнали.

Джак затвори очи и старият познат образ на юмука, насочващ се към лицето му, изплува в съзнанието му.

— Може ли да го погледна? — каза той, взе картоната и го изчете внимателно. — Тези наранявания... те са свидетелство за малтретиране.

— Точно така, сър — отвърна детективът, извъръщайки поглед настрани, докато пръстите му трополяха по куфарчето му.

— Интересно — измърмори Джак. Имаше чувството, че току-що го бяха ударили отново.

Фарнсуорти се прокашля.

— Намерих и нещо друго интересно — каза той и се наведе напред в стола си. — Тъй като не открих много неща за вас, се порових за повече информация за самия Лондонски дом за момчета. Търсех нещо, което евентуално да доведе до вас.

Джак повдигна очи и погледна мъжа с възобновен интерес. Това е бил умен ход, помисли си той. Много добре. Точно така постъпваше и той в лабораторията, ако една следа не го доведеше доникъде.

— Е, и какво се оказа?

— Всъщност, сър — детективът се премести напред. — Лондонският дом за момчета е основан от мисис Тиодор Форестър — повдигна вежди, очевидно за постигане на драматичен ефект.

Джак наклони глава, объркан за момент.

— Уенди Форестър? — продължи детективът. — Вашата настояща хазяйка...

Джак се тръсна от облегалката на дивана на изтърканите възглавници и прокара смаяно пръсти през косата си.

Фарнсуорти се облегна отново назад, доволен от ефекта, и кимна.

Лондонският дом за момчета — неговият Дом за момчета — е бил основан от Лудата Уенди? След първоначалния шок Джак се развълнува от възможностите, които виждаше пред себе си. Издайническо вълнение потече по вените му и устните му се извиха нагоре. *Господи, ти наистина обичаш съвпаденията, нали*, помисли си той.

— Сигурен ли сте?

— О, да. Напълно. Съпругът ѝ Тиодор, Теди, както са го наричали, е бил командир на ескадрила през Втората световна война. Умира и я оставя сама с дъщеря ѝ Джейн Форестър Лойд и със значително състояние. Мисис Форестър използва огромна част от него, за да създаде дом за момчета. Предполага се, че в началото е бил за сираци. Тя била изключително щедра и през годините подкрепяла неуморно мястото. Благотворителни балове, дарения, такива неща. Името ѝ присъства редовно в светските хроники. Години наред мисис Форестър буквално е била единствената финансова подкрепа на сиропиталището. Смя да твърдя, че това ѝ е струвало цяло състояние — отбеляза той и огледа оценяващо жилището. — Някога това беше първокласен квартал. Жалко.

Джак изсумтя. Той не смяташе това за жалко. Какво означаваха думи като „първокласно“ и „социален стандарт“? Живот, отдаден на доброто и в грижа на децата, като този на Лудата Уенди, заслужаваше много повече възхищение. И все пак, сега по-добре разбираше враждебността между майката и дъщерята. Богатство, похарчено от родителите, често предизвикваше гнева на техните мързеливи деца.

— Кой се грижи сега за Дома за момчета?

— О, той вече не съществува. Не е имало как да се издържа. Когато най-накрая затваря врати, мисис Форестър сякаш изчезва. Не се е появявала в обществото от много години.

— Не — отвърна Джак, поглеждайки за миг нагоре. — Тя е отшелник.

— Според вестниците мисис Форестър някога е била това, което американците наричат „истински динамит“. Била е готова на всичко

за момчетата си. Заслужава уважение, нали? В днешно време не се срещат често такива хора.

— Не, не се срещат — съгласи се Джак разсеяно. Умът му бе на галактики разстояние от разговора.

— Е, добре, сър — каза Фарнсуорти бавно, надигна се и прибра документите в куфарчето си. — Съжалявам, че не можах да ви бъда от по-голяма помощ. Информацията не е била съхранена, след като домът е затворил. Нямам повече следи. Освен медицинските картони и датата на пристигането ви в Дома за момчета, не можах да открия нищо друго за вас. Искате ли да прекратя издирването?

— В никакъв случай — отвърна Джак, скачайки на крака. — Напипали сте нещо. Чувствам го.

Имаше предчувствие за Лудата Уенди. Беше комбинация от инстинкт, откритото познание и късмет — а това обикновено се отплащаше.

— Ето какво — каза той, поставяйки ръка на якото рамо на детектива. — Продължете да душите около Уенди Форестър. Открийте колкото можете повече за нея и ми докладвайте. И не пропускайте нито една подробност, колкото и да ви се струва... — замисли се за сенките и танцуващите светещи топки.

— Колкото и да ви се струва случайна или дори странна. Има слухове... Искам да чуя всички.

— Разбира се, сър — кимна Фарнсуорти, загледан в шапката си с известно притеснение, въртейки я между пръстите си.

— Все пак — добави той, като вдигна глава — длъжен съм да ви кажа, че вече знам за тези слухове. Невъзможни, невероятни истории. Нейните твърдения са...

— Да, Фарнсуорти?

Мъжът подсвирна.

— Ами, сър... те са доста нестандартни.

Очите на Джак го изгледаха развеселено.

— Нестандартни? — повтори той. Беше му забавно очевидното неудобство на детектива, който не искаше да нарече една почтена възрастна жена „луда“.

— Честно казано, сър, не бих препоръчал да пилеете време за тази невъзможна задача. Да не споменаваме — закашля се възпитано — ... разходите.

Джак се усмихна широко. Харесваше Иън Фарнсуорти. Беше честен и пряк. Но без да знае, току-що бе усилил решителността на Джак.

Колкото по-невероятна, недоказуема и така да се каже, ненаучна бе теорията, толкова повече изпитваше желание да я потвърди. Не беше просто съвпадение, че той и Уенди Форестър се бяха озовали в едно и също пространство по едно и също време.

Съществуваше квантова връзка и той бе решен да я докаже. А що се отнасяше до парите, имаше повече от достатъчно от продажбата на семейната ферма след смъртта на осиновителите си. Беше направил добри вложения в нови технологии, а и живееше скромно. Всички тези пари просто си седяха в някакви банки заедно с облигациите, които постоянно увеличаваха стойността си. Каква полза имаше от тях, ако не можеше да ги похарчи за нещо, което искаше?

— Оставете това на мен, мистър Фарнсуорти — каза той, докато разтърсваше ръката му и му подаваше палтото. — Аз съм учен, а ние сме доста любопитни създания. Продължете работата си и нека аз се притеснявам за разходите.

След като изпрати Фарнсуорти да се заеме със задачите си, Джак закрочи разсеяно, потънал в мислите си. Не познаваше биологичните си родители; не помнеше и нищо за тях. И все пак беше болезнено, когато се замислеше, че те, някой от тях, може би го беше бил жестоко като дете. Бавно излезе в градината, настани се на един стол, отпусна брадичка на дланите си и остана така дълго време.

По-късно, когато звездите се появиха и щурците започнаха своята серенада, в апартамента на О'Нийл светна лампа. Той вдигна глава и видя силуета на малка деликатна жена на перваза на отворения прозорец. Сянката се отдръпна, после вдигна четка от маса, която беше извън полезрението му, и започна да сресва косата си с ритмични внимателни движения. Фей. Лека усмивка заигра на устните му, като си спомни как същите тези ръце нежно галеха главичката на Том и как му се бе свил коремът от копнеж. През изминалите седмици я бе опознал, наблюдаваше я с децата ѝ и бе осъзнал, че Фей О'Нийл бе параноична и напрегната външно, но вътрешно бе топла и сърдечна жена.

Джак въздъхна и се ощипа по носа, за да се откъсне от тези мисли. Никога не бе познавал нежността на майчината ласка. Ан

Греъм, неговата осиновителка, беше мила жена, добросъвестна и грижлива. Докато растеше, нямаше сутрин, в която чинията му да не бе пълна с наденички и картофи. Дрехите му бяха чисти и изгладени, домашните му поправени, за рождените му дни винаги имаше торта и полезен подарък, обикновено книга или нови дрехи. Тя беше добра майка, но не изразяваше открито, нито с докосване, чувствата си.

Джак никога не бе заравял лице в скута на майка си, както бе видял да прави Том. Майка му никога не бе хващала лицето му в ръце, за да го дари със страстни влажни целувки, както правеше Фей с децата си. Никога не се беше чувствал центърът на нейната вселена, а нямаше съмнение, че Мади и Том бяха луната и звездите за Фей.

Облегна се назад в твърдия, студен, железен стол, скръсти ръце и наклони глава, без да откъсва нито за миг очи от чудесните ръце на Фей О'Нийл, която продължаваше да реши косата си. С всяко движение си представяше, че може да почувства ръцете ѝ по своята коса. Наблюдаваше омагьосан, докато Фей приключи със задачата си и остави четката, после се пресегна и изгаси лампата.

Джак остана в дълбокия свъсен мрак, сам, като изключим компанията на бронзовото момче. Питър Пан. *Друг сирак, също като мен*, помисли си той с болка. Винаги от външната страна на прозореца, гледащ към това, което никога не може да притежава.

* * *

През следващите седмици всеки път, когато Джак се обърнеше, двете деца на О'Нийл бяха някъде около него. Когато стъпваше в градината, Мади внезапно се появяваше, настаняваше се на стола до телескопа и започваше да задава милиони въпроси, докато Том се мотаеше на разстояние, от което можеше да чува разговора им.

В крайна сметка дори Том се осмели да погледне през телескопа. Когато слушаше как децата оживено гукат и ахкат, изумени от величието на някоя звезда или отдалечена планета, Джак се чувстваше по-развълнуван, отколкото от всеки отговор, който получаваше от своите гениални докторанти, докато им четеше лекция за някоя свръхсложна теория. Работата в градината през уикендите и гледането

на звездите нощем бяха тяхна любима игра и с времето тримата станаха истински приятели.

Другият му нов приятел, тяхната майка Фей О'Нийл, оставаше загадка. Джак се укоряваше — в момента нямаше време за увлечения. Експериментите му приближаваха към своя край и през септември трябваше да си тръгне. Не можеше да отрече, че бе силно привлечен от нея — въпреки че не знаеше защо. Имаше нещо във Фей О'Нийл, което го изнервяше. Чувстваше се като тийнейджър, който си пада по съседското момиче. Първо го приписа на елементарната причина — близостта. Виждаше я почти всеки ден, също както бе станало с Хенри Хигинс^[1], и бе свикнал с нейното лице.

Все пак това бе толкова прекрасно лице.

Единственото заключение, до което стигна, бе старият научен закон на Кулон: „Едноименните заряди се отблъскват; разноименните се привличат“. Не можеше да се сети за човек, който да бе по-различен от него от Фей О'Нийл. Или такъв, към когото да се чувстваше по-привлечен.

---

[1] Хенри Хигинс — професорът от пиесата „Пигмалион“ на Джордж Бърнард Шоу. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Фей знаеше, че нещо се кроеше. Мади и Том си шепнеха и суетяха напред и назад от стаята си до градината, откакто тя се бе върнала от работа тази вечер.

— Не гледай! — изкрещяха и двамата, докато минаваха през кухнята с тайните си съкровища.

— Няма — извика тя, режейки морковите и целината на малки парченца за вечеря; молеше се да не си отреже някой пръст, защото бе ужасно изморена. Седмицата бе дълга и напрегната, а в куфарчето си носеше още много работа за вършене през уикенда. Писклив кикот се разнесе от градината. Фей се усмихна. Какво бяха намислили?

Три потропвания прозвучаха по задната врата. Фей избърса ръцете си в кърпата и се запъти да отвори, очаквайки да види детско лице. Почти позна. Беше Джак Греъм с момчешка заговорническа усмивка на лицето.

— Дойдох да те поканя в градината за очарователно парти с питиета и ловене на светулки.

Чу се кикот и Фей погледна над рамото му към градината. Беше топла вечер и градината сякаш я приканваше навън. Цветята, които Мади и Том бяха засадили, бяха разцъфнали в пищна червеникавожълта-синя симфония.

— Джак — каза тя, осъзнавайки, че ще го разочарова, — това е много мило, но приготвям вечеря, а след това трябва да сложа тези сладурчета в леглата и ме чака цял тон работа по рекламната ми кампания. Но много ти благодаря.

Той се развесели от тона ѝ на превъзходство, който намекваше — зад усмивката ѝ — че някои хора имат да вършат по-важни неща, освен да пият джин с тоник и да наблюдават светулките. Харесваше му сладкия ѝ маниер на мъмрене — слагаше ръце на тънките си бедра и повдигаше вежди над бебешкосините си очи.

Джак обаче чувстваше, че знае по-добре от нея кое всъщност е важно. Затова след прегрупиране изпрати в атака тайното си оръжие.

Том прие мисията си присърце. Момчето влезе смело в кухнята, с ужасно сериозно изражение на лицето, дръпна полата на майка си и когато тя се наведе, ѝ прошепна решително в ухото:

— Моля те, мамо, ела с нас в градината.

За Фей това бе покана, гравирана със златни букви, която никоя майка не би могла да откаже. В редките случаи, когато Том искаше нещо гласно, тя го правеше на мига. Остави тенджерата, забрави за вечерята и последва момчето в градината, където я чакаха Джак и Мади. Захиленото победоносно изражение на Джак не ѝ убягна от погледа.

Фей бе смаяна. Масата бе украсена с току-що откъснати цветя, които Мади гордо обяви, че сама е аранжирала. До тях имаше шарени, ръчно направени картички за местата, изписани с детски почерк. Сърцето ѝ се разтопи. Ахна от изненада, когато забеляза, че масата и столовете бяха прясно боядисани, и потърси погледа на Джак, за да изкаже възхищението си.

— А, вижте кой най-накрая дойде при нас да пробва така наречената релаксация — каза той, ухилвайки се самодоволно, като се облегна назад в стола си.

— Предполагам, че някои хора просто имат талант за такива неща — иронизира го тя.

— Някои от нас са късметлии да са родени с него. Но не се отчайвайте, мисис О'Нийл. Убеден съм, че може да бъде и научен.

— И вие, мистър Греъм, смятате да ме научите?

— Абсолютно. Аз съм учител — сви лукаво той рамене. — Това правя. А Мади и Том са съгласни да ми бъдат асистенти, нали така, деца?

Двете малки глави закимаха.

Мади хвана ръката на майка си и я поведе към стола.

— Първото нещо, което трябва да направиш, е да седнеш.

Фей се разсмя и се предаде. Том дойде до нея и се сгуши в скута ѝ. Тя разсеяно отметна нежната му косичка от челото му и за миг Джак почти почувства тези деликатни пръсти да галят неговата коса.

— Урок номер едно — каза той, като се прокашля и свали краката си от съседния стол. — Джин и тоник, смесени от истински експерт. И малко лед, малко свежи резенчета лайм и... готово —

подаде ѝ чашата. — Наречи го освежителен... хъм, пардон — опреснителен курс.

— Благодаря, учителю. Не възразявам срещу материята.

Фей пое ледената чаша от ръката му, като си помисли, че с разкопчаната яка на ризата си, която бе извадена от панталоните и свободно пусната, и с разхлабената вратовръзка, метната през рамото, д-р Джак Греъм приличаше повече на момче, изгонено от час, отколкото на преподавател по физика. Намираше го за особено привлекателно, особено когато дивите му къдрици стърчаха във всички странни ъгли от главата му като на развълнуван диригент. Майката в нея искаше да намокри ръката си и да ги приглади в една посока.

— Сега, урок номер две — продължи той. — Изритай обувките си. Давай, не ми пука дали имаш дупка на чорапа си.

— Нямам.

— Докажи го.

Мади се разкикоти, когато Фей тръсна глава изумено. Но свали обувките си.

— Добре. След това вие, деца. Чорапите също — заповяда той, като се зае да сваля своите. — Обувките и чорапите са инструменти за мъчение, ако питаш мен.

Мади и Том веднага се заеха да събуват обувките и чорапите си, кикотейки се, докато шаваха с пръстите на краката си.

Сърцето на Фей се изпълни с неописуема топлина, когато видя децата ѝ отново да се държат глупаво. Връзките, които я стягаха цялата, като че ли се отпуснаха и тя почувства желание да бъде малко по-мила с мъжа, който бе накарал децата ѝ да се смеят.

— Освен това всички трябва да носят шапки. Не може да има прилично тържество без хартиени шапки — раздаде Джак оригами шапките. Всички бяха изрисувани в ярки цветове и на всяка бе изписано съответното име. Настана голяма суматоха и веселба, докато всеки се украси с предназначенията за него шапка.

След като приключиха с питиетата и крекерите, а децата допиха лимонадите си, и след като Мади няколко пъти изрита Джак под масата, той се надигна. С маниера на церемониалмайстор произнесе подготвеното изявление.

— Както знаеш, Фей, децата ти работиха много, много упорито, за да създадат прекрасната градина, в която сме в момента.

Мади се изпъна с гордост, а Том кимна и от вълнение стисна майка си още по-силно.

— Знам — отвърна тя с въодушевление. — И градината наистина е прекрасна.

— Джак също работи — добави Мади. — Той работи също толкова упорито по фонтана.

Погледът на Фей се пренесе към Джак и усмивката ѝ стана по-широка.

— Така че тази вечер — продължи той, изпитвайки прилив на радост — имаме удоволствието да те посрещнем на „Официалната церемония по включването на фонтана“.

Фей запляска с ръце, по-развълнувана от оживлението на децата си, които се впуснаха да се преобличат, отколкото от перспективата за успеха на Джак с механиката на фонтана.

Те се препъваха и си подвикваха, и се суетяха като неориентирани новородени агънца. Когато „сцената“ бе готова и децата застанаха едно до друго, Фей застина с ръце, отпуснати в скута си, изпълнена с трепетно очакване, каквото не бе подозирала, че може да изпита.

Том се изпъчи сериозно и тръгна към фонтана.

— Не, още не — прошепна му високо Мади. Момчето се намръщи смутено и се върна припряно на мястото си.

Мади пристъпи напред много изчервена, наметната с дантелен шал, с червилото на майка си на устните си и цвете, пъхнато зад ухото. Когато стигна до фонтана, застана до него с прибрани крака и изпънати рамене.

— Тази вечер ще ви прочита от книгата „Питър Пан“ в чест на фонтана, защото Джак го оправи и защото смятаме, че Питър е този, който остави тук книгата, за да я намерим.

Фей погледна въпросително Джак и попита, оформяйки думата само с устни: „Книга?“. Не знаеше нищо за никаква книга...

Джак разпери леко ръце в универсалния жест за „нищо не знам“.

Мади изостави официалната си поза и добави като разяснение:

— А може би феите са я оставили. Искам да кажа, книгата просто си лежеше там и е за него, нали знаете — посочи тя към бронзовото момче.

Изражението на Фей разкриваше нейното съмнение.

Мади повдигна книгата по-високо, прокашля се и с безкрайно сериозно лице започна да чете думите на Джеймз Бари.

— Знаеш ли, Уенди, когато първото бебе се засмяло за първи път, усмивката му се пръснала на хиляди късове и те се разскачали наоколо. Така произлезли първите феи.

Произходът на феите ѝ се видя скучна история, но понеже момчето бе неин гост, тя се престори, че разказът му ѝ харесва.

— И така — продължи той — за всяко момче и всяко момиче би трябвало да има по една фея.

— Би трябвало да има? А няма ли?

— Няма. Ето защо: сега децата знаят много и рано престават да вярват, че има феи. И всеки път, когато едно дете каже: „Не вярвам във феи“, една фея пада и умира^[1]

Мади спря да чете и затвори книгата с тържествеността на посветен в свещено тайнство. Фей се размърда неловко на мястото си и стрелна Джак с поглед. Той сви рамене и повдигна невинно длани.

— Благодаря ти, Мади — каза Джак. — А сега, дами и господа, моментът, който всички чакахме.

Обърна се и кимна на Том. Бузите на момчето бяха порозовели и погледът под хартиената му шапка бе изключително напрегнат. Тръгна с маршова стъпка към фонтана и завъртя кранчето. После изтича обратно при майка си, с широко отворени очи.

Всички се приведоха напред в очакване. Секундите минаваха агонизиращо бавно. Един щурец се обади. Някаква птица нададе глас — пи, пи, пи — над главите им. Вятърът свистеше в листата. Старият фонтан беше все така спокоен и застинал.

Мади погледна с отчаяние към Джак. Той се спусна напред, почеса се по главата, после изрита силно фонтана. Внезапно нощният покой бе нарушен от силно скърцане и ръмжене и всички отскочиха уплашено няколко крачки назад. Последва бавно надигащо се съскане, което завърши със страховит звук, подобен на оригване, приключващ с шумно клокочене. Децата ахнаха и затаиха дъх.

Прозвуча силно метално дрънчене. После рязко настана тишина. Нито една капка вода не потече от тръбите.

Почти едновременно всички въздъхнаха разочаровано.

— Е, деца — поклати тъжно глава Джак. — Връщаме се пак на чертожната дъска, както казваме в лабораторията.

Думите му бяха посрещнати с още по-тежки въздишки и стенания.

— Ей, провалът е част от работата. Просто трябва да продължим да опитваме. Няма смисъл да се скриваме в дупките и да се отчайваме.

— Ще се прибера да довърша вечерята — каза Фей, като се надигна от стола си.

Джак постави решително ръка на рамото ѝ.

— Фей, нека да поръчам вечеря за всички.

— Не, не е необходимо. Няма проблем да отида и да...

— Фей — прекъсна я той. Погледът му бе настоятелен, а в гласа му се долови желязната нотка, която асистентите му в лабораторията отлично познаваха. — Работила си много тази седмица. Децата са разочаровани. Защо не ми позволиш да поръчам за всички ви нещо специално? Нещо малко по-забавно? Ето какво. Ще поръчам картопки и риба от заведението зад ъгъла. И ще стане истинско тържество.

Фей премигна, давайки си сметка, че предложението щеше значително да улесни живота ѝ. Изненада се, че някой изобщо се опитваше да ѝ помогне. До нея Мади подскачаше и пляскаше с ръце, а устните ѝ се отваряха в мълчаливо „моля те, моля те, моля те“. Том стоеше неподвижно с широко отворени очи, в които се четеше същата молба. Колко развълнувани бяха от идеята за вечеря, поръчана отвън. И колко тъжно беше, че трябваше един непознат човек да ѝ изтъква, че нещо дребно и на пръв поглед незначително можеше да се превърне тържество.

— Би било чудесно — отвърна тя, като реши да отпусне поне за една вечер контрола над ситуацията. — Благодаря ти.

Той наклони глава, изгледа я със съмнение, после се усмихна широко и каза:

— Удоволствието е мое, мисис О'Нийл.

— Фей — напомни му тя и кимна с глава. Той направи същото.

Малко по-късно децата седнаха пред телевизора, нагъвайки картофки и риба. Фей и Джак останаха отвън и похапваха вечерята си на масата от ковано желязо. И двамата осъзнаваха, че са сами на лунна светлина, и двамата правеха усилие да се преструват, че не са.

— Жалко за фонтана — отбеляза Фей. После размаха картофчето в ръката си укорително към него. — Но това, че си накарал децата да се чувстват като убийци, ако не вярват във феи... Засрами се!

— Ей, не бях аз! — отвърна той и шоколадовите му очи светеха невинно като на младенец. — Обвинявай Джеймз Бари. Освен това не можеш да ме заблудиш. Обзалагам се, че си тиха вода, от тайно пляскащите.

— Каква съм? — попита тя, развеселена.

— Нали знаеш, онези хора, които си навирват носовете и твърдят, че не вярват в нищо, но когато им се каже, че някоя фея умира, поглеждат през рамо, за да са сигурни, че никой не ги гледа, а после пляскат с ръце, за да я спасят — просто за всеки случай. Да, сигурен съм, че ти си от тайно пляскащите.

— Я кажи колко точно си пил тази вечер? — попита Фей и повдигна чашата си до устните, за да прикрие изчервяването си от факта, че бе обект на неговия интерес.

Джак се пресегна и си наля още едно питие. Ръкавите на ризата му бяха навити и тя забеляза, че ръцете му са стегнати, загорели и покрити с нежни кафяви косъмчета. Отпи още една дълга глътка от студеното си питие.

— Недостатъчно — отвърна намръщено той. — Този фонтан ме побърква. Не мога да открия причината, поради която проклетото нещо не заработи тази вечер. Проклет да съм, ако допусна купчина ръждясал метал да ме победи. Това е само временно препятствие. Обещах на децата. От този фонтан ще излезе вода или...

— Или какво? — погледна го подигравателно Фей. — Струва ми се, че имаш навика да даваш големи обещания. Спомням си, че твърдеше... Как беше? А, да, че можеш да докажеш съществуването на Питър Пан.

— О, да, това... — почеса се той по брадичката и погледна към фонтана. — Мисля, че това, което имах предвид, е, че мога да докажа съществуването на алтернативна реалност.

— Естествено. Вече отстъпваме...

— Нима? — каза Джак и се ухили. — Значи си абсолютно убедена, че не мога да докажа съществуването на Питър Пан?

— Не го приемай така лично.

— Добре тогава. Просто ще почакаме и ще видим — облегна се той назад и вдигна краката си на съседния стол.

Фей не можа да не забележи, че имаше привлекателни тесни стъпала с извити сводове, дълги пръсти и гладки, загорели глезени. Нейните собствени пръсти се извиха.

— Като се замисля обаче, какво ще спечеля аз, когато го докажа?

— Не смяташ ли, че малко изпреварваш събитията?

— Не. Неща, смятани за много по-ненормални от това, са били доказвани и преди. Вземи Коперник например, който твърдял, че Земята се върти около Слънцето. Пълни глупости! Или Ганди, който обяснявал, че постенето и молитвите могат да променят политиката на правителството. Направо безумец! Струва ми се, че просто се страхуваш, че аз ще спечеля.

Фей се подсмихна като комарджия, получил чифт аса.

— Добре, доктор Знаем всичко. Печелиш. Но ако не успееш да докажеш съществуването на Питър Пан, трябва да признаеш пред децата ми, че няма такива неща като Питър Пан, Дядо Коледа — или феи.

— А ако ти загубиш, ще трябва да кажеш на децата си, че вярваш.

Фей потръпна и се изпъна в стола си.

— Не, не мога да направя това. Не мога. Не вярвам във феи и в истории от приказките.

— Кой говори за феи? — наклони се Джак през масата и потупа нежно ръката ѝ. — Фей — каза той с нотка на дълбока искреност, която я трогна, — имам предвид вярата в това, което може само да бъде въображаемо. Говоря за неща като безкрайност и алтернативни реалности. За това, да стигнеш до звездите.

— Звездите — въздъхна тежко тя. — Не знам много за тях. Научих се да стоя здраво стъпила на земята.

Джак се облегна назад и насочи погледа си към небето.

— О, Фей, изучавам звездите през целия си живот и все още не знам най-важните неща за тях. Попивам с нетърпение потока от познание, изливащ се от телескопа „Хъбъл“ или от телескопа „Кек“ на

Хавай. Мога само да седя, да се удивлявам и да правя хипотези, изпълнен с благоговение. Затова казах, че не можем да ограничим мисленето си до традиционните измерения на мисълта и теорията. Време е да ги поохладим, време е за нетрадиционно мислене. Погледни, Фей — каза той и разпери ръката си в широка дъга.

Вместо това тя погледна към него, видя гениалността и искрящата му интелигентност, прозираща иззад момчешки дългите извити мигли, и умението му да се удивлява, което блестеше по-ярко, по-изкусително от всяко съзвездие.

— Вселената е обширна взаимосвързана система, която разкрива нов живот и нови закони — продължи той разпалено. — Въпреки че, признавам, не мога да обясня със сигурност как функционира или как е възникнала. Ние просто не можем да понесем всичко. Има толкова много за учене и за разбиране.

Извърна искрящите си от ентузиазъм очи от звездите и я погледна.

— Не виждаш ли, Фей? Всичко е възможно.

За един кратък миг тя почувства, че би могла да му повярва. Приведе се напред и потъна в неговия теоретичен свят. Беше толкова съблазнителен. От друга страна, се изнервяше, когато се замислеше, че нейният добре построен свят може да бъде разтърсен на толкова фундаментално ниво. Тя искаше, всъщност нуждаеше се от неизменни факти и заповеди. От графици и маршрути. От начинания с нисък риск. Очаквани резултати. Абсолютна категоричност.

— Толкова завладяващо звучи от устата ти. Толкова примамващо — отвърна накрая, като се извърна от светлината в очите му. — Честно казано, смятам, че това са само детински недомислици — допълни и заговори с подигравателен тон: „Всичко е възможно... Само се вслушай в бебешкия смях и си представи феите...“ — изсумтя тя. — Сериозно?

— Толкова ли е зле?

Фей кимна.

— Да. Когато реалността се стовари върху главата ти като чук. Когато единствените звезди, които виждаш, са тези от ударите, които получаваш по главата си.

Джак се навъси мрачно и попита:

— Това ли се случи и с теб, Фей?

Тя махна престорено небрежно с ръка.

— Покажи ми някого, на когото не се е случвало. Чуй ме, нека да сменим темата, става ли? Съгласна съм. Ако докажеш съществуването на Питър Пан, ще призная, че вярвам във всичко това — кимна и се отпусна назад със задоволство. — Мисля, че това е предопределен облог за мен.

— О, и от моя гледна точка залогът е доста сигурен. Уенди сигурно би казала същото.

— Много смешно. Като стана дума за... — Фей приближи стола си до него и понижи глас: — Никога не съм я виждала. Сигурен ли, че е още там горе?

Джак се наклони към нея и с подигравателна драматичност погледна към третия етаж.

— Смяташ ли, че сега ни наблюдава?

Фей погледна бързо към прозореца. Беше пуст. Когато се обърна към Джак, той се беше отпуснал назад в стола си, очите му играеха, а устните му бяха шеговито извити. Тя се изчерви от смущение.

— Е, би могла — измърмори тихо.

— Тя ни гледаше. По-рано тази вечер. Уенди наблюдаваше представлението ни от прозореца си. Не яли видя?

— Не! По дяволите, винаги я пропускам. Мадри и Том са я виждали няколко пъти. Запленени са от нея. Особено Том. Знае, че има строга заповед да не я притеснява, така че — естествено — всеки път, когато го погледна, очите му са залепени за прозореца ѝ. Вечер, преди лягане, се показва от прозореца на стаята им, за да види дали нейният прозорец е отворен.

— И отворен ли е?

— Разбира се.

Докато обсъждаха предвидимостта на детското любопитство, Джак наля на Фей още един джин с тоник, после допълни и своята чаша. Фей го наблюдаваше как лениво се протяга през масата, докато ѝ поднасяше питието. Издълженото му тяло притежаваше вродена уверена грациозност. Ако не внимаваше, помисли си, щеше да ѝ се стори прекалено привлекателен за просто приятелски настроен съсед.

— Какво е положението с детегледачката? — попита той. Тя изпуфтя и въздъхна шумно и притеснено.

— И това ни връща отново на земята. Истински ад е, уверявам те. През първата седмица тук интервюирах кандидатите, изпратени ми от една агенция. „Идеалните бавачки“, както ги наричам. Хубаво миришещи, пухкави жени на средна възраст, които изглеждат като мисис Даутфайър^[2] и говорят като Мери Попинз. За нещастие всички искаха много повече пари, отколкото мога да си позволя. Сигурна съм, че си струват това заплащане, просто не мога да им го предложа.

Отпи дълга глътка от чашата си.

— Тъкмо започвам работа... и преди това нямах никаква. Повярвай ми, не съм в положение да поискам отсрочка от работа, за да реша проблема с детегледачката. Що се отнася до шефа ми, децата съществуват само като мотивация за изкарване на пари. Така че ми се наложи да наема осемнайсетгодишно местно момиче, което ми бе препоръчано от любезната аптекарка надолу по улицата.

— Сигурно е девойката с татуировките — демонстрира наблюдателността си Джак.

— Предполагам, че има по една за всяка година от живота си. Както можеш да предположиш, Мади бе очарована... Особено от обичата на носа. После беше Анджела. Завършила училище за бавачки. Прибрах се една вечер и заварих как Мади ѝ поднасяше курабийки, докато тя се бе излегла и гледаше телевизия.

— А къде беше Том?

— Под леглото.

Отказа ново доливане на чашата си, макар че лекотата, която изпитваше в главата, и изтръпването на пръстите на краката ѝ да ѝ беше приятно. Отдавна не се беше чувствала толкова отпусната.

— Така че помолих — представи си, от всички хора на света! — мисис Лойд и тя ми препоръча мисис Джъркинс. Медицинската сестра, която посещава майка ѝ. Така щяла да върши две неща за едно идване. Мисис Джъркинс е доволна, защото е на петдесет години и отгоре, и изкарва повече пари с по-малко усилия. А мисис Лойд е доволна, защото така жената, която се грижи за майка ѝ, е в къщата почти постоянно, а не ѝ се налага да харчи допълнително пари.

— А това със сигурност я прави щастлива?

— Точно така. А пък аз имам на разположение компетентен човек. Децата не я харесват особено, но я търпят. Това е компромис, както с повечето неща.

Джак наклони стола си на задните му крака и сви устни. На езика на Фей беше да го смъмри и да му каже да не се клати. Може би беше заради джина, но за един момент се почувства, като че ли му е майка...

— А как се разбира Том с Конската муцуна? — попита той, като въртеше пръстите на ръцете си. Усмихна се, когато видя изненаданото изражение на Фей. — Това е прякорът на мисис Джъркинс, нали знаеш...

— Защо ли не съм изненадана, че знаеш прякора ѝ? И не, не знаех, че така я наричате. Трябва да призная, че мисис Джъркинс има наистина досадния маниер на възрастна жена, но, по дяволите, сега вече няма да мога да я погледна, без да си помисля „Конска муцуна“. Джак, моля те, не казвай това на децата. Не ми харесва да използват...

— Аз не съм го казвал. Те ми го казаха на мен.

— О...

Той сви рамене и цъкна с език.

— Аз няма да ги окуражавам, разбира се.

— Разбира се — поклати Фей глава, после отпи от питието си. Той беше дразнещ, но същевременно толкова откровен, че вдъхваше доверие. Толкова различен от съпруга ѝ, който можеше да разговаря, да се шегува и омайва с готовност, но така и не успяваше да накара една жена да се почувства удобно с него.

— Фей, не искам да досаждам и ти можеш да не ми отговаряш, ако искаш — започна Джак, като се изпъна на стола си. Лицето му бе станало сериозно, а погледът му бе пронизващ. — Какво е станало с Том? — попита тихо. — Прекарвам много време с него и той не е проронил нито дума. Не е издал нито звук. Знам, че причината не е в мен. Той не говори с никого. Питам само, защото ме е грижа за него. Не искам да очаквам да направи нещо, което не може.

Фей стисна устни и разклати леда в чашата си. Настроението ѝ за закачки изведнъж бе изчезнало. Вечерният въздух бе станал с няколко градуса по-топъл, прекалено задушен. Песента на цикадите звучеше натрапчиво, а познатото чувство за вина я бе притиснало тежко. Трудно ѝ беше да диша.

— Извинявай... Ако предпочиташ, няма да говорим за това.

— Не — каза тя. — Имаш право на този въпрос, след като прекарваш толкова време с Мади и Том.

Размърда се и се взря в чашата си. Звукът от ледените кубчета, потракващи в нея, събуди спомена за други вечери, ужасни вечери, когато Роб бе пил прекалено много. В онези вечери къщата в предградията се превръщаше във военна зона и тя бе основната мишена. Не искаше да плаши децата или да се чувстват застрашени от Роб, затова им казваше да си стоят в стаята. Но, разбира се, те чуваха. Една вечер Том се втурна в стаята, с почервенияло от ярост лице и свити юмручета. Тя му извика да стои далече, да се прибере в стаята си. Но той се впусна да я защити.

Фей преглътна и затвори очи, виждайки ясно в съзнанието си как мъжкият юмрук удря главата на детето. Искаше ѝ се да може да се върне назад във времето, да го спре, да го промени. Вместо това бе прокълната да го изживява отново и отново. Беше ѝ много трудно да говори за случилото се.

— Бащата на Том го удари. Веднъж, много силно.

Погледна скришом към лицето на Джак, за да види реакцията му. Устните му бяха свити в тънка линия и в очите му имаше неприкрит гняв.

— Роб искаше да удари мен. Знам го. Но следващото, което помня, бе Том, проснат на пода. Закарах го в болницата.

— Неврологичен ли е проблемът?

Тя поклати глава.

— Не. Лекарите казаха, че не страда от неврологични или мозъчни наранявания. Но вече никога не проговори пред хора. Детският терапевт го нарече „избирателна немота“. Мутизъм. Очевидно Том е избрал да не говори. Може, но не иска. Освен с Мади — и понякога с мен. Понякога си мисля, че ме наказва за това... че позволих да се случи — замълча, трудно ѝ бе да продължи.

— Да ме удря, бе едно, но да удари детето ми... Това бе пределът за мен. Изхвърлих Роб, подадох документи за развод и никога повече не погледнах назад.

— Не мисля, че Том те наказва. Той те обожава, очевидно е. Тя сви рамене.

— Зависим е от мен. Прекалено е срамежлив, прекалено уплашен. Лекарите казаха, че се нуждае от време. И да се чувства сигурен и в безопасност.

— Както и ти.

Изненадана, Фей го погледна в очите и се запита дали той наистина я разбира. Никой досега не бе мислил, че тя също може би се нуждаеше от рамо, на което да се облегне. Пое си дълбоко въздух, потрепери и погледна Джак в лицето.

— Да, аз също — призна тя. Пое си отново дълбоко дъх. — Но това няма значение. Трябва да се фокусирам единствено върху децата си.

— Има ли вероятност Роб да ви последва?

— Винаги има. Веднъж вече го направи. Постоянно съм нащрек.

Фей не желаше съжаление. Нито искаше да задълбава повече в историята.

— Не е голяма работа. Поредната самотна майка, която отглежда децата си.

Джак се възхищаваше на силата и решителността ѝ и се удивляваше на жертвите, които прави. Тя изглеждаше толкова дребна и крехка, за да бъде толкова силна. Външният вид можеше да бъде подвеждащ, знаеше го. Като новите метални съставки, с които работеше в лабораторията. Тънки деликатни преплетени нишки, но достатъчно здрави, за да отидат до Луната и обратно.

— Том ще се оправи ли?

— Имаш предвид дали ще проговори пред хора? Надявам се. Разчитам на това — усмихна се плахо тя. — Предполагам, че има все пак едно нещо, в което определено трябва да вярвам. Само ако можех да намеря начин да го накарам да се открие отново... поне малко...

— Ще намерим.

Тя извърна поглед встрани, трогната почти до сълзи от това множествено число. Не че бе доловила романтичния намек.

В никакъв случай. Просто бе развълнувана от това, че може би все пак имаше приятел, който го бе грижа за детето ѝ в този голям страшен свят.

Двамата седяха така в спокойно мълчание, докато луната се издигна високо в небето, окъпвайки всичко под себе си в нежен, почти магически блясък. Белите цветя сияеха особено силно в сумрака. Това бе техният час, помисли си Фей. Когато ярките дръзки цветове на деня отстъпваха в сенките и се възцаряваше светещата белота, контрастираща на тъмнината. Нощните насекоми също се пробудиха от лунната светлина. Пеперудите жужаха шумно близо до светещите

прозорци, а щурците изнасяха серенада заедно с жабите близо до фонтана. В здрача градината изглеждаше като напълно различен свят. Фей почувства как бронята ѝ се разтапя малко и вдигна крака на насрещния стол, отпусвайки гръб на облегалката.

Лунната светлина хвърляше странно сияние по патината на бронзовия фонтан. Фей установи, че се взира в момчешкото лице. То бе мило, сладко и все пак някак нахакано — момче, чиято съдба бе да открива приключения. Може би причината бе в джина с тоник, може би в ласкавия летен бриз, но тя отпусна брадичка на дланите си и се усмихна почти влюбено на бронзовото момче. В този момент се разнесе кикот. Можеше да се закълне, че видя и как статуята ѝ се усмихна в отговор.

— Феите са тук — извика Мади, изтичвайки навън. — Виж, мамо! — посочи тя към малките светлилки, летящи из градината.

— Това са светулки, Мади — поправи я тя. — Не феи. Виждаш ли какво предизвика, Джак? Ей сега ще ми каже, че луната е направена от сирене.

— Швейцарско сирене — разсмя се той и помахна на Мади. Усмихна се успокоително на Фей, която самата изглеждаше на лунната светлина като фина и прелестна фея. Фея, която не вярваше в приказни истории. — Майка ти е права, хлапе. Това са светулки. А знаеш ли какво правят?

Мади се облегна на Джак и обви тъничките си ръце около врата му.

— Летят.

— Да, но не само това. Те светят, защото танцуват своя ухажорски танц. Всяка светулка има свой собствен светлинен орган, който съдържа над пет хиляди клетки. Те са оборудвани с миниатюрни химически зрънца и катализатор, наречен „луцеферин“. Когато зрънцата и луцеферинът се сблъскат с кислорода, се прехвърля енергия и готово! Лампичката за ухажване светва.

Устата на Фей бе също толкова широко отворена от изненада, колкото и тази на Мади. Никога не бе знаела това.

— Ти наистина си добър учител.

— А феите — настоя намръщено Мади. — Те умират ли, ако не вярваш в тях. В книгата пише така. Ти вярваш в тях, нали?

Джак се обърна към Фей и каза безмълвно, само с устни: „Тайно пляскане!“, после гушна Мади в скута си.

— Разбира се, че вярвам. Но това не означава, че не приемам вероятността поне част от тези красиви светлинки да са следствие от енергийната реакция в летящите насекоми. Погледни ги, Мади. Нима природата не е сама по себе си магия? Макар да не са феи, светулките не са по-малко чудо. През септември ще видиш блещукащите светлинки да трептят в тревата. Става така, защото бебетата ларви живеят в земята две години и използват лампичките си, за да прогонват охлювите и плужеците, което помага на градината ти.

— Леле — ахна момичето като омагьосано.

Фей също се чувстваше запленена от магията на думите му и бе спокойна, наблюдавайки Джак с дъщеря си.

— Нямам търпение да кажа на Том — изправи се Мади и се огледа из градината. Когато се обърна към Фей, малкото ѝ лице изглеждаше притеснено: — Ей, къде е Том?

---

[1] Цитатите в книгата са по изданието „Питър Пан“, изд. „Отечество“, 1981 г. — Б.пр. ↑

[2] Комедия от 1993 г. с участието на Робин Уилямс. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 8

— Не беше ли с теб? — Фей почувства познатият страх да я притиска за гърлото.

— Не — пророни Мади и се сви на железния стол. — Мислех, че е с теб.

— Спокойно — каза Джак и се изправи. — Не може да е далеч. Дори още не сме се огледали. Вероятно се крие в чемшировия храст.

Спусна се към храстите със свито сърце и се зарови из гъстите шубраци, без да обръща внимание на драскотините, претърсвайки всяко ъгълче и всяко по-голямо листо. Никой не се криеше тук. Изправи се и видя Фей да го гледа с разширени от ужас очи, стиснала Мади за рамото. Когато вдигна ръце да покаже, че тук нямаше никого, двете се обърнаха и се затичаха обратно към апартамента. Паниката в гласа на Фей вибрираше отчетливо, докато викаше името на Том отново и отново, от стая в стая.

Джак бързо, но старателно огледа около къщата, после ги последва вътре. Фей обикаляше от едната до другата част на етаж с дневната, ръката ѝ бе на челото и тя си говореше сама.

— Какво да правя сега? Той не може да е дошъл за тях. Все още не. Не може да е разбрал.

— Кой? — попита Джак, като затвори вратата зад себе си.

— Баща им. Веднъж ги взе. Затова напуснах Чикаго. Аз... не мисля, че е дошъл в Англия, но не мога да съм сигурна. Къде може да е Том? Беше точно тук, преди минутка. Не биваше да го оставям. Не биваше да излизам навън.

— Намали малко, Фей. Той е някъде тук. Малкият пакостник може би си играе с нас.

Тя спря и бледото ѝ лице бе изпълнено с решителност.

— Не, не и Том. Той не си играе такива игри. Трябва да се обадя на полицията — каза тя и се запъти към телефона. Вдигна слушалката, после се хвана за главата и каза ужасено: — Божичко, не знам номера

на полицията. Моля те, Господи, моля те, нека това не се случва отново.

— Фей — каза Джак, поставяйки успокояващо ръка на рамото ѝ. Усещаше как цялата се тресе под дланта му. — Сигурна ли си, че не е под леглото?

— Да, сигурна съм. На колко места може да се скрие едно малко момче?

— На много. Мади, ти знаеш кои са любимите му скривалища. Провери ли всички?

Малкото момиче кимна. Лицето ѝ бе побледняло от тревога и без съмнение обвиняваше себе си за случилото се.

— Ще се обадя на полицията... — Фей вдигна слушалката. Мади се облегна на нея, търсейки утеха. Фей набра първата цифра, когато спря и се втренчи зад Джак, с отворени от изумление очи и уста.

На входната врата стоеше крехка стара жена с деликатни кости и сладко лице, с бяла коса, която се спускаше от главата ѝ абсолютно права, като стъклена прежда, и с най-ярките, най-веселите тъмносини очи, които Фей някога бе виждала. И държеше за ръка Том, чието лице грееше победоносно.

— Тутълс^[1] иска да му прочета приказка за лека нощ — каза старицата с висок и мелодичен глас. — Той бе така добър да ми върне книгата, виждате ли?

Фей бе смаяна. Стоеше все така с ръка, вдигната във въздуха, стискаща телефонната слушалка, докато осмисляше постепенно, че това без съмнение бе прочутата Луда Уенди, че приличащата на елф старица нарича сина ѝ „Тутълс“ и че нейният кротък, свенлив Том бе отишъл сам на горния етаж и бе казал на тази непозната, че иска да му прочете приказка.

— Уенди! — възкликна сърдечно Джак и протегна ръка, за да подкани и двамата да влязат в дневната. — Намерила си нашия беглец. Трябваше да се сетя, че той ще дойде право при теб. Мисис Уенди Форестър, запознай се с мисис Фей О'Нийл, най-новия обитател на номер 14.

— Очарована съм, скъпа моя — каза старата жена с възхитителна усмивка. — Очаквах с нетърпение да се запознаем. Толкова обичам да се срещам с нови хора. Прекрасно е, нали?

Фей бързо постави слушалката на телефона обратно на мястото ѝ и протегна ръка да се здрависа с Уенди. Костите ѝ бяха крехки като на врабче, а очите ѝ грееха от живот. На лицето ѝ бе изписано изражение на любопитство, а главата ѝ бе наклонена леко на една страна по такъв начин, че те караше да се чудиш какво ли замисляше старото момиче с несъмнено острия си ум.

— Да, наистина е прекрасно — отвърна колебливо Фей. — А това е дъщеря ми, Маделин.

Вместо да се свие и ограничи с едносричен отговор, както обикновено, Мади пристъпи напред и се здрависа топло с жената, а очите ѝ искряха от вълнение. Фей би могла да се гордее с нея, ако Мади не бе възкликнала:

— Значи ти си ни оставила книгата за Питър Пан! Ти трябва да си Лудата Уенди!

Фей се впусна в извинения, но се оказа, че са ненужни. Уенди не изглеждаше ни най-малко обидена. Тя се разсмя силно и прегърна топло Мади.

— Да, аз съм. Но не съм ни най-малко луда, скъпа моя. Тъжно е как хората наричат всичко, което не разбират, по този начин. Не можем да позволим такива малки тривиалности да застават на пътя ни, нали, дете? Разбира се, че не. Веднага виждам, че ще станем приятели. Страхотни, добри приятели.

Фей се улови, че кима в знак на съгласие.

— Много добре тогава. Е... — Уенди погледна въпросително към децата. — Съжалявам, че го казвам, но тази вечер е малко късно за приказки. Има пълнолуние, а човек никога не знае какво може да се случи в навечерието на пълнолуние. Трябва да сме нащрек! Утре е събота. Защо не дойдете при мен на чай? Всички! Ще си направим чудесно парти. Просто между приятели.

Обърна се небрежно към Том за отговор.

— Как ти се струва, Тутълс? Добре ли е?

Том не отговори, но продължаваше да държи ръката ѝ и да се визира в нея с изражение, което можеше да бъде описано единствено като обожание. Уенди явно получи своя отговор. Бледото ѝ сбръчкано лице стана още по-нежно. Тя се наведе, за да отметне меката пухкава коса, паднала над веждите на Том, хвана внимателно брадичката му с дланта си и се взря дълбоко в очите му.

— О, да. Ти си специално момче. Напомняш ми на едно друго момче, което познавах. И то беше смело като теб. И най-много обичаше приключенията. О, имам чудесни истории, които ще ти разкажа, и най-прекрасните игри на света, които ще играем заедно.

Погледна нагоре и усмивката ѝ окъпа със сиянието си Мади.

— Ти също, мое скъпо момиче. Ела горе, точно в четири часа! Две неща не бива никога да се поднасят студени: чайт и добрата история. А сега, довиждане!

Обърна се и се плъзна през вратата, като се изкачи по стълбището със скорост и подвижност, които не изглеждаха нормални за жена на нейната напреднала възраст. *Но пък, помисли си Фей, гледайки я от подножието на стълбите с неясна тъга, нищо в Лудата Уенди не беше нормално.*

* * *

Фей се бави колкото можа. Глади толкова дълго жълтата лятна рокля на Мади, че не остана нито гънчица, и изтърпя дългото и шумно бучене на дъщеря си, докато я решише и сплиташе светлата ѝ коса на спретната френска плитка.

— Почти сме готови — увери я тя.

Мади подскочи и стана от стола, за да се погледне намръщено в огледалото.

— Мразя я — каза тя и дръпна ластика от плитката си с яростни бързи движения. Сега той се заплете в косата ѝ и тя се разплака и избухна в гневни викове.

Фей си пое дълбоко дъх и доближи дъщеря си. Дръпна ръцете от косата ѝ.

— Много е хубаво. Не знам защо винаги избираш да изглеждаш толкова обикновена.

— А ти? — не ѝ остана дължна Мади. — Ти защо винаги избираш да изглеждаш обикновена?

Фей видя болката в очите на Мади и се въздържа да не реагира рязко. Вместо това нежно свали ластика, после приглади сплетените кичури коса с внимателни движения на ръката си и отново върза плитката. Докато го правеше, хвърли поглед в огледалото на

консервативната си бежова ленена пола и чисто бялата блуза, закопчана на врата с брошката на майка ѝ.

— Може би — каза тя със заговорнически глас — с теб си приличаме. Предпочитаме да държим креативността си скрита вътре в себе си.

Огънят в очите на Мади видимо затихна.

Фей хвана лицето на дъщеря си в шепите си и в недодяланите още черти видя лебеда, в който някой ден щеше да се превърне.

— Изглеждаш красива. Сега отиди да провериш Том, става ли?

Том стоеше готов до вратата, мълчалив като страж, и стискаше китка цветя в ръката си. Стоеше там от четири часа и въздишаше тежко.

— Тя каза да сме точно в четири часа, мамо — обади се Мади. — Уенди не иска да поднася чая студен.

— Не мисля, че пет минути ще изстудят чая чак толкова. И освен това тя е доста стара, сигурно ще се забави.

Фей не вярваше много в думите си. Смяташе, че Уенди е сервирала масата отпреди часове. Или че напълно е забравила. Кой знае какво можеше да стане с толкова възрастна жена? Изобщо не ѝ се искаше да се качва на горния етаж. Вчера бе омагьосана, но днес здравият ѝ разум се бе върнал. Нямаше време за такива фриволности. Тази сутрин се бе върнала късно от пазар, имаше пране за простиране и трябваше да свърши още купища работа преди презентацията си за сделката „Хемптън“ в понеделник сутринта. Да не споменаваме, че мисис Лойд специално я бе предупредила, че не иска да притесняват майка ѝ. Но децата толкова много го искаха...

На входната врата се позвъни и децата се втурнаха натам.

— Джак! — възкликна Мади. — Ти също идваш!

О, супер, помисли си Фей и припряно започна да си слага обиците.

— Разбира се, че идвам — отвърна Джак. — Не мога да оставя приятеля си Том сам, на чаено парти само с жени.

Фей надзърна в коридора тъкмо когато Джак потупваше момчето по рамото. Стомахът ѝ се сви, когато видя как Том отстъпи назад, както си знаеше, че ще направи. Джак веднага се усети и пъкна ръката си в джоба.

Том не понасяше да бъде потупван, гален или докосван, по какъвто и било начин от непознати. Фей знаеше, че ще му бъде нужно време, преди да се довери отново на някого. Мади обаче се втурна към Джак и го прегърна през кръста. Фей въздъхна. Дъщеря ѝ вече бе лудо влюбена в този мъж.

Появи се в коридора и му поднесе ръка за поздрав с дистанцирана вежливост, подходяща за възрастна лейди.

— И ти ли ще се присъединиш към нас за чая?

— Не бих го пропуснал за нищо на света. Мисис Форестър някога е била голяма светска дама. Сигурен съм, че знае как да организира добро старомодно чаено парти. Облякох се специално за случая. Бял дрескод.

Погледът на Фей се плъзна по ленения му костюм, изгладената снежнобяла риза и червената вратовръзка на ивици. Имаше нещо в мъжете с бяла риза и вратовръзка, което подръпваше някакви забравени струни в нея.

— Виж ти, доктор Грѐм. Можете да минете за истински английски джентълмен.

— Всичко за дамите — отвърна той.

Фактът, че Джак бе готов да понесе неудобството на колосаната риза и вратовръзката в събота заради една стара дама — и заради едно малко момиченце — трогна Фей още повече. Сърцето ѝ се разтуптя така, както не ѝ се бе случвало от години.

— Изглеждаш много спретнат — каза тя леко подигравателно.

— Ето я пак тази дума. Добре, че съм джентълмен — отвърна той с иронична сериозност. После плъзна погледа си по облеклото ѝ и добави бавно: — И отново ще ви върна същия комплимент.

— Мама смята, че е обикновена — изстреля Мади, която наблюдаваше с подозрение общуването между двамата възрастни. Фей погледна дъщеря си със свити очи и ако не я познаваше много добре, би казала, че момичето ревнува.

— „Обикновена“ едва ли е думата, с която може да бъде описана майка ти — Джак погледна тънкото фино тяло на Фей, стегнато в копчета от горе до долу, и единственото, което му се въртеше в главата, бе как иска да разкопчае всяко едно от тях.

— Не трябва ли да тръгваме? — попита Фей, притеснена от оценяващия му поглед.

— Да — каза той. — Помня, че ни бе казано да бъдем точни.

Мади стрелна многозначително майка си.

— Казах й!

— Малко се притеснявам да не създаваме проблеми на мисис Форестър — отбеляза внимателно Фей. — Тя е много възрастна и дъщеря й много ясно ми каза, че майка й не трябва да бъде безпокоена.

— Тя, освен това казва, че Уенди не обича деца. Видя сама вчера колко вярна е тази забележка. Хайде, Фей, стига си се инатила.

Когато тя пристъпи колебливо напред, Джак добави успокоително:

— Уенди е човек с прекрасно сърце и ни най-малко не е луда. Ще си прекараме добре, децата ти ще бъдат на първото си истинско британско чаено парти и знаеш ли какво? Можеш дори да откриеш идеи за твоята чаена кампания.

— Е — каза тя, поглеждайки обърнатите към нея личица на децата си, — тогава по-добре да побързаме. Не искаме студена история, нали?

Облекчението, изписано на лицата им, бе видимо. Том се втурна към вратата й нагоре по стълбите като кавалерист, атакуващ вражеския хълм, без да обръща внимание на виковете на Мади да намали. Старите стъпала изгърмяха под краката им.

— Почакайте малко — каза припряно Фей. — Сетих се за нещо. Затича се на горния етаж към спалнята си и почна да рови из чекмеджетата на шкафа си. Знаеше, че бяха някъде тук. Чорапи и сутиени се разлетяха по пода, но най-накрая ги намери в дъното на чекмеджето. Чифт бели ръкавици — точно каквито трябваха! Напъха пръстите си в тесните ръкавици, докато тичаше по стъпалата.

Очите на Джак светнаха — оценяваше жеста й, и той галантно й предложи ръката си. Разиграваха малка пиеса, тя го знаеше. Той беше джентълменът в костюма и с вратовръзката, а тя — дамата с ръкавиците на път към чаеното парти.

— Готови ли сме? — попита Джак.

Фей не беше сигурна какви бяха правилата на играта, но го хвана под ръка и му позволи да я ескортира нагоре по голямото стълбище към третия етаж.

Вратата на Уенди бе леко открехната и отвътре се разнасяше смях. Изпълнена с любопитство, Фей бавно отвори вратата.

Дъхът ѝ секна, когато пристъпи сред сиянието на нежносините и искрящо белите дантелени покривчици и блясъка на кристалните чаши и съдове. Сякаш някой бе променил лещите на камерата от острота и реалност към романтика и замъгленост. Фей направи крачка напред, озъртайки се наляво и надясно, за да попие цялата картина, като пристъпваше внимателно, сякаш под краката ѝ имаше стъкло.

Тук не беше тясно като в заешка дупка, както обикновено бе в таванските помещения. Беше очарователно, живописно и окъпано от слънцето гнезденце!

Погледът ѝ веднага бе привлечен към сводестата ниша в средата на стаята. Тя бе оградена от изящни дървени решетки, излезли като от приказките, и имаше голям прозорец, разделен на множество отделни квадратчета с мулиони, който гледаше към градината отдолу и бе отворен, за да влиза свежият въздух.

Под прозореца имаше очарователно местенце — диван с пухкави големи кадифени възглавници и малки възглавнички с пискюли, отрупано с книги. Какво идеално място да се сгушиш и да почетеш или дори — помисли си Фей с изненадваща симпатия — за разговор със звездите. Погледна през отворения прозорец и за миг изпита чувството, че се плъзга навън и се понася над града, там, където въздухът бе фин и сладък и миришеше на... Тя подуши с нос. Какво беше това?

Канела! Да, на масичката бе поставен поднос от три части с прясно изпечени сладки, покрити с топяща се глазура.

— Чакахме ви, нали, деца? — провикна се Уенди с мелодичния си глас. — Изглеждаш прекрасно, скъпа моя. Толкова красива брошка.

Фей се изчерви от удоволствие, безкрайно поласкана.

— Благодаря ви, мисис Форестър.

— О, наричай ме Уенди. „Мисис Форестър“ ме кара да се чувствам толкова стара... И Джак — каза тя, махайки с ръка към него. — Божичко, колко прелестен си в този костюм. Толкова висок и пораснал — въздъхна, почти натъжено, отпусвайки ръцете си, без да откъсва поглед от мъжа.

— Е, влизайте и се настанявайте — възкликна отново Уенди, като запърха с малките си ръце. Фей си помисли, че така приличаше още повече на мъничко врабче — облечена цялата в кафяво, с бялата си коса и яркосините си очи.

Фей започна да оглежда голямата просторна стая с удивление, докато децата се заиграха на килима с няколко малки статуетки. Имаше толкова много прелестни и възхитителни неща, че не можеше да възприеме всичко наведнъж.

Антикварните мебели бяха красиви, но странно съчетание от периоди и стилове. Предположи, че Уенди бе подбрала тези мебели от всички други в къщата, когато я бяха разделили на три жилища просто защото са й били любимите. Столовете бяха сбор от различни видове с извити крака, с тапицирани облегалки и пискюли на странни места. Едната стена бе покрита с огромна библиотека, препълнена с книги. На другата имаше украсена с волути бяла мраморна лавица, върху която бе поставен чудато висящ шкаф. Беше с извити тънки подпори и представляваше чудата смесица от отворени рафтчета и стъклени шкафчета, които бяха по-скоро забавни, отколкото функционални.

Фей вдигна ръка към бузата си, ахна с удивление и замаяно пристъпи към него.

Внимателно огледа малките порцеланови фигурки, подобни на онези в нейния апартамент. Разпозна Зайчето Питър в синьото му палто^[2], Котарака в чизми, застанал наперено в прочутите си ботуши и с килнатата си шапка. Плъхът, Къртицата и Жабата държаха заедно рибарска въдица^[3], тук бяха и деликатната Алиса, тромавият Мечо Пух и, разбира се, на почетно място стоеше Питър Пан, който се биеше с капитан Хук.

Стар копринен черен цилиндър изпълваше лявата страна на рафта, а отдясно бе поставено много старо и много опърпано плюшено мече с едно липсващо око. На долния рафт имаше томахавка с мъниста и дълга опашка от нарязани кожени ивици. Фей пристъпи по-близо и се взря в средното стъклено шкафче, където се намираха най-малките съкровища. Затаи дъх, когато видя малък медальон, който искреше в цвят на прегоряло злато, гравирана сребърна кутийка, в която имаше макара с бял конец и една игла, и празна кутийка с тапицерия от яркосиньо кадифе.

— Дълго време вътре имаше напръстник — каза замечтано Уенди над рамото ѝ. Фей се обърна и погледна въпросително старата жена.

— Но егоистичното момче си го взе обратно! — тросна се тя и повдигна вежди възбудено.

Фей отвори уста, но не можа да се сети какво да каже. Погледна отчаяно към Джак. Видя го приведен ниско, почти докосвайки стената, да се взира внимателно в една от изрисуваните по нея фигури. Вниманието на Фей веднага се насочи натам. Какъв стенопис! Всяка стена бе изрисувана с някаква сцена или събитие от приключенията на Питър Пан.

— Кой ги е рисувал? — попита тя.

Уенди отвърна небрежно.

— Аз. Защо? Аз ги нарисувах, не наведнъж, разбира се. Не бих могла да го направя. Рисувах малко по малко, когато имах желание. Тази я нарисувах скоро след като се върнах — каза тя и посочи паното на насрещната страна, на което имаше огромно дърво и под него — подземие от стаи като заешки дупки, в които можеха да се поберат малки деца. Фей погледна въпросително.

— Върнала се от...

— От Невърленд — отвърна тя. — Нали за това говорим? А за тази се вдъхнових след второто си пътуване — продължи тя и посочи пано с лагуна с искрящо синьо-зелено море, в която бе акостирал внушителен пиратски кораб. На пръснатите скали наоколо се излежаваха на слънцето няколко русалки с рубиненочервени устни и коси в пастелни цветове. — Много обичам русалките. Не са ли най-прекрасните създания?

Фей се обърна отново към Джак. Подпрял брадичката си с длан, той все още се взираше в момчето от стената. Мади и Том се бяха скупчили наблизко и изучаваха рисунките със сияещи очи.

— Истински русалки ли са? — попита със съмнение в гласа Мади.

— Можеш да се обзаложиш — отвърна Уенди. — Бяха доста капризни обаче. Тъжно ми е да призная, но ми отне ужасно много време да се сприятеля с тях и това стана само...

— Мисля, че можем да изчакаме малко с историята за русалките — прекъсна я Фей. В какво се беше забъркала? Не й харесваше очарованото изражение на лицето на Мади, нито напълно сериозното на Уенди. — Тъъ, Джак? — провикна се тя. — Какво правиш там?

Той се изправи и се обърна към тях, а на лицето му бе изписано смущение.

— Тази рисунка. Това момче.

— Кое момче, скъпи? — попита Уенди, като застана до него.

— Толкова много са.

Беше вярно. Когато Фей се вгледа в рисунките по стените, откри множество момчета — скрити в малките дупки в дърветата или по клоните им, носещи се из облаците, дуелиращи се с пирати и преследващи индианци. Лицата на безброй малки момчета, всяко различаващо се от другите, надзъртащи от всяко ъгълче и всяка пукнатина.

— Кой са те? — попита тя.

— Това са моите изгубени момчета — отвърна Уенди невинно. — Бяха толкова много през годините, че реших да нарисувам лицата им, за да не ги забравя. Скъпите ми мили момчета, всяко едно от тях...

— Изгубени момчета? Какво имаш предвид под „изгубени момчета“? — попита Джак.

— Всички тези момчета, които дойдоха при мен, за да намерят дом, разбира се.

— А, момчетата от Дома за момчета — каза Фей, облекчена, че намираще вече някакъв смисъл във всичко това.

— Да — отвърна Уенди. — Всички мои момчета.

— Какво има, Джак? — попита Фей.

Той се взираше в сините очи на Уенди, толкова мъдри и знаещи, и усети, че през тялото му преминава тръпка. Беше убеден повече от всякога, че Уенди Форестър е ключът към разгадаването на неговото минало.

Посочи към момче с гаменско лице с гъсти къдрици и големи кафяви очи, което надзърташе иззад дънера на едно дърво, и каза:

— Никога преди не съм забелязвал това момче. Кое е то?

Тя се намръщи и поклати глава.

— О, не помня имената на всички, скъпи. Обичах всички еднакво. С изключение може би на едно момче...

— Наистина бих искал да знам дали си спомняш това момче — настоя той. — Виждаш ли, току-що научих, че съм бил осиновен от твоя дом за момчета, Уенди — млъкна, като я наблюдаваше внимателно. — Светът е малък, нали?

— Така е — отвърна тя, като постави пръст на бузата си. — Аз самата често си мисля за това.

— Не помня нищо за първите си години, нито кои са били родителите ми. Надявах се ти да си спомниш нещо. И да ми помогнеш. Ще означава много за мен, Уенди. Това момче — посочи отново към паното на стената — ... знам, че звучи невъзможно, но то изглежда точно като мен на тази възраст. Може да съм аз.

Уенди го погледна и по лицето ѝ премина вълна на нежност.

— Би могло да е така — после изражението ѝ се промени и добави: — Какво значение има? Скъпо момче, всички се изгубваме в един момент от живота си, нали? — млъкна и го потупа нежно по бузата. — В крайна сметка трябва сами да намерим пътя си.

— Уенди...

— Съжалявам, Джак — каза тя и тонът ѝ прозвуча доста категорично. Поклати глава. — Не мога да ти помогна. Искаше ми се да можех.

От високия часовник на стената се разнесе звън и внезапен вятър нахлу в стаята.

— Божичко, вече е и половина! — възкликна Уенди и плесна с ръце. — Надушвам и че приближава лятна буря. Хайде, нека затворим прозореца и да се съберем край масата. Да видим дали чаша хубав чай може да върне отново слънчевата светлина. Масата е готова, а водата е кипнала.

Джак погледна за последно замислено към рисунката и погали лицето на момчето с пръст.

— Съжалявам, Джак. Нямах представа — прошепна Фей, като се доближи до него. — Не се разстройвай, че не може да ти помогне. Тя не е съвсем на себе си вече.

— Не съм толкова сигурен — отвърна ѝ той и присви очи. — Мисля, че мозъкът на Уенди е по-остър от всякога.

— Хайде, деца! — провикна се Уенди, приканвайки ги към малката кръгла маса, покрита със снежнобяла ленена покривка, на която бе сложен блестящ сребърен поднос с красив чайник и чаши за чай. Мади и Том вече бяха настанени на столовете с пухкави възглавници и засмените им лица грееха в очакване.

— Вече нямам домашна помощница, но мисис Джъркинс бе така добра да ми помогне — каза Уенди, докато наливаше ароматния черен чай в порцелановите чаши. — Тя не притежава особено изискан стил, бедничката, но се старее. Прилича на чая, който пие, неподсладен и

тръпчив. Всичко е в подготовката. Обзалагам се, че вие предпочитате своя с много мляко и захар, нали, деца?

— Да, моля — отвърна Мади, като взе чашата си, но очите ѝ се спряха замечтано на страничната помощна масичка, отрупана с малки нарязани сандвичи, ронливи курабийки, плодови пити с мармалад и различни сладкиши със сметана. Фей повдигна вежди, изненадана от добрите маниери на Мади. Том, както и преди, не откъсваше очи от Уенди. Седеше тихо и кротко на стола си, гледайки я как слага няколко бучки захар в чашата му.

— Може би още малко вода за теб, Тутълс? Така няма да е прекалено силен. Аз харесвам добре украсената маса, а ти, Фей? — попита Уенди.

— Аха, да — отвърна искрено тя, докато поемаше в ръце тънката порцеланова чаша, украсена с изящни люлякови цветчета и с позлатен ръб.

Това бе точно този вид чаени партита, за които бе казала на Бърнард, че американските жени не искат да участват в тях. И все пак, ето я, седеше на стола, напълно очарована от цялото представление.

— Захар, една бучка или две?

Фей се усмихна леко.

— „Любовта и скандалът са най-добрите подсладители за чая.“

Уенди спря да налива и я погледна смаяно.

— Хенри Филдинг. Колко прозорливо, скъпо момиче! Винаги съм харесвала този цитат.

Фей наведе глава и отпи от чая си, мислейки си, че Джак май е бил прав.

Уенди очевидно разсъждаваше съвсем ясно. Тогава как можеше едновременно с това очевидно да вярва в съществуването на Питър Пан?

Здравият разум ѝ казваше, че това просто не можеше да е възможно или нормално, или дори рационално, и все пак имаше нещо магическо в този тавански апартамент, в тази мансарда, което обезсмисляше времето и проблемите. Отвън бурята набираше сила. В далечината прогърмя гръмотевица, а светкавица предизвести приближаващия дъжд. Но вътре бе топло и весело; никой не се боеше. Фей огледа масата с ленената покривка и събралата се групичка. Малкият Том, който обикновено се боеше от гръмотевиците, се смееше

сърдечно, сърбайки от чая си, като го държеше здраво с ръце. Джак се бе облегнал назад и се смееше на нещо, което Мади му бе казала, а Уенди оглеждаше всички с доволно изражение. Дори чайт имаше доста приличен вкус.

Разговаряха за всякакви неща, русалки и пирати, естествено, но най-вече за историята на къщата и за всички странни случки, ставали през годините, в които Уенди живееше в нея. Когато силна гръмотевица прекъсна разговора им, Уенди остави чашата си на масата и възкликна:

— Време е за приказка!

— Ура! — извикаха децата, скачайки от столовете си.

Уенди избърса леко устните си с платнената салфетка.

— Обещах на децата днес да започнем книгата.

— И коя е тази книга? — попита Фей.

— „Питър Пан“, разбира се. Просто не можах да повярвам на ушите си, когато чух, че никога не са я чели. Представете си, да пропуснат такова приключение.

— Представям си — каза Джак, като пъхна ментов бонбон в устата си и повдигна многозначително вежди към Фей.

Тя изпита желание да му се изплези, но се въздържа и само го изгледа страховито.

— Сигурна ли си, че не си уморена, Уенди?

Замисли се за мисис Лойд и мисис Джъркинс и как това следобедно празненство може да ѝ излезе през носа.

— Сигурна съм, че тези съкровища не могат да ме изтощят. Ела, млади човече.

Джак се изправи, но Уенди посегна към ръката на Том.

— Ще започнем приключението си днес. Точно в тази минута. Е, може би след леко пляскане с ръце, а? Чаеното парти затруднява леко нещата.

— Имаш ли нещо против и аз да слушам, Уенди? — попита Джак. — Признавам си, че никога не съм чел оригинала и някак си ми се иска да чуя как ти го четеш.

Очите на Уенди се навлажниха и тя се пресегна да погали къдриците на Джак.

— О, скъпо момче — отвърна му нежно. — Никога не е прекалено късно. Тези истории нямат нищо общо с възрастта. Те са за

младите по сърце. Ела. Трябва да седнеш на най-хубавия ми стол.

Фей остана до масата, с плътно събрани ръце, и наблюдаваше как всички се събират около Уенди, която се настани на своето меко, отрупано с дантелени покривала кресло.

— Първоначално книгата е била наречена „Питър и Уенди“ — каза тя, като отваряше дебело издание, украсено със златистозелени ръбчета, с протрита кожа, лющеща се на места. Том си придърпа малко столче за крака до нея и се настани до коленете ѝ. Джак седна в едно кресло с възглавници, а Мади се сви като котка в скута му. Фей почти я чуваше как мърка. В ъгъла жълтото канарче прекрати неспирното си чуруликане и се настани на пръчката в кафеза си, с един подвит крак. Всички бяха готови.

С изключение на Фей. Тя остана сама, изолирана, като чужда на това място. Колебаеше се между желанието също да се свие на кълбо и да изслуша историята и задължението да слезе на долния етаж и да се зарови в планината от работа, която лежеше на бюрото ѝ.

Уенди си пое дъх и започна да чете.

— *Всички деца порастват, само едно дете не порасна.*

Фей погледна нервно към часовника на китката си.

Уенди спря, вдигна глава и я наклони леко на една страна.

— Фей, скъпа. Ти няма ли да слушаш?

Дисциплинираната ѝ воля взе връх и тя поклати глава.

— Не мога, Уенди. Имам прекалено много работа. Не мога да отлагам повече. Благодаря за чудесния чай. Мади, доведи брат си долу веднага след края на четенето. Ще ви чакам. Сега, моля ви, не се занимавайте с мен. Просто ще се измъкна тихичко.

Уенди кимна, но в очите ѝ се четеше не толкова разочарование, колкото тъга. Фей остана с впечатлението, че тя някак я съжалява. Беше нелепо, разбира се. Мади не ѝ обърна внимание, но Том я гледаше притеснено. Дори Джак я изгледа с тревога.

— Ще те изпратя до долу — каза той.

— Не се дръж нелепо. Не е нужно.

— Може би не, но искам.

Джак се обърна към Уенди и каза:

— Продължи, ще наваксам, като се върна. Отмести се, принцесо — нареди той на Мади. — И ми пази креслото топло.

Уенди се усмихна одобрително и се върна към книгата си.

— Сериозно, Джак — прошепна му Фей, когато затвориха вратата зад себе си. — Едва ли има шанс да ме оберат по пътя към къщи, на долния етаж.

— И аз съм на същото мнение. Особено след като забелязах, че си добавила още една ключалка на входната врата. Може би просто искам да повървя малко с теб.

— Както желаш.

Докато слизаха по голямото стълбище, Фей почувства закъснелия отпускащ ефект от чудесния чай и отново се изуми на майсторството и стила на старата къща. Бледите тапети на ивици в златисто и кремаво, овехтели, но все още елегантни и лъскавите медни свещници по стените, намекващи за пищния начин на живот, на който са се наслаждавали обитателите на къщата в някоя друга епоха от богатата английска история. На чаеното парти Уенди бе казала, че е израснала в тази къща. Обясни им как я бе наследила от баща си. Твърдял, че е прекалено стар, за да се занимава с голямата къща, многото стаи и стълбища, но Уенди смяташе, че просто след смъртта на майка ѝ не можел повече да живее в нея.

Какво ли е да изживееш целия си живот в една къща, помисли си Фей. Беше нещо нечувано в тези съвременни времена, когато хората се местеха постоянно заради работата си, сменяха квартали, обикаляха по света и при пенсионирането си се оттегляха в страни с по-топъл климат. Но тогава домът е бил светът на човек. Между тези стени бе създадена историята на Уенди, тук тя бе празнувала своите специални празници, тук основните събития от живота ѝ бяха оставили своя отпечатък.

Фей си представи Уенди на възрастта на Мади: с румени бузи и къдрици, летящи във въздуха, докато търчи по същите тези стъпала с дългата си пола и повдигнати фусты, закъснявайки за следобедния чай в детската стая на таванския етаж. Или когато е била по-голяма, млада дама в първата си официална вечерна рокля, може би разкриваща леко глезена ѝ, може би с перо в косата и определено с перлите на майка си на шията. Сигурно се бе плъзгала грациозно по стълбището, с ръка на парапета, към младия мъж, който е трябвало да я съпроводи на бала.

Уенди като млада майка бе носила на ръце спящото си дете нагоре по тези стъпала. Майката на средна възраст бе стояла в подножието им и бе наблюдавала с блестящи очи как единствената ѝ

дъщеря, Джейн, видение в бяла дантела и тюл, слиза за последен път като Форестър, за да стане Лойд.

Щастливи дни, тъжни дни. Уенди се спуска припряно по стълбището заедно с Джейн, за да намерят убежище по време на бомбардировките през Втората световна война. Или спира на място, застивайки от предчувствие, когато британският военен служител влиза с телеграмата в ръка. „Съжалявам, мисис Форестър. Съпругът ви...“

Уенди върви бавно нагоре след затварянето на вратите на Лондонския дом за момчета за последен път, отброявайки с всяка стъпка броя на момчетата, на които бе намерила дом през изминалия почти половин век.

Един цял живот, изживян по тези стъпала.

— Много си тиха — каза Джак.

— Мислех си какво е видяло това стълбище. Какво ли е да живееш на едно и също място през всичките тези години. Никога не съм живяла на едно място повече от три или четири години. Никога не съм имала таванска детска стая. Баща ми работеше като посредник за веригата „Сиърс“ и местеше семейството в нов град, в нов щат всеки път, когато се налагаше. Къщите ни изобщо не приличаха на тази. Бяха модерни къщи в предградията. Кажете ми, ако можеш, защо всички тези къщи под наем в Америка имат грозни кафяви килими и още по-грозни светлосиви стени? — изсмя се тя високо. — Не че ме интересуваше. Никога не се задържахме на едно и също място достатъчно време, за да се привързва към него.

— Но все пак си се привързвала към нещо, било те е грижа. Очевидно е.

Фей почувства внезапна болка, когато си спомни колко грижливо опаковаше колекцията си от кутийки от бонбоните „Пец“ при всяко местене. Не позволяваше никой друг да го прави. Малките ярко оцветени анимационни герои от филмите на „Уорнър Бродуей“, Дядо Коледа, Великденският заек — всички бяха част от първата ѝ „колекция“, единственото постоянно нещо от къща в къща.

— Помня колко се изненадвах, когато отивах на гости у приятелки от колежа и виждах всичките им стари вещи, прибрани в гардеробите в стаите им. Имаха годишници от училище, пълни с приятели, някои от които все още живееха в същия стар квартал.

Трофеи от състезания по спортове, които никога не бях играла, пуловери, стари избелели корсажи и много снимки навсякъде. Предполагам, че съм завиждала за всичко това. Нали знаеш, сигурност... — сви рамене отново. — Глупаво е, разбира се. Една къща не означава сигурност.

— Не, не означава — отвърна той, като се облегна на рамката на вратата и се загледа в лицето ѝ.

— Извинявай — каза тя, поглеждайки го за миг. — Ето ме тук, мрънкам как съм нямала детска стая, а ти не си имал дори семейство. Значи си бил в сиропиталището на Уенди?

— Така изглежда. Бил съм осиновен от тук на осем години. Не мога да си спомня нищо преди шестгодишната си възраст. Но имах семейство. Осиновителите ми ме отведоха във фермата си в Небраска, където израснах. Живях в малко градче, докато пораснах достатъчно, за да се махна оттам, а когато родителите ми умряха преди няколко години, продадох фермата и никога не се върнах там. Никога не съм пасвал напълно в онази среда, но все още помня как се събуждах от миризмата на канелените кифлички на майка си, които тя печеше в старата селска фурна, ленивите вълнички в езерото, докато ловях риба в горещите летни дни, и звукът на кравите, които мучаха, когато баща ми ги прибираще от пасището. Не мисля, че къщата прави дома, Фей. Независимо дали е голяма, малка, богатата или бедна, градска или на село. Това, което става вътре в нея, създава спомените.

Фей хвърли за последно замечтан поглед към деликатните джунджурии, които ограждаха входа на площадката на третия етаж. Никога не бе живяла в къща с впечатляваща архитектура — или с впечатляващ дух. В душата си жадуваше за тези джунджурии.

— Обзалагам се обаче, че е много по-лесно да си създадеш тези спомени в къща като тази.

— А аз се обзалагам, че Уенди Форестър е била тази, която е направила това място щастлив дом.

Фей присви устни и го погледна ядосано. Защо винаги ѝ противоречеше? Особено се дразнеше, когато всъщност бе прав.

— Колко тъжно, че когато Уенди е остаряла, е била изоставена и обявена за сенилна и безполезна. Сега тази къща прилича по-скоро на гробница, отколкото на съкровище — поклати тя глава и се отърси от безсмислените си фантазии. — Не бих искала да ми се случи подобно

нещо. Казвам, носталгията да върви по дяволите! Здравият разум и един долар ще ти осигурят нужната чаша кафе. Или трябва да кажа „чай“? Трябва да се грижим за себе си.

Джак свъси вежди, докато наблюдаваше как Фей изпъва тънките си рамене, физически настройвайки тялото си да подхожда на строгите ѝ разсъждения. Тя беше толкова деликатно създание, с крехки кости, толкова невинна. Но в себе си носеше характера на териер. От онзи тип, който, когато захапеше някой кокал, никога нямаше да го пусне. Не го пусна дори за да изслуша една приказка. От копнежа в красивите ѝ очи можеше да каже със сигурност, че искаше да остане.

Вятърът се засили, прозорците се разклатиха. Погледът на Фей се изостри, стана напрегнат, когато се обърна рязко да провери дали прозорците са плътно затворени и заключени.

Забравяйки колебанията си, Джак протегна ръце и я придърпа към себе си. Тя се дръпна рязко назад.

— Шшш, Фей — каза той, като сведе главата си към нея. — Няма да те нараня.

Доближи се и нежно я целуна по челото.

Тя въздъхна и отпусна рамене.

Отблизо Джак усети аромата на рози в косата ѝ и нещо друго, което не можеше да определи. Беше сладко и чувствено. Направо опияняващо. Дишането му се учести. Тя преглътна леко. За момент останаха така, взираци се в очите си, съпротивляващи се на силата, която ги привличаше един към друг, като две безпомощни целуващи се кукли, които, когато са поставени близко една до друга, се привличат заради магнита в устните си.

Фей и Джак се предадоха на желанието си.

Той сведе устните си към нея, чу как тя внезапно си поема дъх, почувства как устните ѝ омекват, допрени до неговите, подуши отново невинния аромат на рози в косата ѝ. Смяташе да я целуне съвсем леко, приятелски, за утеха. Но целувката му се бе разпалила така ярко и мощно като светкавицата отвън, разпрацайки огън през вените му. Сърцето му започна да бие силно и да разтърсва гърдите му като гръмотевица. Явно същото ставаше и с нея, защото усещаше как тя се топи, допряна до него, и чуваше нежното туптене на пулса в гърлото ѝ. Пристъпи по-близо и притисна тялото си до нейното. Тя повдигна

крехките си ръце и ги обви около врата му, притискайки се силно до него като листо, захванало се за потрепващ клон.

Отвън бурята бушуваше с пълна сила. Разнесе се гръм, вятърът изфуча, дъждът биеше право в прозорците. Вътре Джак усещаше как бурята бушуваше между тях. Внезапно над главите им отекна силен тътен. Прозорците се разклатиха, а лампите премигнаха. Фей подскочи и се откъсна от прегръдката му, с пламнали и поруменели бузи. Повдигна пръсти към тях, сякаш да охлади разгорещената си плът. Докато сезираха в очите си, измервайки напрегнатото мълчание между тях, Джак се опита да предположи дали тя ще му се усмихне, или ще го шамароса. Надяваше се на първото, но усещаше, че по-скоро заслужава второто.

— Това не трябваше да се случва — каза тя тихо.

— Не можах да се въздържа.

Джак вдигна ръка, за да разхлаби вратовръзката си и да разкопчае яката си. Ухили се със своята изкривена на една страна полуусмивка, която издълбаваше трапчинката в лицето му чак до брадичката.

— Имаше светкавица. Беше спонтанно избухване.

— Не се интересувам от такива неща.

— Какви неща?

— Свалки. Не е в стила ми — прокашля се тя. — Това няма да се случи отново.

— Сякаш можем да го контролираме.

— Разбира се, че мога да го контролирам.

Той поклати глава.

— Бориш се с Майката Природа, Фей. Чакай, чакай, не избухвай. Нека ти обясня. Виждаш ли, има един феномен, свързан с електричеството и магнетизма — каза той и се наведе към нея, за да вдиша отново аромата на рози в косата ѝ.

Фей затвори очи, пометена от магнетизма, който току-що бе описал.

— И смятам, че в този момент и двете протичат между нас — допълни Джак с пресипнал глас в ухото ѝ.

Очите ѝ се отвориха рязко и тя постави ръце на гърдите му, като нежно, но твърдо го отблъсна.

— Не знам за какво говориш.

— Говоря за природните сили, Фей.

Джак отметна кичур коса от лицето ѝ. Тя го плесна през ръката, за да го накара да я махне, и той с примирена въздишка я пъкна в джоба си.

— Мисля — каза тя, като се обърна и отвори вратата си, — че трябва да насочите своите природни сили някъде другаде, д-р Греъм.

Фей влезе в апартамента си, като се стараеше да застане така, че вратата да бъде между тях.

— Фей — каза Джак, задържайки вратата с ръка. От очите му бе изчезнала всякаква закачка. — Не съм обмислял това да се случи. Просто... се случи. Аз самият съм също толкова изненадан, колкото си и ти. Съжалявам, ако съм те обидил. Но не съжалявам, че се случи. Наистина бе спонтанно избухване. Беше природна проява в най-чистия ѝ вид. Целуваш се прекрасно, Фей О'Нийл. И ти идва отвътре, естествено. И се надявам да имам шанса да усетя целувките ти отново някой ден. Но обещавам, първо ще попитам — освободи вратата и отстъпи назад. — Ще те оставя сама, съседке. Чао засега.

Фей затаи дъх, докато го гледаше как се обръща и се качва по стълбището към мансардата, вземайки по две стъпала наведнъж с дългите си крака. Скоро зави зад площадката и изчезна от погледа ѝ. След като затвори вратата, тя се плъзна в апартамента, издиша шумно и остана на място, все още замаяна от объркване.

Не беше усещала тръпката от такава целувка от гимназията. Дали някога бе усещала нещо толкова силно с Роб? Не смяташе.

Спонтанно избухване, така го бе нарекъл той. О, божичко, бе толкова прав. Беше почувствала експлозията вътре в себе си в момента, в който устните му докоснаха нейните. Повдигна пръсти и докосна нежната, чувствителна кожа, затваряйки очи. Вътрешностите ѝ пламтяха, а кръвта ѝ течеше като лава във вените ѝ. Последствие от шока.

Какво ѝ ставаше? Бяха минали няколко години, откакто бе била с мъж. Можеше ли просто да е жажда за секс? Да е гладна за мъже? Просто обикновена възбуда? Имаше много начини, някои доста груби, които беше чувала да се използват за описание на това, което бе почувствала да се случва с тялото ѝ. Тази целувка бе магическа. Беше...

— Не, не, няма! — скастри се тя сама и се отдръпна от вратата. Нямахше да се впуска в романтично мечтание за тази целувка. Ако го направеше, щеше да започне да го търси с очи всеки път, когато пресичаше прага на номер 14. Трябваше да се съсредоточи върху децата си, върху работата си.

Работата ѝ. Сякаш някой изля кофа студена вода върху нея. Имаше презентация пред Сюзън Пъркинс и екипа ѝ в понеделник. Няма по-добро средство за заличаване на сексуалното желание от студената светкавица на страха и безпокойството. Фей грижливо опакова мислите си за Джак и ги прибра в малка кутийка с надпис „опасно възбуждащо“, която постави в най-далечните кътчета на мозъка си.

— Съсредоточи се — казваше си тя отново и отново, докато носеше материалите си от бюрото в спалнята си, включваше светлината на нощната си лампа, остреше два молива и вадеше чисто нов бележник. — Съсредоточи се — каза си, когато усети за миг полъх от одеколона на Джак по кожата си. — Съсредоточи се — простена тя, когато отпусна глава на ръката си и бе разтърсена от сравнително слаб по скалата на Рихтер трус, преминаващ по цялото ѝ тяло.

* * *

Няколко часа по-късно се прозя шумно и разтърка тила си, напълно изтощена. Децата спяха в леглата си. Бяха пропълзели в тях послушно. Обаче не и преди да се върнат в мансардата за още една следобедна порция от историята. Мади отказваше да нарича дома на Уенди „жилище“ или „апартамент“, или както и да е другояче, освен „детската стая“, защото самата Уенди наричаше така пространството на третия етаж. Фей не можеше да спори с това, въпреки че изглеждаше малко нелепо да се нарича домът на една възрастна жена „детска стая“, защото всъщност името бе изключително подходящо.

Погледна към поставения на бюрото часовник в стил Кралица Ан и въздъхна. Малкото му кръгло лице разкриваше, че бе почти полунощ. Не смяташе, че би могла да направи нещо повече по презентацията си. Патиците ѝ, както обичаше да се изразява Бърнард, бяха построени в редица, готови да бъдат отстреляни. Сега се

нуждаеше само от един добър сън. Все още напрегната, се надигна и прекоси стаята, за да отиде до прозореца; отдръпна пердето от шотландска дантела и погледна към улицата отдолу. Жълтите ореоли светлина от уличните лампи пронизваха леката мъгла. Вятърът разклащаше листата на дърветата, строени в редица едно до друго по мрачната пуста улица. Наведе се да отвори прозореца, съвсем леко, за да пусне мъничко от влажния нощен въздух в стаята. Може би щеше да ѝ помогне да се отпусне и да се унесе в сън.

Освежаващият студен нощен въздух ухаеше сладко и тя се просна в леглото си и затвори очи, за да заспи. Вятърът галеше ласкаво кожата ѝ и мислите ѝ бавно се разсеяха, изтънявайки като облаците отвън. Преди да се унесе съвсем, някъде в далечината се чу високата натрапчива песен на флейта. Приятна и весела мелодия, игрива и натрапчива, която като че ли я зовеше към това смътно, мъгливо пространство, намиращо се между будното състояние и сънищата. Докато заспиваше, здраво запечатаната кутийка в съзнанието ѝ, в която бяха затворени спомените ѝ за целувката на Джак, се изтърколи от рафта и се отвори.

---

[1] Тутълс (Свирчо) — името на едно от изгубените момчета в „Питър Пан“. — Б.пр. ↑

[2] Герой от детските книжки на авторката Беатрикс Потър. — Б.пр. ↑

[3] Герой от романа на Кенет Греъм „Шумът на върбите“, изд. „Ентусиаст“, 2011 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Беше десет часът, ярка слънчева сутрин, но от отегчените изражения на лицата на творческия екип човек можеше да си помисли, че бе краят на работния ден в дъждовен следобед.

Фей стоеше в малката заседателна зала на „Лео Бърнет“, след като току-що бе направила своето изложение за кампанията за чай „Хемптън“. Издиша дълбоко и хвърли преценяващ поглед към хората около себе си, но не забеляза нито една искра на въодушевление в погледите на колегите си. Сърцето ѝ слезе в петите.

Членовете на екипа ѝ се бяха облегли назад в столовете си и се взираха в нея, после се спогледаха с неразбиращи погледи. Паскал от арт отдела се размърда на мястото си и провеси ръце през облегалката на стола си с френско секси безочие. Патрик и Хари, копирайтърите, седяха един до друг, облечени в ленените си панталони и разкопчани ризи, и потрепваха с пръсти по папките в скутовете си.

Джордж от „Производство“ бе морж във формата на човек, който изглеждаше много по-възрастен от своите трийсет и пет години. Той започна да гали своите гъсти и извити мустаци, хапейки краищата им в знак на безнадеждност. Фей знаеше, че лаконичният Джордж нямаше да каже много неща при груповото обсъждане, но винаги разполагаше с цял склад съдържателни коментари, които бе готов да сподели насаме. Единствената друга жена от екипа, Джейшри, красивата индийка, която бе истинска медийна фурия, не показваше дори намек за сестринска подкрепа. Скръсти безкрайно дългите си тънки крака и се втрени в нея със стъклен поглед.

Толкова за екипната работа, помисли си Фей с отчаяние и стисна здраво ръце. Що се отнася до шефовете ѝ, Бърнърд Робинсън се бе настанил на другия край на масата с цялото си величие, искрящите си очи, тъмния си костюм по поръчка от „Савил Роу“ и зализана назад коса. Никой не оспорваше властта му, но той оставаше необикновено мълчалив, прехвърляйки очевидно отговорността към Сюзън, която бе в позицията на супервайзър на проекта. Даваше ѝ открито поле за

изява. Тъмните му гъсти вежди обаче се бяха свъсили на челото му като буреносни облаци, затъмняващи върха на планината.

Единствената външна реакция на Бърнард на презентацията на Фей бе рязкото даване на знак на асистентката да сервира чай.

В средата на четирийсетте, Сюзън бе ветеран в рекламните кампании в Англия. Обичаше да казва, че няколкото бръчки на лицето ѝ са бойни белези. Бе показала достатъчно ясно на Фей, че не е доволна от факта, че Бърнард е пренебрегнал препоръката ѝ за един млад английски възпитаник на Оксфорд и е избрал неизвестна американка за главен мениджър на сделките с ключови клиенти. Това, че Фей бе красива — и по-млада — допълнително бе подклало огъня.

— Чаят не е нов продукт — започна Сюзън с прекрасния си британски акцент. Повдигна светлите си очи, искрящи зад очилата с тежки рамки от черупка на костенурка, извивайки устни в подигравателна усмивка. — Дори и в Америка.

Леко подхилкване се разнесе из стаята. Освен нея самата и Бърнард всички в екипа бяха или англичани, или чужденци. Фей зае отбранителна позиция, осъзнавайки напълно, че предстоеше само първата от множеството атаки с въпроси след презентацията ѝ.

— Американците знаят какво е чай, разбира се — отвърна спокойно тя, — но го смятат за нещо от по-висока класа. Нещо, което можеш да опиташ от време на време. Или може би, когато си болен. Чаят е нещо, което можеш да поискаш. Кафето е това, от което се нуждаеш.

— Амин — измърмори Паскал, французинът, който не правеше никакви опити да прикрие отвращението си към чая. Единственото общо, което споделяха с Фей, бе притичването им от време на време сутрин до кафенето във фоайето на сградата.

Сюзън потропа с раздражение с молива си по дланта си и наведе глава, за да провери реакцията на Бърнард.

Неговото лице бе каменно и неразгадаемо.

— Добре, продължавай — каза тя.

Фей започна:

— Тази концепция предлага на американците нова представа за чая. Чаят — нещо, което пиеш, когато си здрав. За да останеш здрав.

— Както и млякото — каза сухо Патрик.

Хари завъртя демонстративно очи.

Фей изпъна рамене и продължи:

— Чаят, освен това е природен продукт.

— Ето една идея, която имаше своя момент — но той отмина — изръмжа Патрик.

— Днес всичко в магазините е природно.

— Природното умря — добави Хари.

Бърнард я погледна изпитателно, дебнещ отговора ѝ като ястреб.

Фей събра сили.

— Нима? Проучванията сочат...

— Не, не, не — изръмжа Патрик, поклащайки глава. — Спести ми го. Никакви проучвания повече. Не искам да слушам какво казват проучванията. Нито пък консуматорите. Тук искаме някаква емоция. Чувства. Купища статистика само ще отегчи публиката, да не споменаваме мен.

— Той е прав — намеси се Джейшри. Беше родена в Индия, израснала в Англия, но любовта ѝ към филмите и телевизията бе абсолютно американска, направо бе луда по Ел Ей и Холивуд. — Откажи се от здравето. Толкова е... скучно. Представи си това — каза тя, свали кръстосаните си крака и се наведе въодушевено над масата. — Поредица от реклами, възрастни и деца се забавляват по различни начини. Енергия, енергия. Появява се студеният чай. Подсладен. Музика. Послание: „Чаят е забавен. Децата също го харесват“.

— Отиваш в противоположната посока на идеята на кампанията — отвърна Фей, като положи усилия да не я зашлеви. — Захар? Децата го харесват заради захарта? Къде е връзката със здравето тук?

— Точно това е идеята — изсумтя Патрик. — Извинявай, че трябва да ти изтъквам това, но Джейшри търси емоцията. Движението, енергията. И точно това трябва да имаме в кампанията.

Бърнард я погледна въпросително, в очакване на остроумен отговор. Размахване на камшик. Патрик бе настъпателен; ръкомахаше във въздуха, оголваше зъби и ръмжеше. Трябваше да бъде поставен на мястото си.

Но Фей не можа да го направи. Бе загубила остротата си.

— Аз... — прокашля се тя и облиза пресъхналите си устни. — Аз мисля, че можем да имаме движение в кампанията. Движение без емоция. Нека изведем фактите на преден план.

— Само фактите, госпожо — подигравателно се обади Джейшри и всички се изкикотиха.

Фей продължи с високо вдигната брадичка.

— Именно. Подход, основан на фактите, не на някакви безсмислици. Лекарите, фармацевтите. Жени в строги костюми.

— Това е нещо, което би се харесало на костюмарите — отбеляза саркастично Патрик. После забеляза погледа на Сюзън, закашля се и добави: — Костюмарите от чай „Хемптън“, имам предвид.

— Като оставим шегичките настрана — каза Сюзън, — смятам, че имаме проблем: екипът иска повече, как да го кажа, Бърнард? Вдъхновяващи идеи? По-малко конкретни и повече хващащи окото?

— Добре — отвърна Фей, отстъпвайки леко. Неволно потръпна, като се боеше да погледне към Бърнард, чието неудоволствие бе очевидно. — Можем да намерим умни начини да вмъкнем „хващащ окото“ слоган или символ. Това е работата ни, нали? Но настоявам, че сърцевината на кампанията ни трябва да бъде медицинското проучване.

— Честно казано — обади се Джейшри с университетския си акцент, докато въртеше молива си между идеално оформените си и лакирани пръсти. — Аз съм англичанка. Пия чай, откакто се помня. За първи път чувам, че е полезно за мен. Всъщност изобщо не ме интересува. Харесва ми вкусът му. За мен е забавно да изпия чаша кафе от време на време, но за всеки ден — дайте ми моя чай.

— Аха, това мислене трябва да постигнем — каза Хари.

Масата избухна в шегички и закачки. Фей се огледа и видя, че лъвовете бяха пуснати от каишките си. Камшикът бе погълнат, сдъвкан и изплют отново. Само за петнайсет минути бе изгубила контрол. Подхвърляха разни идеи, шегуваха се, в повечето случаи на неин гръб. Искаха кампания, основана на емоции. Фей се спусна назад на стола си, със събрани в скута си ръце. Когато погледна към Бърнард, видя, че той се вира в нея с болезнено изражение.

Сюзън се прокашля и възстанови реда в залата.

— Фей — почна тя с бавен, хладен и съвършено овладян глас. — Ти представи някои добри идеи, но просто не успя да вдъхнеш живот на проекта. Тук няма нищо сензационно. Може би не си използвала проучването толкова добре, колкото би могла.

Фей трепна от явния шамар, който ѝ бе зашлевила, и почувства, че светът ѝ се разпада, но се опита да не го покаже.

Бърнард се надигна рязко и обиколи залата като голям дебнец ястреб, тъмните му очи не пропускаха нищо, сянката му се простираше навсякъде. В един момент спря и застана на срещуположната страна на масата с ръце зад гърба си.

— Вярвам във Фей — прогърмя гласът му.

Няколко чифта вежди се повдигнаха. Дъхът на Фей заседна в гърлото ѝ. Почти щеше да се разплаче.

— Може би идеята не е съвсем изчистена — продължи той с критичен тон, — но това не е работа само на един човек. Това е колективно усилие.

Сега всички се свиха под острия му поглед.

— О, хайде, Бърнард — каза Сюзън с подигравателен тон. — Вероятността тази идея да впечатли клиента е равна на нула.

— Казвам, че трябва да работим по нея.

Мълчание. Екипът се размърда в столовете си. Патрик хвърли на Фей убийствен поглед, който обещаваще по-късно възмездие.

— Знам, че всички искате емоция — каза тя почти като извинение. — Но наистина смятам, че тази идея ще намери отклик у хората, които мислят за здравето си.

— Да, добре — прекъсна я рязко Сюзън. Изглежда бе разгневена още повече от подкрепата на Бърнард. — Но това не е главният въпрос, нали? Той е: дали хората от „Хемптън“ ще откликнат на нея? — Сюзън започна да прибира документите, разпръснати по масата пред нея, като постепенно започна да овладява и гнева си. — Не е нужно да ти напомням колко голям клиент е този. Нито колко много искаме тази сделка. Направи нарочно пауза.

— Колко много я искам аз.

Повдигна брадичка и впери поглед в Бърнард. Беше напрегнат момент между президента и неговия супервайзър. После на лицето на Сюзън се изписа примирено изражение.

— Добре, ще действаме — каза Сюзън. Изпъна гръб и сви устни. — Но искам всички да положите усилия. Паскал, Джейшри, съставете медиен план и дайте идеи как това може да проработи. Патрик и Хари, знаете какво трябва да правите. Това е концепция на Фей, но искам всички да работите като екип и да създавате слогани за кампанията,

докато изстискате и последната капчица вдъхновение от себе си. И после измислете още. Искам победител — заяви решително и се наведе над бюрото. — Искам магия.

После без повече думи се обърна и напусна заседателната зала, а Бърнард я последва.

Фей остана с екипа сред злокобното мълчание, което се бе възцарило. Нямаше поздравителни ръкопляскания за чудесната ѝ идея, нито предложения от сътрудниците ѝ за съдействия и някогашните познати въодушевени възгласи. Само Паскал отвърна на погледа ѝ с намек за съчувствие, личащо в тъмните му очи. Останалите не прикриваха нито разочарованието, нито яда си. Беше очевидно, че не пасваше в екипа си — а какво оставаше да ги води.

Тя се прокашля, отчаяно желаеща да успее да ги сплоти по някакъв начин.

— Защо не се срещнем тук отново, да кажем в два часа? Ще поговорим за клиента, за неговите нужди и ще нахвърлим някои първоначални идеи.

Опита се да ги подкупи и се усмихна.

— Чаят е от мен.

Джейшри повдигна към нея тъмните си очи и те бяха ледени, какъвто би трябвало да бъде истинският студен чай.

— Времето за чай в Англия е четири часът. Мислех, че проучването ти би трябвало поне на това да те е научило. Или и за това ще те подкрепи Бърнард?

Патрик се наведе напред и каза, уж прикривайки се с длан, но достатъчно силно, за да го чуят всички:

— Каквото иска протежето на шефа.

Фей побледня, но отказа да удостои с отговор грубия коментар.

Събра материалите си и излезе от залата с гордо вдигната глава. Искаше да остане сама и да оближе раните си. Измина само няколко крачки по коридора, но спря рязко, защото чу гласовете на Сюзън и Бърнард зад ъгъла, които явно се караха ожесточено.

— Виж, Бърнард, знам, че е специална за теб, но сделката е прекалено голяма, за да рискуваме.

— Няма нищо общо с това дали е специална или не. Тя е добра, дяволски добра. И работи здраво. Виждам съм я да се изправя срещу най-добрите и да ги побеждава. Мисли бързо и, казвам ти, когато

поеме инерция, идеите ѝ са впечатляващи. Направо ти влизат под кожата и те карат да се чувстваш добре.

— Наистина ли? И точно колко добре те карат да се чувстваш? Носят се слухове, стари приятелю, че тя работи до късно повечето вечери. С теб.

— Не ми харесват тези намеци.

— Нито на мен.

— За бога, Сюзън! Смяташ, че имам връзка с главния си мениджър?

— Няма да е за първи път. Тя определено е привлекателна. И достатъчно млада. Достатъчно отдадена... на теб.

— Както би трябвало да бъде — тросна се той, пренебрегвайки първия коментар, който бе изненадал Фей. Никога не бе чувала подобни слухове за Бърнард. — Можеш да научиш нещо от О'Нийл — продължи Бърнард. — Може да го наричаш „отдаденост“. Аз предпочитам да използвам добрата старомодна дума „лоялност“.

— Спести ми американските баналности, Бърнард. Вътре се подчиних на авторитета ти, но насаме ще бъда откровена. Идеята не ме впечатлява. Има потенциал, признавам го. Знам, че основаните на факти кампании могат да бъдат успешни, но не самата идея за кампанията ме притеснява.

Млъкна и Фей се приведе напред, за да чуе по-добре Сюзън, която бе снишила глас.

— Когато ми каза, че ще доведеш свое суперталантливо протеже от Чикаго, не бях въодушевена, но си помислих, добре, имаме нужда от истински динамит тук. Но Фей О'Нийл? Какъв ѝ е проблемът? Изядоха я жива вътре. Нужен ни е борец, ако ще представяме тази кампания на „Хемптън“. Не някаква сдържана или свенлива женица. И, кълна ти се, Бърнард, ако загубим сделката „Хемптън“, тя излита. Протеже или не, с лични проблеми, все ми е тая — ще бъде история.

Млъкна, а когато заговори отново, тонът ѝ бе много по-кротък, сякаш бе осъзнала, че е отишла прекалено далеч.

— Притеснявам се за теб, Бърнард. Тук си от година. Първата ти отговорност в Лондон е да доведеш нови клиенти на фирмата. Затова дойде тук. Това е най-добрият ти шанс. Не го проваляй. Или можеш да провалиш и своята собствена позиция. Искаш да говорим за лоялност?

Само почакай и ще видиш колко лоялни могат да бъдат началниците ти в Чикаго, когато загубиш този клиент.

Фей чу токчетата на Сюън да заглъхват надолу по коридора, след това чу и как Бърнард въздъхва шумно, преди да поеме тежко към собствения си кабинет.

Облегна се на стената и затвори очи. Работата на Бърнард също бе поставена на риск? Можеше ли да стане по-лошо?

Отговорът дойде от заседателната зала зад нея. Патрик крещеше с пълни гърди:

— Тази янки не би могла да разпознае хубавата идея, дори тя да дойде и да я изрита по готиния задник!

* * *

В шест вечерта, след всичко, което се бе случило през деня, Фей внимателно потропа на вратата на Бърнард. Когато отвори, видя, че той отново говореше по телефона. Махна ѝ с ръка и ѝ посочи да седне. През огромните панорамни прозорци светлините на града с древна история блещукаха през мъглата като свещи.

Тя мина през кабинета и се настани на ръба на модерния диван от хром и кожа, който бе ужасно неудобен. След като преброи всяка секунда от следващите напрегнати три минути, Бърнард най-накрая затвори и отиде при нея. Застана до дивата, повдигна ръка към брадичката си и се загледа в нея, сякаш тя бе Мона Лиза. Фей му отвърна с колеблива усмивка.

— Тежък ден, а? — изненада я той. Не беше в стила на Бърнард да проявява съчувствие.

— Най-ужасният — отвърна тя и подпъхна ръце под себе си. — Срещата в два часа премина точно както очаквах. Екипът бе обединен — но срещу мен. Възприемат ме като твое протеже.

— Ти си мое протеже — отбеляза той небрежно. После се намръщи и приседна на дивана до нея. Фей почувства натрапчиво близостта му, усети странната атмосфера, която се възцари между тях, и се отдръпна няколко сантиметра назад. Почувства как цялото ѝ тяло потрепва и се насочва напред, така че, за да не помръдва с бедра или да не издиша притеснено, извърна глава.

— Добре ли си? — попита Бърнард.

Нещо в гласа му включи вътрешната ѝ аларма. Коментарът на Сюзън Пъркинс изплува в съзнанието ѝ. „Няма да е за първи път.“

— Да — отвърна тя с лек кикот, от което ѝ се прииска да се шамароса по лицето. Скръсти крака, забелязвайки колко голяма част от бедрата ѝ бе открита, после неловко смени отново позата си.

Усещаше очите на Бърнард върху себе си, плъзгаха се по устните ѝ, надолу по шията към гърдите, към костеливите колене, потрепващи под полата ѝ.

После то се случи. Той постави голямата си ръка с добре оформени пръсти върху коляното ѝ. После го стисна. Не беше толкова действие, колкото изявление.

Фей се втренчи в ръката с неловко вцепенение.

Защо трябваше да съсипеши всичко, помисли си тя в агония.

После се замисли за Мади и Том и как не можеше да позволи да загуби тази работа. Замисли се как бе на трийсет и пет години и бе заложила всичко на тази работа. На този човек. Бавно издиша, овладявайки мислите си, и внимателно, но решително отмести ръката му от коляното си.

— Моля те — каза тя тихо.

Бърнард скочи на крака и избухна.

— Моля те? — прогърмя гласът му. — Моля те? Позволяваш ми да направя нещо подобно и ми казваш само „моля те“? По дяволите, може би Пъркинс е права за теб. Изгубила си искрата си, желанието за битка. Какво е станало с теб? Фей О’Нийл, която познавам, би издрала очите ми като котка, ако направех такова нещо. Къде е това момиче? Момичето, от което се нуждая — онова, което смятах, че наемам на работа!

— Тук съм, Бърнард. Аз... просто имам нужда от още време. Да се аклиматизирам.

— Виж. Знаем, че ти е трудно. Ненавиждам подлещите и скандалджиите — а Патрик е и двете. Бих го изритал незабавно по кльощавия задник, само че той пише ужасно хубави текстове. Опитах се да наема най-добрите професионалисти на всички нива. Да създам най-съвършения екип. Затова те доведох тук, Фей — прониза я с тъмния си поглед. — Не по някаква друга причина.

Тя въздъхна, после стисна плътно устни и кимна.

— Да, сър.

— Ето какво е положението. Картите са на масата. Доведох те тук, за да покажеш на „Хемптън“ каква реклама можем да сътворим, ако ни се доверят. Имаш време до края на лятото да измислиш солидна кампания с дузина впечатляващи слогани, такива, които те хващат право за сърцето. Затова ще е нужно упорита и умна работа и нещо друго. Инстинкт. Фей О’Нийл, която познавах някога, ще знае какво е нужно за задачата. Въпросът е дали си същата Фей О’Нийл?

Тя се надигна и отвори уста, за да го отговори.

— Не, не, не — прекъсна я той, запъти се към вратата и я отвори широко пред нея. — Не ми го казвай. Върви и ми го покажи!

ГЛАВА 10

„Покажи ми.“ Докато се прибираше към къщи с метрото, Фей се чувстваше вцепенена и изцедена.

Слезе една спирка по-рано, за да вземе вечеря за децата. Нощта отново бе мъглива и влажна. Нищо чудно, че англичаните имаха толкова вдъхновяващи писатели, помисли си тя мрачно. Времето определено подтикваше към вглъбяване. Подмина няколко къщи, облени в светлина и музика, семействата бяха събрани в кухните. Колко щастливи бяха, че са заедно, помагаха си, смееха се. Никой като че ли не я забелязваше, докато минаваше покрай домовете им, призрачно присъствие в мъглата. Пъхна ръцете си дълбоко в джобовете и се загледа в краката си, които се придвижваха почти несъзнателно един след друг по тротоара.

Вътрешно се бореше с необяснимия импулс просто да завие зад следващия ъгъл, да зареже всичко и да побегне. Да бяга, бяга, бяга, запушвайки с ръце ушите си, и да крещи с цяло гърло. Да избяга колкото може по-бързо от всичките си отговорности, от несправедливите очаквания, от някой, който викаше името ѝ.

Не беше достатъчно да върши добре работата си. Трябваше да я върши страхотно, смайващо добре. Нищо по-малко не ставаше. Може би най-плашещо от всичко бе сигурността, че когато се прибере у дома, нямаше да има никого, с когото би могла да сподели част от бремето си. Никой нямаше да ѝ помогне с товара ѝ. У дома трябваше да бъде майката, закрилницата, опорната стена на нейното малко семейство.

Влажният въздух тежеше като наковалня на гърдите ѝ и тя не можеше да си поеме дъх. Ускори крачка, като се опитваше да надбяга натиска, да остави разстояние между себе си и безличната безформена тежест, която я следваше по петите. Мазната кафява торба с риба и картопки се удряше в бедрото ѝ. Това бе станала любимата храна на децата ѝ. Специалното пиршество. Мисълта за усмивките им, когато ги изненадаше с вечерята, я разведри леко и тя неволно се усмихна.

Енергията на усмивката. Даоистски постулат. Данте го бе казал по друг начин: *Завладя ме със светлината на усмивката си*^[1].

Когато наближи номер 14, видя Джак, който се прибираше от другата страна на улицата. Забелязаха се в един и същи момент и тя разбра по почти незабележимото забавяне на стъпките му, че той се чувства също толкова неловко, колкото и тя. От целувката насам се избягваха, като всеки полагаше особено старание да не се натъкне на другия. Сърцето на Фей наново заби учестено и тя се вбеси на самата себе си, че се притеснява така само при вида му. Усещаше руменината, избила по бузите ѝ, и отклони очи встрани.

— Трябва да спрем да се срещаме така — каза Джак, демонстративно шеговито.

— Аз... аз тъкмо влизах — измърмори Фей, като отстъпи назад.

Личеше, че и на него му е неловко и изпитва желание да се скрие вдън земя.

— Вечеря? — посочи той към кафявата торба с мазни петна по нея.

— Какво? А, да. Работих до късно и... — млъкна и оправдателно повдигна хартиената торба. — Роба и картопки.

— Мади ще се зарадва — отбеляза той, пристъпвайки от крак на крак.

— Ами... да...

Безсмислени вежливи фрази. Всяка дума бе агония. Езикът ѝ бе толкова подут, сякаш бе изсмукал цялата влага от устата ѝ, бе станал двоен и лежеше като изтощен кит на пясъчния бряг.

— Децата добре ли са?

— Да, отлично. Благодаря ти.

— Разбирам. Добре. Всичко наред ли е? — попита, навеждайки се да погледне в лицето ѝ. Веждите му се сключиха притеснено. — Изглеждаш... уморена.

Фей извърна глава, защото осъзна, че вероятно бе забелязал зачервените ѝ очи.

— О, просто лятна настинка. Подсмърчам цял ден.

— Ах... — кимна той, въпреки че изобщо не изглеждаше убеден. Покрай тях мина двойка, разхождаща малък териер.

— Е, аз по-добре да се прибирам — каза тя.

— О, да. Е, лека нощ тогава.

— Лека нощ.

Фей махна вежливо, доколкото можа с мазната торба в ръката си, отключи входната врата и влезе в антрето. Затвори вратата зад себе си и се облегна на нея, издишайки шумно. Не можеше да понесе още една емоционална битка днес. Сигурно бе заради пълнолунието. Тогава хората винаги се държат странно. Все пак бе ужасно, че приятелството, което бяха започнали да създават, бе съсипано от една непростима целувка. Наистина много харесваше Джак. Неговата откритост и честност. Щеше да е добре, ако можеше да си поговори тази вечер с него, свободно и с лекота, както бяха разговаряли в петък.

Просто не е било писано, помисли си тя и се отлепи от вратата. Постоянно бе чувала, че на жените е невъзможно да имат приятели мъже. Че в крайна сметка интелектуалното привличане приключва със сексуален сблъсък. Определено тя и Роб никога не са били приятели. Между тях бе имало само секс. Това бе слабото звено в брака им.

Може би все пак бе вярно. Може би приятелството и бракът взаимно се изключват. Също като маслото и водата те просто не се смесваха.

Отвори входната врата. Най-много на света искаше в този момент да прегърне децата си, да се тръсне на един стол, да изрита новите си обувки, които ѝ бяха направили мазол, и да си налее чаша студено шардоне. Вместо това в апартамента си се озова срещу мисис Джъркинс, която очевидно бе в изключително раздражително състояние, сумтеше и обикаляше пред вратата като нервен кон. Фей въздъхна отново и прокле пълнолунието навън.

— Вече минава седем и половина! — възкликна мисис Джъркинс, като повдигна нос и изгледа Фей гневно.

В ушите на Фей думите ѝ се сляха като почти неразличимо изцвилване.

— Да, закъснях отново. Ужасно съжалявам, мисис Джъркинс. Помолих секретарката да ви се обади. Тя не се ли свърза с вас?

— Да, но това няма значение. Факт е, че минава седем и половина!

— Наистина се надявам, че няма да се повтори. Последните дни бяха доста напрегнати...

— Е, постарайте се, защото отсега нататък няма да стоя тук след шест часа. Може да наемете друга детегледачка за след края на моето

работно време. Защото възнамерявам да си тръгна в мига, в който удари шест.

— Мисис Джъркинс, това е невъзможно. Нужно ми е повече време, за да намеря друг човек!

— Това не е мой проблем, нали? Не мога да остана и да го обсъждам в момента. Трябва да тръгна. Таксито ми идва. О, и още нещо — каза тя, докато започваше копчетата на жилетката си, които явно ѝ се опъваха. — Мисис Лойд помоли да ѝ се обадите. Каза, че е спешно. Нещо за децата и майка ѝ, старата мисис Форестър — изсумтя отново, този път по-шумно, сякаш казваше: „Оправяйте се сама с това!“. — Казах ѝ, че правя всичко по силите си да ги държа далече от нея. Особено този, тихичкия. Той се шумгува там всеки път, щом му обърна гръб. Мисли си, че ме заблуждава, но знам къде ходи, да, знам. Тези вашите са много подмолни, знаете ли? Фей усети как кръвта ѝ кипва.

— Не, не знам. Къде са децата ми в момента?

Гледачката завъртя очи с престошена загриженост.

— Къде може да са? Тя им действа като меда на пчелите, така казах и на мисис Лойд.

— Човек би си помислил, мисис Джъркинс — каза сприхаво Фей, — че ако сте толкова загрижена за мисис Форестър, ще се постараете да държите децата тук. Където им е мястото.

Мисис Джъркинс изпъчи гърди от възмущение и лицето ѝ пламна.

— Ако мислите така, ще ви кажа, че явно не познавате мисис Форестър много добре!

Взе чантата си, все така пухтейки, и измърмори, като излизаше навън:

— Но щях да сложа край на това, ако бях на ваше място. На мисис Лойд хич не ѝ харесва. Никак не ѝ харесва, да знаете!

* * *

— Мисис Форестър! — провикна се Фей, след като потропа леко на вратата. — Уенди?

Чу трополене на стъпки и вратата се отвори от Мади.

— Здравей — каза Мади със звънък глас и английски акцент, наподобяващ удивително много този на Уенди. Стоеше изпънато, с дръпнати назад рамене — истинска млада дама.

— Здравей, мила. Събирайте си нещата. Време е да се прибирате. Донесла съм вечеря.

— Вече ядохме.

— Какво? Къде?

— Тук. Уенди ни направи малки сандвичи. С краставички, крема сирене и риба тон. Бяха много вкусни. И толкова красиви! Приличаха на сърца.

— Наистина ли? — Фей успя да прикрие притеснението си. Нищо чудно, че мисис Лойд се тревожеше. Децата вече си изпросваха и храна от майка ѝ. — Нека поговоря за малко с Уенди.

Мади я упъти към мястото до прозореца, където дребна фигура, увита във вълнен шал, се бе привела над голям пъзел, пръснат по масата до нея. Старата жена вдигна глава и лицето ѝ грейна, когато видя Фей. Усмихна се искрено и свали очилата си.

— Заповядай, скъпа! Идваш си по-рано. Каква приятна изненада. Чухме, че може би отново ще работиш до късно тази вечер.

— Надявам се, че не са те притеснявали много. Ужасно съжалявам за неудобството. Мисис Джъркинс не е трябвало да... — Фей дискретно се огледа из детската стая, търсейки Том.

— Глупости, скъпа. Приятно ми е да са около мен. Има с кого да си играя.

— А къде е Том?

— Кой, скъпа?

Сърцето на Фей подскочи от тревога.

— Том? Моят син?

— О, имаш предвид Тутълс! Някъде тук е... сражава се с капитан Хук, мисля. Тутълс! — провикна се тя.

Откъм спалнята се чу трополене на крака и оттам излезе русокосо момче, голо до кръста, с прекалено голяма пиратска шапка, превръзка на едното око и яркочервена кърпа на врата. Размахваше яростно напред дървен меч и се бореше с невидимия си враг.

— Том? — ахна изумено Фей.

Пиратът повдигна периферията на шапката си и отдолу тя видя две искрящи сини очи, светещи от радост.

— Ти си пират!

Фей не можеше да повярва на очите си. Том никога не си играеше с костюми и маски, да не говорим с чужди хора. И освен това той... сияеше. Сърцето ѝ се разтопи от щастие.

— Пират...

— Той е Бичът на Карибско море — обясни Уенди със закачлива искрица в очите.

— Е, приятелю — каза Фей, все още смаяна, — време е да пускаш котва и да се запътиш към къщи.

Пиратът се намръщи, обърна се и изчезна обратно в стаята.

— Том!

— Той иска да остане още малко, мамо — обясни Мади, която звучеше като голямо пораснало момиче, толкова зряло, че Фей се зачуди дали и тя не играеше някаква роля. — Съвсем малко. Искаме да довършим построяването на пиратския кораб. Пъзел е, нали виждаш. Работим по него от часове. Моля те, много те моля.

— Но аз донесох риба и картопки.

Мади облиза устни и погледна към мазната торба с копнеж, но остана непреклонна.

— Моля те?

— Децата изобщо не ме притесняват — добави Уенди. — Дори не усещам, че са тук. Работят упорито като бобри, милите.

— Моля те, мамо. Искаме да останем при Уенди.

Те искаха да останат с Уенди. Не с нея. С Уенди. Тази вечер не можеше да се бори с още някого. Без съмнение мисис Лойд щеше да ѝ вдигне скандал, но какво бе още една атака след толкова други?

— Много добре — отвърна тя мрачно. — Но само до осем часа. Не можем да задържаме Уенди толкова късно.

— О, не се тревожи за това — възкликна Уенди с греещо лице. — Ще стоя будна още дълго време. Звездите тъкмо излизат. А и е пълнолуние.

— Забелязах — измърмори тихо Фей. А на Мади каза твърдо: — Осем часът. Нито минута по-късно. Разбра ли?

— Да, да. Том! — провикна се Мади властно и изтича в стаята. — Мама каза, че може. Излез вече!

— Тя е твърдоглава — отбеляза Уенди, обръщайки се по-скоро към себе си, отколкото към Фей.

— Със сигурност е доста буйна. Трябва да съм по-твърда с нея.

— Напомня ми на мен самата на нейната възраст — каза Уенди. Вдигна глава и добави: — Мади се опитва винаги да постъпи правилно толкова много, че се бои да допуска грешки. А Тутълс... той се притеснява за теб. Постоянно проверява през прозореца дали се задаваш по улицата.

— Така ли прави? А тя, наистина ли... — Фей чувстваше, че би трябвало да знае това за децата си, а не последна да го научава. — Толкова упорито се опитвам да се грижа за тях, да знам всичко...

— Понякога ръката, която се грижи за децата, може да ги държи прекалено здраво. Нежното, по-свободно побутване окуражава детето да полети и да направи своите собствени открития — лицето на Уенди се разнежи от спомените. — Предстои им да открият толкова чудесни неща.

Погледът ѝ се насочи към отворения прозорец и за миг изглеждаше, че ще се отнесе в собствените си блянове.

Фей погледна през вратата на спалнята към Мади и Том, които се смееха, докато се дуелираха с мечове. Изглеждаха толкова безгрижни тук, в мансардата, в детската стая.

Уенди отново се върна към разговора им.

— Изглеждаш уморена, скъпа. Искаш ли чаша чай?

— Не, благодаря ти — отвърна Фей. — Ще отида да похапна от картофките и рибата. Сигурна ли си, че нямаш нищо против да останат, Уенди?

— Напълно съм сигурна. Посвети малко време на себе си. Ще бъде жалко, ако не успеят да довършат пъзела. Винаги е хубаво да ги оставяш да довършват това, което са започнали. Дай им възможност да почувстват, че са завършили нещо, да се гордеят от постигнатото — това е ужасно важно за тяхната крехка възраст.

— Така е — отвърна Фей замислено.

— Аз ще бъда тук и ще ги следя — протегна се Уенди и я потупа по ръката. После погледна в очите ѝ с майчинска загриженост. — Отдели минутка за себе си. Защо не отидеш в градината да вдигнеш краката си на стола? Ноцта е толкова прекрасна. Никога не знаеш каква магия може да те очаква навън. Ще изпратя малките вкъщи точно в осем часа.

— Добре — усети се с изненада, че отвърща Фей.

Едва когато стигна на средата на стълбището, осъзна, че по нейния внимателен и елегантен начин Уенди всъщност я бе отпратила.

* * *

Градината изглеждаше направо неземно. Фей се отпусна на студения железен стол, повдигна крака, отвори чантата си и започна да вечеря. Когато отхапа първата хапка, рибата беше студена и мазна, истинска каша в устата ѝ. Изплю безвкусното парче обратно в плика и хвана главата си с двете си ръце.

Това, за което беше гладна, изобщо не бяха риба и картофки. Сърцето ѝ плачеше някой да ѝ помогне. *Моля, моля някой да ми покаже пътя.*

И тогава чу музиката.

Беше същата приятна мелодия, която бе чула в събота през нощта от спалнята си. Флейта, или медна свирка, и идваше някъде отблизо. Караше я да се чувства уютно и в безопасност — както, когато видиш през отворения прозорец в тъмна нощ сияеща светлина или когато се прибираш у дома след дълго пътуване и откриваш кутия прясно мляко и комат хляб в хладилника, оставени от грижлив съсед.

Фей вдигна глава, погледът ѝ се опита да установи откъде идва звукът, но не видя никого в мрака. Само бронзовото момче на фонтана улавяше последните отблясъци светлина и лицето му светеше с онази постоянна лукава усмивка, която едновременно се подиграваше с нея, но и обещаваще свобода — стига да се осмелеше. Фей имаше чувството, че той се усмихва точно на нея. Докато се взираше в лицето на момчето, странната вълнуваща мелодия я обгърна напълно. Трогната, се протегна към него, после, осъзнавайки какво прави, се спря рязко и свали ръката си.

— Спри да ме гледаш така, момче — каза тя на глас, като говореше най-вече на себе си. — Не мога просто да стана и да избягам. Не съм дете. Имам отговорности като възрастен човек. Хора, които разчитат на мен. Така че върви и свири музиката си другаде.

Внезапно музиката спря. Фей ахна и бързо се огледа из градината. По гръбнака ѝ плъзна зловещо усещане — чувството, че не е сама. Всичко бе спокойно и застинало. Вятърът духаше, облаците се

движеха и бронзовото момче лъщеше в мрака. Сигурно губя ума си, помисли си тя. Или някой си прави номера с мен. Чу някакъв шум от тътрене.

— Кой е там — провикна се тя. — Тук има някого! Излез! — настоя тя с твърд и решителен глас.

— Чакай малко — дойде глас от мрака.

Ръката ѝ сграбчи стола, докато тя направи крачка назад.

— Аз съм, Джак.

— Джак? — издиша шумно тя. — Какви игрички играеш?

— Игрички? — пристъпи той от мрака. — Бях в кухнята си и те чух да викаш. Помислих си, че нещо е станало, и дойдох да проверя. Всичко наред ли е?

— Да си пускал музика или да си свирил на нещо? На флейта например?

Той я погледна и тъгълчетата на устните му се повдигнаха изненадано.

— Флейта? Аз?

Фей се изчерви.

— Чух музика и си помислих... Е, няма значение какво съм си помислила.

— Нощта е тиха и музиката вероятно е дошла от прозореца на някой съсед.

— Да, разбира се. Това е обяснението. Предполагам, че съм леко параноична.

Той се намръщи и пъхна ръце в джобовете си.

— Не заради мен, надявам се.

— Не — отвърна тя бързо. После се сети за една друга нощ и добави: — Ами... може би, да. Съвсем малко.

— Съжалявам за това — каза той и млъкна. — Избягваме се един друг.

Тя погледна към него, облекчена от факта, че отново бе откровен с нея.

— Може би да.

Веждите му се сбърчиха и Джак кимна в знак, че приемаше признанието ѝ за достатъчно.

После се обърна и тръгна да обикаля градината, създавайки така естествена дистанция от неловката тема. Тя му бе благодарна.

Понякога е по-лесно да оставиш нещата недоизказани.

Фей дишаше по-лесно, след като вече имаше компания, и отново седна на железния стол, но поглеждаше скришом към Джак. Бутилка бира се поклащаше между дългите му пръсти, докато той обикаляше наоколо. Беше бос, естествено, и се движеше с грациозността на спортист. Джак бе един от онези мъже, които изглеждат по-секси с протъркани дънки и оръфана тениска — добро момче от Средния запад, с усмивка от царевичните полета, която можеше да накара едно момиче да се отпусне и същевременно — кръвта му да закипи във вените.

И все пак бе изпълнен с противоречия като сенките, в които ходеше. Под слънчевата му външност тя долавяше мрачна тъга и пустота, обширна и загадъчна като Космоса, който изучаваше.

— Свършиха страхотна работа — каза той. — Трябва да се гордееш с децата си.

Фей се изчерви от удоволствие.

— Гордея се.

— Къде са всъщност дивачетата? Изненадан съм, че не са с теб.

— Горе в мансардата. С Уенди.

Джак се ухили широко.

— Наистина ли? Това е чудесно. Сигурно си организират бал и се забавляват.

— Така е. Но мисис Лойд ще е недоволна. Без съмнение ще ми трие сол на главата. Мисис Джъркинс не си е губила времето и е подала сигнал — намръщи се. — Конска муцуна.

— И какво от това? Уенди е напълно способна сама да взема решения за себе си. Повярвай ми. Тя е една потайна стара дама.

— Определено действа магически на Том — изсумтя Фей. — Или трябва да кажа „Тутълс“. Няма да повярваш, но когато се прибрах у дома, той тичаше из апартамента ѝ, облечен като пират. Гол до кръста, с превръзка на очите и всичко останало.

Джак зяпна от изненада и се почеса по главата.

— Том? Мишокът?

— Все още не говори, въпреки че Уенди явно го разбира без проблеми. Сякаш двамата имат някаква специална връзка.

Тя въздъхна и сви устни.

— Какво има?

— За децата е. Имам проблем. Мисис Джъркинс тази вечер ми тропна с крак. Не иска да остава и минута повече след шест часа. А днес шефът ми ясно даде да се разбере, че очаква от мен да дам всичко от себе си в работата. Намирам се между чука и наковалнята. Трябва да намеря човек, който да се грижи за тях в часовете, в които може би ще закъснявам.

Изпъна се в стола си и потропа замислено с пръсти.

— Ако се обадя на агенция, може и да ми намерят някого, който иска да работи само почасово. Предполагам, че бих могла да си го позволя. Все пак работата ми е изложена на риск.

— Фей, пропускаш гората пред очите си, скрита сред дърветата. Отговорът е право под носа ти. Или по-скоро би трябвало да кажа, над него — посочи той към прозореца на третия етаж.

Сякаш по даден знак отгоре се разнесе детски смях.

— Уенди? Да им бъде гледачка? Не ставай смешен. Тя е деветдесет и повече години и определено се съмнявам в умствените ѝ способности. Освен това мисис Лойд никога няма да го позволи.

— Мисис Лойд — или ти? Сигурна ли си, че не ревнуваш от взаимоотношенията ѝ с децата ти?

— Бих могла. Само че... не ревнувам. Как мога да ревнувам от човек, който прави сина ми толкова щастлив? А Мади... Тя е преобразена, но по хубав начин. Посрещна ме на вратата толкова възпитано и очарователно — като малка принцеса. Не, не ревнувам. Но не мога да рискувам, когато става дума за децата ми. Има нещо странно в Уенди. Различно. Не искам нещо да се случи.

— Трябва да приемеш, че нещо ще се случи. Светът е опасно място. Случват се лоши неща. Такъв е животът. Въпросът е може ли Уенди да се справи, ако нещото се случи?

— Трябва да призная, че изглежда способна. Отговорна.

— А и през повечето вечери аз ще съм наблизо.

— Но мисис Лойд каза...

— Да, всички знаем какво е казала старата бойна брадва. Имам впечатлението, че мисис Лойд има свои собствени планове за майка си, които не включват желанията на Уенди.

Джак пристъпи напред и постави ръце на раменете ѝ. Тя трепна при допира му, но той я задържа решително на място.

— Фей, в моята работа понякога трябва да се изправим срещу логиката и рационалното мислене и да се доверим на инстинктите си. Наблюдавал съм те, когато си с децата си. Ти си настояща и възискателна. Майките трябва да бъдат такива, предполагам. Но имаш и страхотни инстинкти. Какво ти казват те за това?

Фей се замисли за младежкото настроение на Уенди, когато бе с децата ѝ. Радостта от тяхната компания озаряваше лицето ѝ по същия начин, както грееше на лицата на децата. Замисли се колко ли самотна трябва да е тази жена, сама в мансардата, без приятели или семейство, които да я посещават, само с ужасната мисис Джъркинс от време на време. Чудно ли бе, че се бе сприятелила със звездите или че се бе върнала към радостта от детството си, за да намери утеха там? Имаше спомен за няколко вечери, когато и тя самата се бе взирала навън през замъгления прозорец. Никоя жена не заслужаваше да бъде толкова самотна.

— Но мога ли да поверя на Уенди грижата за децата ми?

Като отговор на въпроса ѝ градинската врата се отвори и двете деца изтичаха навън, с усмихнати лица и радостни възгласи. Фей погледна към часовника на китката си и видя, че е точно осем часът.

— Ето, мамо — каза Мади и ѝ подаде малък кафяв плик. — Уенди каза, че трябва да те попитаме първо дали можем да си хапнем тези бисквитки, преди да си легнем. И ти пригответи няколко сандвича за по-късно. За всеки случай, ако рибата е изстинала прекалено.

— Така ли? — усмихна се Фей с облекчение, взела своето решение. — Изглежда Уенди ще се грижи за всички нас — отвърна тя и отметна нежно косата от лицето на Мади.

* * *

На следващия ден, в 18:05 часа, Фей стоеше в неподредения си кабинет, поставила краката си върху една кутия, въздишайки с облекчение. Телефонното ѝ обаждане до Уенди потвърди, че предаването на децата е било успешно.

— Ще се учим как да рисуваме! — възкликна задъхано Мади. — Уенди каза, че ще ни научи как да нарисуваме пано на стената. Може ли, мамо? В нашата спалня?

— Не зависи от мен, мила. А от мисис Лойд.

— Не, не е вярно — поправи я Мади. — Уенди каза, че това е нейната къща. Това, което се случва в къщата ѝ, зависи от нея.

Интересно, помисли си Фей. Значи, къщата все още бе на името на Уенди. Човек не би се досетил от начина, по който Джейн Лойд ръководеше живота на майка си.

— Какво ще кажеш първо да ми нарисувате няколко рисунки, които ще сложим в рамка? После ще говорим с Уенди за стените.

— Добре — съгласи се с готовност момичето за удивление на Фей.

Мади вече не бе толкова неотстъпчива и правеше много по-лесно компромиси. Фей, от своя страна, бе станала по-мека, по-склонна да изпълнява молбите ѝ. Зачуди се дали магическата съставка за тази сладка отвара не бе една конкретна стара жена, живееща на номер 14.

След като приключи разговора, Фей затвори очи и си представи Уенди и децата си — как са разпънали белите листове, подредили боичките и пуснали на воля въображението си сред ярките цветове и извиващите се форми. Сърцето ѝ трепна и тя стисна по-здрави клепачи. Как щеше да допусне да загуби тези безценни моменти с децата си? Растяха толкова бързо, вече размахваха криле за отлитане. Прекалено скоро щяха да тръгнат по свои пътища, да рисуват света със свои, специални багри. Тези дни бяха скъпоценни, знаеше го.

Нямаше винаги да е под такъв силен натиск, напомни си тя. Утре щеше да намери време. Или вдругиден. Веднага щом можеше. Обеща си, че ще избере един ден и ще го отбележи с червено в календара си.

На път за къщи си тананикаше особената мелодия, която напоследък не можеше да избие от главата си. Тя я разведри толкова много, че дори не се паникьоса, когато видя мисис Лойд да я чака в антрето на къщата. Гърбът ѝ бе изпънат като дървения стол, на който седеше, и когато Фей влезе, възрастната жена скочи рязко, готова за нападение. Фей усети как я заляха мощни гневни вълни.

— Мисис Лойд, приятно ми е да се видим отново.

Мисис Лойд ѝ отвърна с бърза намусена усмивка, но очите ѝ не можеха да прикрият раздражението ѝ.

— Съжалявам за късния час, но ми е крайно наложително да говоря с вас. Незабавно.

— Разбирам. Е, защо не влезете тогава?

Фей отвори вратата. Имаше предчувствие за какво искаше да разговаря с нея мисис Лойд. Трябваше много да внимава как щеше да овладее ситуацията. Нуждаеше се от Уенди, но не можеше да си позволи да ядосва дъщеря ѝ и да загуби апартамента. Нямаше начин да успее да си търси друго жилище и отново да се мести, когато крайният срок на новата кампания приближаваше.

— Чай? — предложи тя с надеждата да уталожить напрежението.

— Не, благодаря. Няма да се застоявам. Дойдох да говоря с вас за проблем, който, честно казано, смятах за уреден между нас.

Фей замълча, после отпусна рамене.

— Предполагам, че говорите за Уенди.

Мисис Лойд се изпъчи.

— Говоря за мисис Форестър.

Фей стисна плътно устни.

— Мислех — продължи мисис Лойд с нейния назидателен маниер, — че показах достатъчно ясно, че не желая децата ви да притесняват майка ми. И все пак научавам, че те влизат и излизат от жилището ѝ постоянно. Като пчели на мед, така ми бе казано. Това е абсолютно неподходящо, мисис О'Нийл. Майка ми е много възрастна. Не е добре. Смятах ви за по-внимателна жена, която няма да допусне децата ѝ да се мотаят свободно насам-натам.

Изсумтя и притисна чантата си към гърдите си.

— Смятах, че ще уважите моите желания.

Фей усети как ирландската ѝ кръв закипява във вените ѝ, но се опита да запази хладнокръвие.

— Мисис Лойд, първо, ако някой е допуснал децата ми „да се мотаят насам-натам“, това е мисис Джъркинс, която не може да ги овладее. Доколкото си спомням, вие бяхте човекът, който ми я препоръча.

— Мисис Джъркинс е напълно компетентна в работата си, убедена съм. Тя работи за мен от години. Но ръцете ѝ са вързани, когато на децата ви е позволено да посещават мисис Форестър.

— На децата им е позволено да посещават мисис Форестър от шест часа вечерта до моето завръщане. Уговорката е между мен и Уенди.

Фей усети, че повишава глас и спря за момент, за да се овладее.

— Именно!

— Мисис Лойд — започна тя пак, понижавайки тон, — смятам, че майка ви е способна на много повече, отколкото мислите вие. Тя е пълна с енергия, жива. Децата я радват, както и тя тях. Това е уговорка, която удовлетворява напълно и двете страни.

— Не удовлетворява никого! — възкликна мисис Лойд. — Вие си нямате представа!

— Има ли нещо, което трябва да знам за майка ви? Да не говорите за историята с Питър Пан? Доколкото си спомням, сама ме информирахте, че майка ви е „безобидна“.

Мисис Лойд видимо се стресна.

— Глупави слухове, нищо особено. Но... просто... имаше инциденти.

Леко притеснение обзе Фей.

— Какъв вид инциденти?

— Бих казала, напълно безобидни, но... Трудно е да се обясни. Виждате ли, когато децата са близо до нея, те се опитват... да летят.

— Да летят?

— Не е забавно, повярвайте ми. За малко да стане нещо трагично.

— Не са се опитвали да скачат от прозорци или нещо такова?

— За бога, не. Но човек може да се запита какво ли още би могло да се случи. Децата са толкова непредвидими. Много вероятно е да се опитат да скочат от някое високо място — стол, легло — и да си разбият главите. Очертават се постоянно проблеми.

— За нас ситуацията работи добре. Децата я обожават. И тя тях. Защо не се качите горе да видите сама?

— Не е нужно — тросна се тя. — Децата винаги са обожавали Уенди. Там е проблемът.

— Защо това да е проблем. Смятам го за благословия.

— Майка ми е... добре, достатъчно е да кажа, че когато е в присъствието на деца, тя изпада в един измислен свят. Изгубва връзка с реалността. Става като дете, играе си игрички, планира нови приключения, забавлява се много, прекалено много за почтена жена на толкова напреднала възраст. Не слуша гласа на разума и е ужасно инатлива — млъкна, за да си поеме дъх и да уталожии надигащото се в нея раздражение. — На този етап от живота й Уенди би трябвало да се

държи по-достойно, по-мъдро. Би трябвало да ме остави да се грижа за нея.

— Мисис Лойд, майка ви е най-мъдрата, най-достойна жена, която някога съм срещала. И е повече от способна да се грижи сама за себе си и за други хора.

— Не мисля, че имате компетенцията да преценявате тези неща.

— А вие?

— Аз съм й дъщеря.

— Разбира се. Не желяех да ви засегна. Мисис Лойд, моля ви, не пречете на посещенията на децата ми при нея. Не заради мен, заради тях самите. Обещавам ви, че следя ситуацията отблизо и ако децата ми разбият главите си, няма да ви съдя!

Мисис Лойд изпъна рамене и погледна Фей решително. Фей видя непробиваемия лед в светлосините очи на хазяйката си и осъзна, че тя е жена, която обича нещата да стават по нейния начин. В гърдите й пламна огънят на неподчинението и тя се втренчи на свой ред в нея, сякаш й отправяше предизвикателство: „Да видим кой ще мигне първи!“.

Мисис Лойд тропна с крак.

— Не ми е приятно да повдигам този въпрос, но ако настоявате на това, ще бъда принудена да се консултирам с адвоката си и да ви помоля да напуснете жилището.

— Разбирам — отвърна Фей, скръствайки ръце на гърдите си. Замисли се за направения по-рано коментар от Мади. Подозираше, че независимо от манипулациите на мисис Лойд Уенди все още контролираше баланса в отношенията майка — дъщеря. — Може би е по-добре да обсъдя това с Уенди.

— С майка ми? — гласът на Джейн трепна притеснено. — Защо ще притеснявате майка ми с този въпрос?

— Не смятам, че майка ви ще бъде доволна от прекратяването на посещенията на децата.

— Моля ви, настоявам да ги прекратите.

Фей бе взела решение и смяташе да го отстоява.

— Не.

— Какво? Ще продължите? Въпреки моите възражения?

— Ще оставя мисис Форестър да прецени и ще се подчиня на нейното желание.

Мисис Лойд отвори безмълвно като риба няколко пъти уста, но очите ѝ искряха от ярост. Фей знаеше, че е победила.

— Предупреждавам ви, мисис О'Нийл. От тази уговорка ще има само проблеми. И когато това се случи, ще държа вас и само вас отговорна! Сбогом, мисис О'Нийл. Ще се изпратя сама.

---

[1] Данте, „Божествена комедия“, „Рай“, 15–21. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Фей гледаше как вратата се затваря след мисис Лойд с лек ужас. После постави длан на челото си и се запита смаяно какво бе направила току-що? Искаше да я успокои, да заглади нещата между тях. Вместо това бе влошила положението, но пък бе проявила решителност и бе тропнала с крак на някого. От много отдавна не бе правила нещо такова.

Свали ръката си и премигна няколко пъти от изненада, после си пое дълбоко дъх. Чувството бе страхотно! Макар само да бе успяла да ожесточи още повече мисис Лойд. Сигурно в момента тичаше към дома си, за да се обади на своя адвокат и да открие някаква дупка в договора, която да ѝ позволи да изгони Фей и децата.

Нещо като клауза: „Всъщност в жилището не се допускат деца“.

Остави куфарчето си на земята и се замисли, че може би щеше да бъде по-мъдро да си държи устата затворена и да се съгласи с условията на мисис Лойд. Спря и стисна ръцете си в юмруци. Не. Когато чу как Джейн говори за Уенди като за някакъв слабоумен инвалид, нещо в нея избухна. Беше жестоко да се говори с такива думи за тази прелестна жена. Бяха доказателство за пълно неразбиране и нечестност. Уенди бе ексцентрична, да, но също така бе и елегантна, и мила. Мъдра и щедра. Добър приятел. Според мнението на Фей светът щеше да бъде много по-хубаво място, ако имаше повече хора като Уенди Форестър. Освен това инстинктът ѝ подсказваше, че Уенди бе най-доброто лекарство за нейния Том. И бе готова да се пребори с армия от джейнлойдовци, за да помогне на своя син.

Погледна към часовника си и видя, че бе едва шест и половина. Къщата бе спокойна — като Тексас след торнадо, и мислите ѝ я отнесоха към едно момче от царевичните полета, което определено щеше да аплодира битката ѝ с Джейн Лойд. Представи си как той се ухилва одобрително и внезапно ѝ се прииска да види лично тази усмивка.

— Е, защo пък не? — каза си тя на глас, цъфтяща от новопридобитата увереност. По някаква необяснима причина одобрението на Джак Греъм значеше много за нея.

Наля си чаша шери, освежител, както го наричаха британците, глътна я наведнъж, после с решителна стъпка се запъти към входната врата пред себе си, преди куражът ѝ да отлети. С трепереща ръка потропа три пъти на вратата на Джак. След секунда чу приближаващи стъпки. Ръката ѝ неволно политна нагоре, за да приглади косата ѝ, после си пое дъх и докара усмивка на лицето си.

Вратата се отвори, но не Джак се озова на прага. Млада и невероятно красива брюнетка в гълъбовосин копирен костюм се взираше с яростен хищнически поглед в нея като орел. Фей се почувства като старомодно облечено мишле, миг преди да бъде погълнато.

— Здравейте — каза дамата с университетски акцент. — Мога ли да ви помогна?

Усмивката на Фей изчезна. Идиотка! Защо не бе помислила, че Джак може да си има компания? Никога не бе мислила за него по такъв начин — Джак и друга жена. Премигна, докато идеята се настаняваше стабилно в съзнанието ѝ. Джак с друга жена? Внезапно я заля емоция, която тя отказваше да признае, че съществува.

— Съжалявам. Не исках да притеснявам никого. Не, няма нищо спешно.

— Фей? Ти ли си? — разнесе се отвътре гласът на Джак.

— Няма значение — провикна се тя и тръгна да отстъпва нагоре по стълбището, по което бе дошла възможно най-бързо.

— Фей! — извика пак Джак. — Една минутка.

Той се спусна след нея и почти на улицата я хвана за лакътя. — Защо бягаш така?

Тя се боеше да го погледна, за да не види смущението ѝ и да разгадае причината за него.

— Не съм искала да прекъсвам нещо. Върни се при гостенката си. Ще се видим по-късно. Може би.

— Почти сме приключили.

Сега тя повдигна очи и го погледна укорително.

— Джак, това не е много любезно спрямо младата дама.

— Спрямо... — повдигна той вежди. — А, сега разбирам. Имаш предвид младата дама в апартамента ми?

Почеса се по брадичката и се поклати леко на пети.

— Е, нали знаеш как е с гостуващите преподаватели. Ние сме като пътуващи търговци. Имаме резки, издълбани по калкулаторите си, за всяко свое завоевание. Разполагам само с няколко седмици. Ще минат километри, преди да се наспя като хората, нали ме разбираш?

Фей се изчерви и заби поглед в краката си.

— Не исках да...

— Разбира се, че си искала. Би трябвало да го приема като комплимент, но истината, мисис О'Нийл, е, че съм много придиричлив по отношение на връзките си. Приятната млада дама, както я нарекохте, мис Фаулър, е моя докторантка и работим по финалния ѝ изпит.

— Джак, или лъжеш, или наистина нямаш идея какво точно е намислила тази дама за финалния си изпит. От начина, по който ме огледа, когато отвори вратата, бих казала, че е готова тя да ти предложи разнообразни варианти за изпит.

Джак изглеждаше смаян, но от появилата се полуусмивка на лицето му не изглеждаше ядосан от забележката ѝ.

— Наистина ли?

Фей отново изпита болезненото чувство за ревност и се ядоса на Джак, че ѝ причиняваше това. Каза си, че няма нито време, нито търпение за такива безсмислици.

— Наистина трябва да вървя. Забавлявай се с малката Мис Университет.

— Малката Мис Университет по една случайност е и талантлив ракетен учен.

По някаква причина това вбеси още повече Фей.

— Обзалагам се, че специалността ѝ са ракетите с топлинно насочване.

Когато Джак избухна в гръмък смях, руменината ѝ се задълбочи и тя бързо се извърна.

— Божичко, аз ли го казах това? Не мога да повярвам, че го казах. Определено не е моя работа с кого се виждаш, в никакъв случай.

Джак се усмихна още по-сърдечно и ѝ препречи пътя.

— Фей, за какво искаше да ме видиш?

— Нищо особено.

— Фей О'Нийл е престанала да работи достатъчно дълго, за да почука на вратата ми. Това означава само две неща. Или небето е паднало, или... чакай малко. Всъщност не мога да се сетя за друго, но ако ми дадеш малко време, ще ми хрумне.

— Много забавно.

Искаше да му обърне гръб, но думите сами излетяха от устата ѝ.

— Мисис Лойд ме посети. Дойде да ме предупреди — всъщност ми вдигна червен картон, задето позволявам на Мади и Том да посещават Уенди. Просто исках да си поговорим — повдигна небрежно рамене тя. — Няма значение. Не е нещо, с което да не мога да се справя.

— Почакай, Фей — хвана отново нежно той ръката ѝ, за да я спре. После се приведе и я погледна в лицето. — Изглеждаш уморена. Отново.

Поклати глава и каза тихо:

— Какво ще правя с теб? — обви ръка през раменете ѝ. — Не, не бягай. Не възнамерявам да правя резка на калкулатора си. Аз съм твой приятел, а ми се струва, че в момента определено имаш нужда от такъв.

Разтърси я леко и без да поглежда нагоре, Фей бе сигурна, че на лицето му се е появила онази лукава захилена усмивка, която стопяваше съпротивата ѝ.

— Хайде. Какво ще кажеш да те заведа в любимия си пъб за чаша бира?

Искаше ѝ се да отиде, о, толкова много ѝ се искаше. Но в живота ѝ отдавна имаше един пирон, който я приковаваше здраво към земята, един детайл, който ѝ пречеше — като трънлив храсталак, на който се закача пуловерът ти в гората.

— Не мога. Децата ще се приберат скоро у дома.

— Ще останат при Уенди още няколко минути. Кръчмата е наблизо, надолу по улицата.

— Ами твоят ракетен учен?

— Ще я изпратя да си ходи веднага — каза той толкова небрежно, че Фей бе залята от вълна на задоволство. — Хайде, стига си го усуквала.

— Аз не усуквам. Просто не мога винаги да бъда толкова свободна и независима в решенията си като теб.

— А можеш ли поне за малко, сега, да бъдеш такава?

— Мога — каза тя. А после все пак погледна притеснено към най-горния прозорец. — Но мисля, че първо ще изтичам да видя как са децата.

* * *

Когато влязоха в уютния пъб с дървена ламперия на стените, осветени от блясъка на спускащите се от тавана старомодни лампи, сърцето ѝ се разтопи от удоволствие. Досега не бе влизала в английска кръчма и тази изглеждаше точно като заведенията, които бе виждала в стотици филми. Мъже и жени, наблъскани като щастливи сардини в малки сепарета, разговарящи въодушевено. Джак бе посрещнат с радостни възгласи като стар приятел. Млади и стари го поздравяваха, потупваха по рамото и сърдечно го наричаха „Професоре“. Това не я изненада. Въпреки че бе само от година в Лондон, беше съвсем нормално, че чувството за хумор на Джак, приятелското му отношение и добрият външен вид бяха спечелили и сърцата на местните — и на мъжете, и на жените.

Докато си пробиваха път през мъглата от тютюнев дим, за да си намерят празно местенце, Фей не забеляза лекото повдигане на вежди по лицата на хората, когато оглеждаха дребната блондинка, хванала се за лакътя на Джак. Само високата жилеста барманка с яркочервени къдрици ѝ обърна внимание, докато тя се настаняваше с него на една маса. Момичето предложи със сладна усмивка менюто на Джак, както и закачлива забележка, докато му поднасяше чашите ейл. За Фей имаше само поглед, който би могъл да разреже стомана.

— Още една резка? — попита Фей, когато барманката спря да се надвесва към Джак и се насочи към другите клиенти.

Този път Джак не отговори, а бързо отпи голяма глътка от бирата си.

Тя също отпи от чашата си и се изненада, че ейлът бе със стайна температура. Над ръба на чашата си наблюдаваше как Джак си разменя шегички с мъжа на съседната маса, очите му се движеха, а устните се извиха в дъга, когато шегата бе казана докрай и той избухна в гръмък смях, който я накара и тя да се разсмее. Силата на индивидуалността

му бе осезаема, дори от другия край на масата. Приятели и дори непознати гравитираха около него, обикаляха като планети около топлото Слънце. Запита се защо такъв мъж още не се бе оженил.

Джак се обърна към нея, забеляза внимателния ѝ поглед и повдигна въпросително вежди. Той имаше рентгенови очи и тя знаеше, че ако му позволеше, щеше да разчете мислите ѝ с лекота.

Извърна глава и се представи на събралата се групичка като новата съседка на Джак. Из бара веднага се вдигна шум и я заля нова вълна на коментари и любопитни погледи.

— Значи ти си американката, която се е нанесла на номер 14 — попита я възрастен мъж от съседната маса с усмивка, която би могла да стигне до остриите му уши, ако не беше дългата извита лула, висяща от единия ъгъл на устата му. Беше като карикатура на това, което си представяше, че са английските джентълмени от книгите на Удхаус, в допълнение с намачкано сако от туид, издължено лице като на поет и коса като на Бари Мур, виеща се около ушите му. Само дето косата бе най-ужасното тупе, което някога бе виждала. Нужна ѝ бе цялата воля, за да не се изкикоти шумно, да не се протегне и внимателно да не изправи закривилото се тупе.

— Да, аз съм същата онази янки — отвърна тя възможно най-сериозно.

— Само янки биха се нанесли там — изпуфтя той и издиша дълго дима от лулата си, който се изви във въздуха и изпълни кръчмата с аромат на череша. — Мястото е странно. Някои казват, че е обладано от духове.

— На страха очите са големи — намеси се една пухкава, около шейсетгодишна жена от сепарето зад него. Беше със сива коса и сива жилетка, чиито копчета бяха доста опънати, за да се справи със задачата да обхване тялото ѝ. Обърна глава и се усмихна на Фей. — Мери Крофт — представи се тя. — Живея тук, откакто се помня. Играла съм си с Джейн Лойд като момиче, преди да се надуе толкова. Никога не съм виждала призрак там, а живея точно отсреща на улицата, на номер 17.

Присви очи зад очилата си с дебели черни рамки.

— Но в къщата наистина има нещо чудновато. Странни мигащи светлинки се появяват с часове посред нощ.

— Светлинки? — попита Фей с широко отворени очи.

Усмивката на Джак изчезна от лицето му и той се изпъна притеснено на мястото си.

— Какви светлинки?

— Трудно е да се каже от разстояние. Малки светещи топки, не по-големи от юмука ми. Преди години Джейн съвсем небрежно обясняваше, че са феи. Когато беше малка — Мери се изкикоти, усмихвайки се на този детски спомен. — Казваше, че ако вярваш, можеш да видиш феите.

— Ето отново — измърмори Фей тихо.

Джак погледна въпросително Мери Крофт.

— Да не казваш, че си виждала феи?

Лицето на Мери помръкна и погледът ѝ се втренчи в бирата ѝ.

— Не мога да кажа какво съм видяла. Беше толкова отдавна. Сега, като остарях, предполагам, че са някакви НЛО, нещо такова.

— Сега? — попита Фей. — Искате да кажете, че още виждате светлинките?

— Разбира се, от време на време — жената повдигна глава и я погледна с изненада. — Искаш да кажеш, че ти не си ги виждала ли, скъпа?

Фей отпи бързо от ейла си и поклати глава. Стрелна Джак с поглед, притеснено повдигайки вежди.

— Наистина ли искаш да ти отговоря на този въпрос? — попита я той с усмивка.

— О, не — простена тя. — Почакай, това е още една от твоите шегички, нали?

— О, не се тревожи, скъпа — каза Мери Крофт, като се пресегна от своята маса и потупа ръката на Фей. — Уенди Форестър живее в тази къща от години и никога не се е притеснявала от тях. Макар че не мисля, че има много неща, които биха могли да притеснят нашата Уенди.

— Говорите за Лудата Уенди, нали? — попита един мъж с дребни лукави очи на подпухналото си лице. Минаваше покрай тях с халби с ейл в ръка. Наведе се и постави халбите на масата. — Помня добре старото момиче. Някога ми четеше приказки в онази великолепна детска стая на тавана, когато бях хлапак. Тъкмо се бяхме преместили в квартала и тя бе единственият ми приятел. Помня и рисунките по стените. Бяха великолепни. Какви бяха? Пирати?

— Питър Пан — отвърна категорично Мери Крофт.

Мъжът се усмихна и кимна, а очите му грейнаха при спомена.

— Всичко бе с Питър Пан — продължи Мери и поклати натъжено глава. — И все още е. Жалко, че така зацikli на тази тема, нали? Мисля, че в крайна сметка това вбеси Джейн. Не е толкова лошо да вярваш в тези неща, когато си малък. Бяха такива прекрасни дни, с чаени партита, приказки и фантазии. Винаги имаше купища деца в мансардата на Форестър или край фонтана в градината. На Уенди така ѝ харесваше. Колкото повече деца, толкова по-весело. Децата винаги се държаха чудесно, когато бяха с Уенди. Тя не търпеше лошо поведение или мърморене. Не че ѝ се налагаше. Просто поглеждаше детето с онзи неин поглед и — Мери щракна с пръсти — това беше. Никой не искаше да разстройва милата Уенди. Нито пък смееше.

— Помня много добре, така си беше — добави възрастният мъж, кимайки с навлажнени очи.

— В крайна сметка — добави замислено Мери — ние пораснахме и Уенди... Тя не е луда, знаете ли. Грижеше се за Дома за момчета, за набирането на средства и за още купища неща. Горката Джейн обаче. Просто не можа да се справи. Положението в обществото и мнението на непознатите хора винаги са били от голямо значение за нея.

— Беше разглезена, винаги съм го казвал — измърмори мъжът.

— Не беше лошо дете — опроверга го Мери. — Просто обичаше да командва. Когато спря да вярва, не можа да се примири с факта, че вярата на майка ѝ е непоклатима. Уенди, разбира се, не желаше никой да ѝ казва как да живее живота си. През по-голямата част от живота си двете се караха ужасно. Сега спорят за продажбата на къщата. Джейн казва, че с всички тези слухове за призраци, светлинки и лудост никой не иска да наема жилище там.

Мери намигна и се усмихна широко.

— Освен може би американци, които не са наясно с нещата.

— Не ми допада това описание, на което май отговарям — отвърна искрено Фей сред приятелското хихикане на хората наоколо.

— Къщата е красива и всеки би искал да я притежава, но Джейн отказва да живее там. Разходите за поддръжката на такова място се покачват, а Уенди, разбира се, не желае да се мести. Казва, че трябва да остане в мансардата.

Мери снижи глас и се приведе напред.

— Заради него, нали знаете.

Джак кимна сериозно с глава, а когато улови изненадания поглед на Фей, отговори почти без глас, само помръдвайки устни:

— Питър Пан.

Фей направи гримаса и изпъшка.

— Ах...

— Уенди Форестър може да се е смахнала малко с възрастта, но е истински добър човек — каза възрастният мъж и в очите му проблесна гняв, докато се изправяше. Внезапното движение разклати ейла в халбата и пяната се стече отвън по нея. — Когато някой се нуждаеше от пари, за да оцелее до следващия ден, особено след войната, Уенди Форестър бе винаги готова да помогне. Винаги бе усмихната, винаги имаше мила дума за всекиго. Никога не притискаше хората да ѝ връщат заемите.

— Вярно е, вярно. Уенди винаги имаше пари и бе готова да ти заеме. Не се гордея, че съм се възползвал от това — обади се друг мъж на средна възраст, който стоеше на масата срещу тях.

Разговорът бе привлякъл вниманието на хората от целия бар, мнозина кимаха в знак на съгласие.

— Докато дъщеря ѝ пое финансите — обади се друг човек.

— Да вземеш пари от нея, е като да изстискаш вода от камък.

— Някой виждал ли е феи или Питър Пан? — попита Джак. — Освен Уенди, разбира се.

За миг се възцари смаяно мълчание и хората се спогледаха крадешком. После всички избухнаха в смях, сочеха се взаимно и се предизвикваха да си признаят.

Бяха сервирани поредните халби с ейл и светла бира и всички пиха с облекчение. Питиетата и доброто настроение развързаха още няколко езика.

— Когато бяхме малки, някои от нас мечтаеха да видят Питър Пан — довери жена с прозрачен зелен шал, вързан като забрадка на главата ѝ. Приближи се и продължи: — Разбира се, всички седяхме в краката на Уенди. Децата имат такова прелестно въображение — добави със сантиментална въздишка тя. — Толкова им е лесно да повярват.

— Това е част от тяхното очароване — изкоментира друг човек замечтано.

Мислите на Фей я пренесоха към собствените ѝ деца. Дали Мади и Том вярваха още в нещо? Разводът бе толкова тежък и последиците му като че ли ги бяха лишили от тяхната невинност.

— Време е да се прибирам — каза тя, защото внезапно силно ѝ се прииска да ги прегърне. Погледна многозначително часовника си, после Джак.

— Не се притесняваш заради всички тези разговори за духове и НЛО, нали? — попита я Джак, докато вървяха заедно по улицата, а раменете им почти се докосваха.

— Не — отвърна тя, като скръсти ръце на гърдите си и продължи да върви така. — Не вярвам в нищо от това. Малко повече питиета и хората вече не се чуват какво говорят.

— Не искаха да те уплашат. Всички тук обожават Уенди. Тя е любима тема за разговори.

— Просто става късно. Мади и Том скоро трябва да са в леглата си, а и не искам да натоварвам повече Уенди.

— Мислех си за Том. Не исках да го споменавам пред всички онези хора. Колкото и да са приятелски настроени, всичко казано там е като пусната обява във вестника — направи още няколко крачки. — Направих известно проучване за избирателния мутизъм.

— Така ли? — извърна тя глава към него и го погледна с изненада. В тялото ѝ се разля топлина, докато изучаваше мъжа, който крачеше до нея, мъжа, който бе отделил време от заетия си график за нея и децата ѝ. — Направил си го заради мен?

— Фей, знаеш, че няма много неща, които не бих направил за теб — прокашля се той и я погледна. — И за децата. Ние сме приятели.

— Да — отвърна тя бързо, потушавайки пламъка, който се бе разпалил в нея. — Искан ми се да вярвам в това.

— Влязох в медицински сайт и прегледах какво има за избирателния мутизъм. Научих, че има два типа — и двата са много редки. Основната разлика е, че ако човек има единия вид, заедно с него вървят купища поведенчески проблеми, които бяха изредени на няколко страници, и шансът за пълно възстановяване е малък. Вторият

се нарича „травматичен мутизъм“. Той се появява като реакция след психологическа или физическа травма. Очевидно при Том имаме този случай.

Образът на Том, лежащ безпомощен на пода, прониза съзнанието ѝ. Можеше да се отърси от картината, но не и от вината.

— Какво е положението при него? — попита тя. — Лекува ли се?

Или, помисли си тя, приписват ли го на лошите гени и лошите майчински грижи!

— Няма лечение в точния смисъл на думата, но перспективите за случаи като този на Том са добри. Нужна е някаква мотивация, за да проговори. Това, което ме впечатли особено, е, че изрично се споменава колко е важна играта за такива деца и че игрите, развиващи въображението им, са една от най-добрите терапии.

Тя спря и се обърна към него, смаяна.

— Уенди — възкликнаха едновременно и двамата.

Фей допря ръце до гърдите си и издиша дълбоко. После повдигна брадичка и каза решително:

— Противопоставих се на мисис Лойд, която искаше да спре посещенията на децата при майка ѝ.

Двамата тръгнаха отново към къщи.

— О! — възкликна Фей, като спря внезапно и го дръпна за ръкава. — Това ми напомня защо дойдох всъщност да те видя.

И припряно му разказа за сблъсъка си с мисис Лойд.

— Това е моето момиче — ахна той и импулсивно се наведе да я прегърне. После, спомняйки си за миг какво бе станало помежду им и всички обещания, които бе дал, се спря по средата на порива си и ръцете му увиснаха неловко встрани.

Фей заби поглед в земята, но оцени усилието му. Но в сърцето си усещаше едно опасно, инатливо желание, което ѝ казваше, че всъщност иска тези ръце да се обвият около нея, че иска да почувства това нежно притискане, да усети допира на друго човешко същество. Хората се нуждаят от докосване, мъже и жени, за да съхраняват топлината и живота в себе си. Без нежните ласки хората стават студени и крехки, склонни бързо да се пречупват. Беше минало много, много време, откакто не бе приласкавана и не я бяха прегръщали силно.

— Изглежда имаме още едно шавливо мишле в къщата — каза той.

— Какво имаш предвид, какво мишле? — каза тя. — Не знаеш нищо за мен.

— Знам, че обичаш сигурността, че не ти харесва да клатиш лодката.

— За какво... Аз живея, за да клатя лодката! — Фей почувства, че бузите ѝ отново пламват, когато той повдигна иронично вежди и изсумтя: — Е, какво лошо има, ако преди да се качиш, искаш първо да разбереш дали лодката не е пробита?

Джак поклати глава.

— Безнадеждно е.

— Точно за това говоря — тросна се тя. — Човек не може просто да скочи в дълбоката вода, с две деца на ръце.

— Ей, на една и съща страна сме. Имам идея. Компромис. Забавление стрелна я той с поглед, — но нищо прекалено диво. Наблизо има малък увеселителен парк, наречен „Невърленд“. Намира се на остров Бари, което звучи логично, тъй като Бари е живял в Лондон. Какво ще кажеш да заведем децата там? Може би асоциацията с героя Тутълс ще подтикне Том да говори?

— Чудесна идея, Джак. Нека да отидем. Скоро. О, имам чудесно предчувствие за това.

Сърцето ѝ бе толкова обнадеждено, че имаше чувството, че ще избухне. Погледна към Джак и се усмихна щастливо, без да осъзнава, че той се взираше като омагьосан в нея, докато детската замечтаност вдъхваше живот в очите ѝ.

ГЛАВА 12

Потеглиха на първото си лондонско приключение още следващия уикенд. Мади и Том направо не бяха на себе си от трепетно вълнение, като и двамата до последно не вярваха, че пътуването ще се осъществи — очакваха, че ще бъде отложено заради поредния краен срок или лошо време, или някакво друго извинение, което възрастните толкова майсторски измислят.

Том настоя да вземат и Уенди и отказа да чуе аргументите на майка си. Фей бе убедена, че мисис Лойд щеше да ги прати за това в Лондонската кула. Том бе непреклонен. Нямаше да отиде в „Невърленд“ без Уенди.

В събота сутринта всички обитатели на номер 14, млади и стари, се качиха на едно такси и поеха към тематичния парк „Невърленд“. Докато се клатушкаха на задната седалка, Уенди долепи длан до лицето си и заяви, че това е много по-неудобен начин за стигане до Невърленд.

— Летенето на гърба на вятъра е много по-забавно!

Том изненада всички, като се разсмя с глас. Духът на приключението вече искреше в очите му вместо обичайната застинала свенливост. Джак стисна ръката на Фей и тя стисна неговата в отговор.

Когато приближиха входа на парка, вълнението им направо закипя и децата започнаха да сочат към бледорозовите, зелените и лилави пързалки и въртележки, които се показваха през тъмнозеления гъсталак. Отблизо обаче се забелязваше, че паркът бе имал и по-добри дни. Нямаше кой знае колко неща, просто разнородна колекция от старомодни въртележки и клюмнали стари щандове със захарни сладки, оградени от разнебитена кафява ограда.

Когато излезе от таксито на входа, Фей бе обхваната от притеснение, което се опита да прикрие. Мади и Том обаче смятаха, че всичко е великолепно и потропваха от нетърпение по чакълестата пътека като състезателни коне на старта на надбягването, докато Джак плащаше билетите за входа.

— О, виж, Уенди! — възкликна Мади, подскачайки на място. — Ето го Пиратския кораб. А там! Лагуната на русалките. Също като в книгата. А виж там! Мисля, че е тотемен стълб. Сигурно там живее Тигровата лилия^[1]!

Том сграбчи ръката на Уенди и се взря с изражение, което бе комбинация от нетърпение и страх.

— Наистина прилича на нейния тотемен стълб — отвърна Уенди, като премигна и се огледа в странния свят около себе си. Малкото ѝ сбръчкано лице изглеждаше объркано, а очите ѝ искряха от смайване. Поклати глава и допирайки пръст до бузата си, каза замислено: — Но лагуната е сбръкана! Надявам се не мислят, че тази жалка буца е Пиратската скала? Цъ. Хайде, деца, нека да разгледаме наоколо.

Джак подаде билетите на входа и децата се втурнаха към въртележката със скоростта на куршум.

— Внимателно, Том, не влачи така Уенди — провикна се Фей, но те вече бяха прекалено далече и не я чуваха: шестгодишното момче, държащо за ръката една пъргава старица.

— Дали няма да се умори прекалено много? — попита Фей Джак, докато спираха да купят фъстъци от една сергия.

— Предполагам, че тя ще ни каже, ако се умори. Уенди владее положението. Хайде, Фей. Да отидем на Пиратския кораб.

— О, не, никога не се качвам на гондоли. Става ми лошо.

— Пак се инатиш.

Джак я хвана за ръка и я повлече към импровизирания кораб, който се поклащаше напред и назад, все по-високо и по-високо, като гигантско махало. Фей се почувства като хлапе, тичащо ръка за ръка с най-добрия си приятел. Уенди и децата вече бяха на опашката и Мади танцуваше от вълнение, когато им помахаша да побързат, за да се наредят зад тях. Щом стигнаха, Фей се облегна на гърдите на Джак, опитвайки се да си поеме дъх, и се изпълни с радостен трепет, когато той обви ръце около раменете ѝ в приятелски жест.

Останалата част от сутринта продължи по същия щастлив и безоблачен начин. Децата сочеха към въртележките, които разпознаваха от историята на Питър Пан — и към други, които не бяха част от нея, но са били добавяни през годините — после се затичваха натам, обикновено следвани от Джак, без изобщо да поглеждат към майка си. Тя предпочиташе да ги следва с по-умерено темпо, заедно с

Уенди, като държеше пуловерите и бутилките с вода, както и полуизядените пръчки захарен памук, който миришеше на чиста захар. Качи се на някои от по-бавните въртележки и пропусна всичко, което беше свързано с изкачване нагоре и спускане надолу или с разлюляване наляво и надясно, от което мозъкът ѝ се разклащаше.

Децата не можеха да разберат как на нея ѝ бе повече от достатъчно вълнението да ги гледа, стиснали здраво металните пръчки, с усмивки до ушите, които не слизаха от лицата им. Изражението на Мади бе изгубило обичайното си напрежение и тя подскачаше и се въртеше на мястото си като всяко осемгодишно момиченце. Когато се усмихваше, цялата засияваше и Фей с изненада забеляза, че тенът на лицето ѝ се бе подобрил и тя не изглеждаше сива като мишле, а направо красива. А Том... Фей се смя до сълзи, когато видя срамежливото си момче да отмята назад глава и да се смее с цяло гърло. Именно неговия писклив смях чуваше тя над останалите викове и писъци, и карнавална музика. Той пронизваше летния следобед. Звукът на смеха на детето ѝ, след толкова много мълчание, бе най-сладката музика, която някога се бе надявала да чуе.

— Мамо, къде е Уенди?

Тъкмо бяха завършили обиколката си с Виенското колело и коленете на Фей леко потрепваха.

— Какво имаш предвид? — възкликна тя и бързо огледа лицата на малката им групичка. Мади, Том, Джак. Но не и Уенди. Сърцето ѝ се качи в гърлото.

— Сигурно просто се разхожда някъде. Знаеш как изучава всички кътчета в парка.

— Том — каза бързо Джак, като пристъпи напред и го хвана за ръката. — Защо с теб не отидем до предния вход, докато майка ти и Мади обиколят отново наоколо? Паркът не е голям; не може да е отишла далече.

Том видя изражението в очите на Джак и бързо го хвана за ръка.

— Хайде, партньоре — кимна му Джак.

Двамата се отдалечиха, а Мади и Фей тръгнаха в противоположната посока. Когато се срещнаха пред входа, от Уенди още нямаше и следа.

— Къде може да е отишла? — каза Фей, вече доста притеснена. — Изглеждаше объркана. Цяла сутрин сочеше разни места, които

приличали на истинската страна Невърленд, и такива, които са били сбъркани. Струва ми се, че за нея бе донякъде тъжно преживяване да види всичко това. Може би ѝ дойде прекалено. Ами ако тя... нали знаеш... — погледна към децата и затвори уста, не желаейки да ги притеснява.

— Сигурно е отлетяла за истинската Невърленд — каза сериозно Мади.

— Не ставай глупава — тросна се Фей. Притеснението ѝ я бе изнервило.

Джак потупа Мади по рамото с широката си длан, за да я успокои и премахне намусената гримаса, която се появи на лицето ѝ.

— Най-вероятно просто се разхожда някъде. От другата страна има приятен парк, а знаеш колко много Уенди обича цветята. Обзалагам се, че е отишла да се възхищава на розите.

— Прав си — откликна Мади. — Уенди особено много обича розите.

— Така е — добави Фей и я погали по косата, за да възстанови мира между тях.

Том се хвана за тази възможност и се запъти решително към изхода, стиснал малките си ръчички в юмруци. Фей се смая колко целеустремен и смел можеше да бъде малкият ѝ син — тя не познаваше това дете!

— Предполагам, че е по-добре да побързаме, ако не искаме да изгубим и Тутълс — каза Джак.

— О, той ще я намери — обясни Мади, като се спусна след него. — Том винаги знае къде е Уенди.

Оказа се, че Мади бе права. Като трениран гълъб Том ги поведе покрай розовата градина право към малка полянка сред гората, красиво сенчесто местенце. Под дърветата имаше няколко пейки и на една от тях бе седнала Уенди. Разговаряше оживено с млада двойка, докато галеше и се възхищаваше на огромния им санбернар. Когато доближиха, видяха, че на земята до него имаше пет малки дундести кученца.

— О, миличките! — изпищя радостно Мади и изтича, за да се присъедини към Уенди и Том в любвеобилното празненство, което се вихреше в тревата.

— Остави Уенди за малко сама и тя ще си намери кученца — каза ухилено Джак, сръгвайки Фей в ребрата. — Осъзнаваш какво ще се случи, нали?

— О, не — изпъшка тя. — Не и кученце...

— Просто те предупреждавам.

— Фей! Джак! — провикна се весело Уенди и им махна с ръка. — Елате, деца, запознайте се с Нана! Представете си, след всички тези години. Едва повярвах на очите си, когато видях семейство Къранс да се разхождат в парка с цялото си сладко ново семейство. Просто трябваше да ги настигна. Надявам се, че не съм ви притеснила много, като избягах така. Първо Невърленд, а сега и Нана. Какъв ден само!

Очите на Фей и Джак се срещнаха и за първи път тя видя в погледа му да проблясва искрица притеснение. Дори Фей знаеше, че Нана бе името на кучето, което бе като бавачка на децата на семейство Дарлинг в „Питър Пан“. На Фей ѝ стана много тъжно за старата жена с болно въображение, защото знаеше, че трябва да спуска балона на фантазиите ѝ. Надяваше се, че не беше дошла прекалено късно и историята не се бе развила много. Погледна към младите собственици на кучето, очаквайки да види разтревожени изражения и на техните лица. Вместо това те сияеха от щастие, без да се чувстват ни най-малко възмутени от безумните твърдения на Уенди.

— Как сте? — попита тя и пристъпи напред с протегнатата ръка. — Ужасно съжалявам за притеснението. Уенди изглежда смята, че това куче е... тъъ... нейната Нана.

В тона ѝ пролича очевиден опит за извинение.

— Казва се Лейди — отвърна весело младата жена.

— Прекрасно име.

— Но най-изумителното е — продължи тя, — че името на майка ѝ бе Нана. И на нейната преди това. Такава е традицията. От всяко кучило се избира едно женско кученце и се кръщава Нана, защото са потомци на същата онази Нана, която Джеймз Бари е използвал за прототип в книгата си „Питър Пан“.

— А онази Нана бе моята скъпа Нана — каза Уенди. — Така се запознах всъщност със сър Джеймз преди толкова много години. Бях на разходка в градините на двореца Кенсингтън с моята Нана, а той беше със своя санбернарец Портос. Предполагам, може да се каже, че двете кучета ни запознаха.

Лицето ѝ се разнежи от спомена.

Фей зяпна с широко отворена уста, но не знаеше какво да каже. Уенди е познавала сър Джеймз Бари, литературната знаменитост? *Може би*, помисли си тя с известно облекчение, *това обясняваше някои неща*. Може би просто смесваше спомените си. Все още не беше реалност, но не бе и пълна лудост.

До нея Мади гукаше и галеше едно от кутретата, което подскачаше по главата на Том, гризеше ушите му и лижеше лицето му.

— Изумително е, че Уенди разпозна нашата Лейди.

Слънцето се отразяваше в кръглите очила на мисис Къранс, докато тя се усмихваше и потупваше главата на кучето си с любов.

— Разбира се, че ще я позная — отвърна спокойно Уенди. — Има нещо в очите ѝ, във формата на главата, толкова много неща... Има и чувство, нали разбирате. Винаги познаваме любимите си същества. Дори в мрака.

Тя погледна сериозно към Мади и внимателно се приближи до момиченцето, което държеше едно от кученцата, сгушено в прегръдката ѝ.

— Ето това особено — каза Уенди и се пресегна да огледа главата на пухкавото пале. — Тя е абсолютно копие на моята Нана.

Думите ѝ бяха посрещнати с поредното изненадано ахване на мисис Къранс.

— Но това е забележително! Именно тази малка дама нарекохме Нана.

— Виждате ли? Какво ви казвам?

Джак се наведе и прошепна в ухото на Фей:

— Ето. Пригответи се.

Като потвърждение на думите му Мади проплака:

— О, мамо, моля те, може ли да я вземем? Моля, моля? Ще се грижа за нея. Няма да ти се налага да правиш нищо.

Фей си пое дъх и се подготви да изброи дългия списък с причини, поради които вземането на кученце бе невъзможно, оправдания, които бе използвала и преди; оправдания, които много майки са използвали през годините. Не защото майките не обичат кутрета, а защото обичат децата си повече. Майката знае, въпреки искрените обещания на любимите си дечица, че тази, която в крайна сметка ще се грижи за кученцето, ще бъде тя. Майката знае, че малкото

паленце скоро ще порасне в куче, което ще дъвче мебелите и ще пикае по килимите, ще лае по пощальона и най-вероятно ще бъде причина да ги изхвърлят от апартамента им. И като че ли това не е достатъчно, майката знае, че всъщност тя ще се влюби в кученцето, което ще се превърне в голямо куче, и че тя ще продължи да го обича дълго след като децата ѝ са загубили интерес към него или са тръгнали на училище.

Нищо от това нямаше значение, разбира се. Сега тя беше просто „Злата майка“.

— Дори не знаем дали кученцето се дава — пробва се тя. Повдигна очи, опитвайки се отчаяно да предаде послание на собствениците: „Моля ви, кажете «не»!“.

Уви, двойката бе млада и без деца и очевидно още не бяха усвоили тези сигнали.

— О, не се тревожете. Имаме дълъг списък от хора, които искат кутретата, но най-честно е Уенди да има възможността отново да се събере със своята Нана. Днешната среща е знак от съдбата. Все пак именно тя е започнала всичко, нали?

Те бяха абсолютно приятелски настроени, добросърдечни и сияещи от радост от неочаквания развой на събитията. Очевидно наследството на кучето им означаваше много за семейство Къранс. Лейди бе любимото им куче и срещата с Уенди Форестър, ОНАЗИ Уенди, бе кулминацията на деня им, може би дори на годината.

Фей направи гримаса. Сега трябваше да се справи с умолителния поглед на Том. До него стояха Джак и Уенди и на лицата им бе изписано същото жално изражение. Тя вкамени сърцето си. Някой трябваше да бъде практичен в тази нарастваща лудница.

— Не, съжалявам. Не, просто не можем. Не мисля, че мисис Лойд ще позволи.

— О, зарежи Джейн! — възкликна Уенди. — Къщата е моя и аз казвам, че най-редно е Нана да се върне у дома.

Силите на врага атакуваха яростно. Фей нямаше избор, освен да използва чувството за вина.

— Финансовото ни положение не е розово, деца. Не мисля, че можем да си позволим да издържаме куче. Особено толкова голямо.

Видя, че Том се извъръща и отпуска унило рамене, изпадайки в онова вцепенено състояние, което щеше да продължи с часове, а очите

на Мади се напълниха със сълзи. Чувството за вина се завърна към нея като приливна вълна.

— Но Нана може да порасне и да ни стане бавачка, като в книгата — пробва се отново Мади.

— Наистина, деца, опитайте се да разберете. Аз не мога. Аз...

Джак пристъпи напред и взе кученцето от отчаяната прегръдка на Мади. Постави го на гърдите си и погали клепналите му уши, докато кутрето ближеше пръстите му.

— Красавица е, нали? Обичам кучета. Отдавна се каня да си взема, но все чаках правилното куче да се появи на пътя ми. И след като Уенди казва, че няма проблем и няма да ме изгонят от къщата, защо аз да не я взема? Така вие, деца, и Уенди — и ти също, Фей, може да идвате да виждате Нана, когато си поискате.

— Но тя няма да бъде наша... — проплака Мади.

— Все едно ще е. Вие двамата може да се грижите за нея. Тя ще бъде ваша отговорност. Може да я храните и да я разхождате, и да се постараете да получава всекидневната си доза любов по няколко пъти на ден. Можем да отворим задното стълбище към моя апартамент, за да не трябва да излизате навън, преди да дойдете у дома. Как ви се струва този вариант?

— Ключалките на вратите са стари и трудни — каза Уенди.

— И се опасявам, че нямам ключове за тях.

Джак сви рамене.

— Няма проблем, ще се оправя.

— Чудесно, скъпо момче! Тогава и аз ще отворя вратата си — възкликна Уенди и плесна щастливо с ръце, а очите ѝ грейнаха. — С Нана вкъщи, децата и отворените врати между трите етажа, номер 14 отново ще бъде истински семеен дом!

---

[1] Тигрова лилия — индианско момиче, героиня от „Питър Пан“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Един от най-прелестните моменти в това да се окаже, че си сгрешил, е, че всеки се мъчи двойно по-усилено да затвърди тази гледна точка.

След като Фей заяви, че не смята, че ще се справят с гледането на кученцето, Мади и Том се посветиха безрезервно на грижите за Нана. Джак също доказа, че държи на думата си. С одобрението на Уенди той разби ключалките на вратите към задното стълбище, което някога е било използвано от прислугата и свързваше кухнята с останалата част на къщата. Уенди държеше вратата си отворена, така че децата да могат да ходят при нея, когато си поискат. Намиращи се между Уенди и прелестното ѝ таванско жилище и Джак и кученцето, децата търчаха нагоре-надолу по стълбището по цял ден. Нана лаеше след тях. В края на следващата седмица превръщането на номер 14 от сграда с три отделни жилища в еднофамилен дом бе станало напълно естествено, сякаш три малки поточета се бяха втели в една голяма река.

Фей излезе на предната веранда на номер 14 и си помисли, че никога в живота си не бе изпитвала такава чиста радост. Усецането не бе свързано само с факта, че стените на номер 14 бяха дебели и сигурни като бронята на танк или че градината бе очарователна с лехите с рози, изчистена от плевелите от грижливите ръце на децата ѝ. Нито пък бе, защото Мади и Том вече почти не се караха и бяха хванали красив загар от часовете на слънце или заради непрекъснатия весел кикот, предизвикван от пакостите на малкото кутре.

Нито един от тези простички мигове на щастие щяха да са възможни, ако тя, майката, не се бе променила. Колко вярно бе, че настроението и духът на майката влияят на цялото семейство.

Откъсна няколко изсъхнали цветчета от саксиите с мушката, внимателно и прецизно. Време беше да спре да вини Роб за това, че бе прогонил радостта от душата ѝ, реши тя. Нямахше повече време, за да търси вина. Нито пък имаше желание. Най-накрая примирението бе дошло, защото гневът и страхът, които бяха изгаряли сърцето ѝ толкова

много години, бяха потушени от свободния поток на нежност и любов, който усещаше да тече между тези стени. Хватката на страха се бе разхлабила. Фей вече не чувстваше, че сама се бори срещу света. Тук имаше Уенди. И Джак. Приятели, които се грижеха за нея. Защо хората винаги смятат, че подкрепата е свързана, само с пари или съвети? Подкрепата е ръка, която се протяга към теб, когато падаш, усмивка рано сутрин, когато излизаш да се изправиш срещу света, споделен смях, толкова продължителен и силен, че накрая устните те заболяват от разтягане и по лицето ти дори започват да се стичат сълзи.

Фей се разходи по верандата още веднъж, слезе по стъпалата и мина отзад в градината, после през портата от черно ковано желязо с орнаменти, като внимателно я затвори, за да не излязат децата или кученцето навън и да не влезе някой непознат вътре. Долови уханието на розите на Уенди, загледа се в меката жълта светлина, идваща от високата очарователна къща с червени тухли и как здрачът настъпваше спокойно.

Погали с ръка студения месинг на фонтана и си затананика мелодията, която се появяваше в главата ѝ, особено в нощи като тази, когато можеше да чуе звука на свирката съвсем ясно, в синхрон с песента на щурците, които потъркваха крачетата си, както и със звънящия смях на децата ѝ, леещ се откъм прозореца на мансардата. Симфонията се развихри около нея и предизвика в душата ѝ такава лекота и радост, че имаше чувството, че може да полети.

В нощи като тази, когато сърцето ѝ танцуваше във въздуха в ритъма на музиката ѝ, Фей просто трябваше да затвори очи, да се усмихне и да се понесе.

* * *

На следващата вечер в детската спалня се водеше битка.

— Том — тропна с крак Фей, — трябва да ми позволиш да изпера тениската ти. Носиш я вече три дни.

Очите на Том бяха неразгадаеми и той се вкопчи в зелената си тениска с такава ярост, с каквато всеки пират от Карибско море сигурно се бе вкопчвал в съкровището си.

— Чекмеджето ти е пълно с тениски — настоя Фей. — Поне ми позволи да я взема само за през нощта. Ще я изпера и до сутринта ще е изсъхнала.

— Няма да ти позволи, особено за през нощта.

Мади се зае да обяснява на Фей като възрастен, който говореше на дете.

— Виждаш ли, мамо, Питър носи костюм от зелени листа, слепени с дървесен сок. Том иска да бъде готов, ако Питър Пан дойде да го потърси посред нощ.

Том не само вече носеше единствено зелени дрехи. Той бе прикрепил меч на бедрото си и винаги скачаше от високи места като столове, третото стъпало на стълбището и, разбира се, леглото си. Настроението му се бе подобрило значително, особено след ходенето в парка „Невърленд“ и пристигането на Нана на номер 14. Фей го чуваше да се смее и дори да си пее, когато бе горе в мансардата. Така че сега се опита да умиротвори нещата, като измърмори на себе си нещо за това как този малък дивак Питър би могъл да послуша една добра майка. И да се възползва от едно хубаво изкъпване и пране на дрехите си.

— Добре тогава, утре е събота — започна тя отново. — Какво ще кажеш, ако ти обещаю утре, още рано сутринта, да отидем до „Хародс“ и да ти купя седем нови зелени тениски, по една за всеки ден. Тогава ще ми позволиш ли да взема тази и да я изпера през нощта? Сигурна съм, че Питър няма да има нищо против, ако носиш ето тази, жълтата. През есента листата на дърветата пожълтяват.

Внезапно личицето на Том се разведри и той съблече мръсната тениска и я подаде на майка си. Тя я прие с благодарност. Победата бе още по-сладка, защото не бе избрала да се налага над него със сила. Фей почувства силен прилив на любов, когато видя как ръцете и коремчето му се бяха налели през последните седмици. Вече не приличаха на клечки, а освен това имаше и разлика в цвета на кожата си на раменете — това, което в Средния запад наричаха „фермерски тен“.

— Тогава трябва и аз да получа нещо — каза Мади.

— Да, така е честно. Какво искаш? Нова блузка? Обувки?

— Искам напръстник — заяви Мади и скръсти ръце на гърдите си. — Уенди каза, че Питър носи нейния напръстник на верижка на

врата си, близо до сърцето си. Казал ѝ, че така все едно пази самата нея до сърцето си. Искам напръстник, за да го дам и аз на Питър.

— Много добре. Въпреки че трябва да го занесем на бижутер, за да измислим как да го сложим на верижка.

Мислено обаче Фей си пожела децата ѝ да не приемаха толкова буквално историите на Уенди. Границите между реалността и фантазията се размиваха все повече и това я притесняваше.

Помогна на Том да си нахлузи жълтата тениска, надзирава измиването на зъбите, сложи ги в леглата им, после изслуша поредния разказ на Мади за приключенията на Питър Пан. Том я слушаше още по-напрегнато, като от време на време кимаше, за да наблегне на някой момент. Когато Мади стигна до мястото, където индианците танцуваха в негова чест, той се развълнува толкова много, че скочи от леглото си и се разтанцува безмълвно като истинско диваче, докато сестра му и майка му се превиваха в леглото от смях.

— Мамо, харесва ми, когато се смеем така. Искам да се смеем цяла нощ — възкликна Мади по-късно, след като се бяха успокоили и изтрили влагата, появила се в очите им.

— Аз също — отвърна Фей и усети как сърцето ѝ потръпна. — Но вече отдавна мина времето за лягане. Така че заспивайте. Утре ще се смеем още, нали?

Мади и Том засияха от щастие и с удоволствие се подчиниха на думите ѝ.

Самата тя сияеща от радост, Фей подпъхна завивките им отново, целуна ги по челата и угаси лампата.

— Сладки сънища, да спите в златен кош.

— Отвори прозореца, мамо!

Фей този път дръпна без колебание дантелената завеса и отвори двойния прозорец, най-далече от леглата им. Летният бриз, наситен с аромата на розите на Уенди, проникна в стаята, развя дантелата и накара Мади да въздъхне от удоволствие.

Погледът ѝ срещна този на Фей и момичето ѝ благодари по безкрай начини с най-сърдечната усмивка, която би могла да се появи на лицето ѝ, преди да се прозее и да затвори очи. Очите на Том искряха на лунната светлина, докато той подпъхваше ръчички под главата си и се взираше през прозореца към звездите в лилавото небе. Истинските

звезди този път, помисли Фей доволно. Не изкуствени като онези на тавана.

С ръце, подпрени на рамката на вратата, загледана в спящите си деца, тя осъзна, че всичко щеше да бъде наред. Имаха дом, градина, кученце. Бяха много отговорни с Нана. Училището скоро щеше да започне и щяха да си намерят нови приятели, да се занимават с нови неща, да придобият нов опит, който щеше да балансира заниманията им с фантазията. Въздъхна. Бебетата ѝ порастваха.

С горчиво-сладък трепет си спомни думите на Уенди. Понякога ръката, която се грижи за детето, може да стиска прекалено силно. Осъзна, че е време да се научи как да не ги стиска толкова здраво. Нежното, по-свободно побутване окуражава детето да полети и да направи своите собствени открития. Искаше да им помогне да израснат като независими възрастни хора. *Утре, помисли си тя, ще бъде добро начало, когато заведе Мади и Том да си изберат сами дрехи.*

По-късно Фей заспа, докато наум обмисляше новите си решения, но се събуди от пронизителното кикотене, идващо от стаята на Мади и Том. Отвори бавно едно око и видя колко показваше светецният в зелено циферблат на будилника. Изпуфтя отчаяно.

— Мотаенето до полунощ е прекалено вече — изръмжа и се надигна от леглото. — Дай им пръст и ще ти отхапят ръката — мърмореше си, докато вървеше към спалнята, решена този път да бъде по-твърда.

Внезапно спря на място, виждайки с изненада слаба трептяща светлина изпод вратата, след което чу още един изблик на смях, очевидно приглушаван с длани.

Какво бяха намислили, запита се тя все още сънена. Отвори вратата и надзърна в тъмната стая с напрегнат поглед. Мади и Том лежаха неподвижно в леглата си, преструвайки се, че спят. Трептящата светлина бе изчезнала. Мислите ѝ се насочиха към разговора в пъба... имаше нещо за светлинки... и за феи. Глупости, каза си тя, и пропъди мисълта от главата си. Разговорите за Питър Пан преди лягане бяха причина за развихрилото ѝ се въображение.

— Повече никакви разговори! Лека нощ! — каза със строг глас, който не допускаше повече неподчинение.

— Лека нощ, мамо.

Доволна, че мирът бе възстановен, Фей затвори внимателно вратата зад себе си. Можеше да се закълне, че точно преди да тръгне към стаята си, чу тихо подрънкване на камбанки.

* * *

Прекараха чудесно в „Хародс“. Фей не обичаше да пазарува. Никога не бе разбирала тази вътрешна нужда на жените да ровят от закачалка на закачалка с дрехи, да пробват рокли или панталони в тесните, слабо осветени съблекални с ужасни огледала, които правеха кожата ти да изглежда сива, а задникът ти — прекалено голям. С деца беше още по-зле, с цялото това разкопчаване и закопчаване, с мрънкането и оплакването. Обикновено я обхващаше лошо настроение, още преди да стигнат до магазина.

В този ден обаче реши да смени нагласата си. Вместо да смята предварително деня за провален, го прие като приключение, което децата ѝ щяха да ръководят. Определи им бюджет и ги пусна да обикалят. За Мади и Том това бе истински празник и въпреки че избраха някои неща, които Фей никога не би и погледнала, тя с изненада откри, че децата ѝ имат свои отличителни вкусове и предпочитания.

Когато най-накрая се върнаха у дома, с широки усмивки на лицата въпреки мрачното небе, намериха Джак на предната веранда, подхвърлящ топка за американски футбол в ръка. Нана забеляза децата, разля се и започна да се дърпа от каишката си.

— Крайно време беше да се приберете — каза Джак с начупено изражение. Лекият дъждец бе наквасил къдриците му и ги бе превърнал в каска около лицето му.

— А, какъв е проблемът? — попита Фей, като пусна пазарските торби в краката си. — Нямах ли с кого да си играеш?

Той подхвърли топката към Мади, която я изпусна и тръгна да я гони.

— Честно казано, не, нямам — отвърна той, като се изправи и пое пакетите от нея. — Мислех си, че може да отидем в парка тази сутрин и да покажем на тези британци, че футболът е игра с овална кафява топка, а не някакво подритване на топка на черно-бели

квадратчета. Но не само че не си бяхте у дома, но сега и времето се развали.

Видът на Джак, облечен с тениска, оръфани шорти и кецове, носени с чорапи, разбира се, и намръщен като изгубено момче, разтопи сърцето на Фей. Не можеше да отрече, че има чувства към този мъж. Като към брат, каза си тя решително. Понякога като по-голям брат — мил, търпелив и сърдечен. Друг път, в случаи като този — като към по-малък брат, малко по-голяма версия на нейния Том, с тези широко отворени очи. Това бе част от неустоимия му чар.

— Е, ние изкарахме страхотно, а сега изглежда, че цял ден ще вали. Ще настинеш, ако отидеш да играеш футбол навън. Виж какво. Гладни сме. Ще приготвя сандвичи със сирене и супа.

— И курабийки? — попита Мади, докато подаваше топката обратно на Джак.

— Разбира се, защо не.

— Супер — отвърна Джак, който грейна при мисълта за домашно приготвена храна и прясно изпечени курабийки. — Ела да готвиш в моята кухня. Огромна е и най-вече — никога не е използвана.

Любопитството на Фей бе възбудено. Децата бяха ходили много пъти в апартамента на Джак, за да се грижат за Нана; нямаха никакви скрупули да се мотаят там и без причина. Тя бе изпълнена с любопитство да го види с очите си, но не можа да събере смелост да слезе там, въпреки че вратата бе отворена. Уважаваше изключително много личното пространство. Затова реши безсрамно да измъква информация от децата, но най-доброто, до което бе стигнала, бе, че апартаментът на Джак бил „голям и неподреден“.

— Само ще донеса продуктите и слизам. А какво ще кажете за шоколадови курабийки?

— А има ли изобщо друг вид? — отвърна той. — Дай ми само минута да пооправя малко.

— Имаш предвид, много — повдигна многозначително вежди Мади.

— А ти ела и ми помогни, мис Претенцийо — подкачи я той. — Навсякъде по пода има кучешки играчки.

Разбира се, тя нямаше търпение.

— Ти също, приятел — каза Джак на Том, като му подхвърли топката. Том я улови и подскочи от щастие. — Добро улавяне —

отбеляза Джак одобрително. — Задръж я.

Фей погледна встрани, за да не забележат емоцията, която изпълни очите ѝ. Дали Джак знаеше колко много значеха за нея отношенията му със сина ѝ? Дали забелязваше нарастващото възхищение на момчето и все по-голямото доверие, което проявяваше към възрастните?

В апартамента си Фей помогна на Том да си облече новата зелена тениска, после самата тя се преоблече в по-свободна лека памучна рокля и освежи лицето си. Пригответи продуктите си, взе тавичките и кухненските си ръкавици и слезе на долния етаж.

Кутрето стоеше в подножието на стълбището и изляя, когато чу стъпките ѝ отгоре, после я видя и се разляя от вълнение.

— Историята на живота ми — изпуктя тя, докато Том и Мади се втурнаха да чистят.

— Олеле! — успя да каже само Фей, когато премина през малкото антре и стъпи в огромната кухня, която бе основното помещение в апартамента на Джак. Беше неочаквано да открие яркото слънце на френския Прованс в мъгливия лондонски ден.

Уенди ѝ бе обяснявала как някога приземният етаж бил плетеница от стаи — кухня, килер и няколко помещения за прислугата. Когато преобразували къщата в триплекс, стените били разбити, за да се получи една просторна стая, която сега бе боядисана в меко пастелно жълто. Камина с тъмносини плочки заемаше едната стена, а пред нея имаше дълга, изтъркана дървена маса, заобиколена от столове, също боядисани в яркожълто, със синя тапицерия на седалките. Тесен коридор отделяше тази стая от другата страна на апартамента, където се предполагаше, че са двете претъпкани спални и един малък вестибюл. Френски прозорци водеха към градината, подканващи свежата зеленина и сладкия въздух да проникнат вътре.

Старата печка „Ага“ обаче окончателно постави Фей на колене. След месеци готвене на малката метална кутия с двата котлона сега почти изхлипа, като си представи как готви на тази грандама на печките. Беше могъщ уред, в гордо кобалтовосиньо, с шест черни котлона и лъскави бели копчета. По повърхността ѝ нямаше никакви мазни петна, следи от изгоряло или пръснати трохи, защото Джак бе признал, че никога не е докосвал това гигантско нещо, освен да си кипва вода.

— Като си помислиш само — каза Фей с искрящи от радост очи, докато пръстите ѝ галеха нежно яркия емайл. — Когато съм стара, на смъртния си одър, ще мога да разказвам на внуците си, че веднъж съм имала възможността да готвя на „Ага“ — после нави ръкавите на роклята си и заяви: — Време е да пуснем в действие това старо момиче.

— Можеш да я използваш винаги когато искаш — предложи Джак с изражение на надежда, изписано на лицето му.

— Бих могла... — отвърта замечтано Фей, като погали сините плочки.

След късния обяд всички се разпръснаха в градината. Докато Мади и Фей ровеха в мъха в земята, Том и Джак си играеха на пирати.

— Внимавайте — провикна се Фей и се намръщи при вида на сина си и Джак, които се дуелираха с дървени мечове. Том бе със скъпоценната си пиратска шапка, а Джак си бе направил кука от закачалка. — Някой може да пострада.

— О, красива дамо! — провикна се Джак, размахвайки ръка. — Да не би да се осмелявате да давате заповеди на куката ми? Да не би да искате да направите разходка по мостика и да скочите в морето?

— Ти си безнадежден — каза тя, но не успя да прикрие усмивката си. — Просто приеми, че ти ще се разходиш по мостика, ако някой се нарани.

Том се изкикоти изпод огромната си наклонена шапка. Джак трепваше при всеки шум, който издаваше Том, независимо дали бе кикотене, хълцане или гръмък смях, какъвто бе чул в тематичния парк „Невърленд“. Джак се надяваше до края на лятото да накара момчето да проговори.

— Питър Пан, ти, разбойнико! — провикна се Джак, като вдигна куката си високо във въздуха. — Днес намери своя достоен противник. Пригответи се да срещнеш гибелта си.

С триумфиращ блясък в очите Том нападна още веднъж Джак. Дървените мечове се пресрещнаха във въздуха и се разнесе тъп звук, туп, туп, туп. Джак ликуваше, навеждаше се, превиваше се, скачаше по столовете, избягваше ожесточеното преследване на Том зад чемшировите храсти и явно си прекарваше страхотно. Всъщност не помнеше да се е чувствал толкова добре от...

Фрас. Джак почувства, че мечът на Том се стоварва върху тила му. Видя звезди и падна на колене. Сред мъгливия мрак, който се спусна над него, видя човек с черна пиратска шапка да приближава към него, със зли очи и дълги, извити мустаци. Потръпна, докато идваше отново на себе си.

— Хук — измърмори той.

— Джак, Джак, добре ли си?

Той премигна и зрението му се изясни. Видя притесненото лице на Фей, наведено над неговото. Сгушен точно зад нея, с широко отворени и ужасени очи под пиратската си шапка стоеше Том. Джак почеса тила си и кимна.

— Разбира се, разбира се, добре съм. Беше просто потупване. Нищо особено.

— Виждаш ли за какво говоря, Джак Греъм? — възкликна Фей и облекчението бе ясно доловимо в гласа ѝ. — Казах ти, че някой ще пострада.

— Не, не пострадах. Просто бях изненадан. Вината бе изцяло моя — добави той и потупа ръката на Том. — Никога не обръщай гръб на противника си в битка, никога. Не забравяй това, друже.

Том издиша шумно, очите му се насълзиха от вълнение, но явно се успокои.

— Е, ела да поседнеш тук, докато ти донеса малко лед — каза Фей, като му помогна да се изправи на крака. Цъкаше с език, докато проверяваше дали няма цицина на главата му. — Тази малка буца тук ще стане голяма колкото яйце.

Поведе го към един стол и го побутна да седне.

— Сега не мърдай. Веднага се връщам.

Преди да тръгне, прибра мечовете, пъкна ги под мишница и изчезна в кухнята.

Джак се изправи и отиде до Том. Обви утешително ръка през раменете му и го стисна силно, по мъжки.

— Не се тревожи, приятелю. Тя ще ни ги върне, след като ѝ мине ядът.

Тънките раменца на Том потрепнаха, очевидно от облекчение, че не бе наказан. Обърна се да си тръгне, после се спря. Внезапно се

спусна тронаво обратно към Джак, прегърна го силно през кръста, после изтича отново в къщата, а Мади го последва. Този път Джак усети удара на меч право в сърцето си.

— Мисля, че ти казах да седнеш — обади се Фей, която се върна в градината и видя Джак да стои прав, с ръка на тила си, зяпнал със смаяно изражение на лицето. — Сигурен ли си, че си добре? Изглеждаш леко объркан.

— О, объркан съм — призна той. — Но не от удара.

— Ела тук и вдигни краката си.

— Да, госпожо — отвърна Джак с иронична усмивка, но истината беше, че майчинските ѝ грижи му бяха приятни.

Опъна се на стола, просна дългите си крака на друг и затвори очи. Наслаждаваше се на уханието на сладкия парфюм на Фей, докато тя се навеждаше над него, на деликатния допир на пръстите ѝ по черепа му и на звука на задъхания ѝ глас, нашепващ и мърморещ притеснено. Поне най-накрая пръстите ѝ галеха косата му. Беше в рая и се боеше, че това ще свърши.

— Не си отивай — каза той, като отвори очи. — Прави ми компания.

Фей задъвка устната си, долавяйки в гласа му нова нотка, онази, която намекуваше за копнеж и без съмнение за... самота.

Въздухът бе плътен и влажен от ниско спускащата се мъгла. Косата ѝ като че ли се бе сплъстила, подобно на конопени кълчища. Фей я отметна от раменете си, изви я и я събра нагоре с шнола.

— Наближава буря — каза тя, като си придърпа стол.

— Ще освежи въздуха, влажността ще намалее — отвърна Джак. — Вероятно имаме само няколко минути, преди да се излее дъждът.

— Тогава нека просто поседим така и му се насладим — каза Фей и опъна краката си на срещуположния стол също като Джак. Отметна главата си назад и затвори очи.

Джак се обърна към нея и ахна изненадано.

— Това е нещо ново... За теб.

Погледът му се спря на дългите ѝ гладки крака и на стегнатите, изящно оформени бедра, които се извиваха под тънкия плат на роклята ѝ. Малките ѝ заоблени гърди се надигаха и спускаха при всяко вдишване и издишване.

Тя въздъхна с копнеж, без да осъзнава впечатлението, което му правеше.

— Може би е така.

След още един бегъл поглед Джак извърна глава и каза:

— Отива ти.

Размърда се неудобно в стола си, после наведе глава и се заслуша в тананикането ѝ.

— Какво си пееш?

— Не знам — отвърна тя и заглуши прозявката си. — Чух я преди няколко вечери. Тази мелодия на флейта, помниш ли? Просто не мога да си я избия от главата.

— Звучи ми много познато — каза той, а очите му станаха някак далечни. — Сигурен съм, че съм я чувал и преди.

— Разбира се, че си я чувал. Сигурно и ти като мен, някъде от улицата.

— Не, това е най-странното. Никога не съм чувал мелодията на флейта, но въпреки това...

Фей се извърна към него.

— Не си ли я чувал?

Джак поклати глава.

— Но съм чувал самата мелодия някъде преди.

Не ѝ каза, че когато чу тананикането ѝ, то събуди в него тревожни спомени, заровени дълбоко в съзнанието му, до които не можеше напълно да достигне, сякаш бяха скрити зад някакъв полупрозрачен воал.

Фей отново се стресна от копнежа в гласа му.

Очите му бяха затворени и ръката му бе върху ледената торбичка на главата му. Беше красива длан с красиво оформени пръсти, които изглеждаха като пръсти на концертиращ пианист.

Тя извърна очи встрани. Ако само кампанията ѝ да овладее желанието си към Джак Греъм бе толкова успешно, колкото се очертаваше да бъде нейната чаена кампания. Не че той я улесняваше много. Тя все по-осезаемо осъзнаваше присъствието му в същата къща, в същата градина, в същата стая. Фактът, че дишаше същия въздух като нея. Трябваше да му се признае, не можеше да го обвини, че я притеснява или притиска, или че се държеше по някакъв друг начин, освен като добър съсед.

Приятелят, който живееше зад съседната врата.

И все пак имаше моменти, в които го улавяше, че я гледа със същото желание, което без съмнение личеше в същия този миг в нейните очи. Виждаше светкавица в очите му, преди бързо да се извърне встрани. Този поглед винаги я караше да се вълнува, събуждаше спомена за една конкретна целувка между тях, както и копнежа ѝ за друга такава целувка. Това направо я подлудяваше. Знаеше докъде щеше да доведе друга такава целувка, как щеше да съсипе приятелството между тях, приятелство, което тя толкова силно ценеше.

Това, от което се нуждаеше в случаи като този, когато изпитваше чувства като тези, беше някой да фрасне нея по главата с меч, помисли си тя, като се тръсна обратно на стола си.

— Искаш ли да отидем до градините на Кенсингтън утре? — попита той, неподозиращ за нейните мисли. — Купих играчка лодка, за да я пуснем в езерото. Красавица е. На Мади и Том ще им хареса.

— Ако няма да е проблем за теб.

— Приятно ми е да бъда с децата — отвърна той. Погледна я право в очите, отправяйки ѝ предизвикателството с удивителна лекота. — И с теб.

Тя го прие. Надигна се в стола си и го попита:

— Джак, ти си много добър с децата. Как така никога не си се женил? Или поне да имаш деца?

Лицето му помръкна и той несъзнателно потърка тила си, сякаш въпросът му бе напомнил за друга, по-дълбока рана.

— Не съм от семейния тип мъже. Имам съвсем малко притежания и отговорности и така ми харесва. Не съм като отнесените учени, живеещи в абаносовите си кули, но съм много добър в това, което върша, и работя усилено. Заради работата си пътувам по целия свят. Обичам да пътувам, когато си поискам, обичам да се срещам с нови хора.

Погледна я, очите му придобиха напрегнато изражение, каквото досега не бе виждала в него.

— Според мен да направиш бебета, не означава, че си станал баща. Да си баща — това е да си тук всеки ден. Постоянно. Не съм готов за това, не знам дали някога изобщо ще бъда — протегна се и плесна отмъстително един комар. — Не желая да бъда като

биологичния си баща. Не го помня. Всъщност имам само един спомен — юмрук, насочен към лицето ми. Единственото нещо, което знам със сигурност, е, че съм бил изоставен от него. И от майка ми.

Фей естествено се сети за Том и симпатията ѝ към Джак се удвои. Наведе се и постави ръката си върху неговата.

— На една майка никога не е лесно да остави детето си. Може би е смятала, че така ще бъде по-добре за теб.

Той погледна към ръката ѝ.

— Никога няма да разбера — тихо каза той. После докосна леко с пръст дланта ѝ. — Разбира се, че харесвам Мади и Том, много ги харесвам. Те са прекрасни деца. Обичам да ходя с тях на разни места, да говоря с тях, да си играя с тях. Но това е просто друга игра. Играя си на измислен баща.

— Да си свободен дух, също е игра, нали? — попита го тихо тя. — Да избягваш истинските връзки?

Той я погледна косо.

— Не съм аз този, който избягва връзките.

Фей разбра намека му и бързо отдръпна ръката си, прибирайки я на безопасно място в скута си.

— Връзките и сексът са две напълно различни неща.

— Права си за това — отвърна той с вечния си сарказъм. — Сигурно е страхотно, когато и двете са съчетани.

— Няма как да знам.

Това го накара да замълчи.

В далечината се разнесе тиха гръмотевица, предвещаваща приближаващата буря. Щом я чу, Нана подскочи и отстъпи към вратата, като започна да драска по нея. Мади отвори задната врата, за да я спаси, и я отнесе вътре. Цъкаше с език и гукеше непрестанно: „Бедната, бедничката ми Нана“.

Вратата се затръшна зад нея и Джак и Фей останаха сами сред плътното мълчание, а въздухът около тях ги обвиваше като тежка завивка. Нито птича песен, нито зов на щурец, нито бухането на бухал нарушаваха паузата, преди природата да изсипе неудържимата си ярост върху тях. Споменът за една друга буря и една определена целувка премина като светкавица през съзнанието и на двамата като близначката си, която в същия момент отекна в далечината в небето.

От устните на Фей се изплъзна въздишка и звукът на нежния ѝ кънтящ глас се понесе като порива на вятъра.

— Фей — каза припряно Джак, пусна леда, свали краката си и се наведе към ръба на стола близо до нея. Въздухът пращеше от електричеството между тях. Коленете му се докоснаха до краката ѝ и тя почувства как цялата настръхва. Взе ръката ѝ в своята, короната на къдриците му падаше по високото му чело, закривайки сведените му клепачи.

— Аз също няма откъде да го знам, Фей — каза той най-накрая. — И се чудех дали няма да е възможно да го разбере. С теб.

— Сексуална връзка?

— Не. Не само това. Връзка. Която включва секс. Пръстите му се притиснаха към дланта ѝ, а гласът му стана по-напрегнат.

— Вече имаме прекрасна връзка. Не е ли така? Не мога да отрека, че дните, прекарани с теб и децата, са едни от най-прекрасните в живота ми.

— Джак, не е нужно да го казваш...

— Но е вярно. Осиновите ми бяха по-стари от повечето родители. И по характер бяха дистанцирани и по-сдържани. Винаги съм се чувствал обгрижван, но никога не съм изпитвал тази любяща нежна атмосфера на семейство, която усещам, когато съм с теб. Ти ме прие, включи ме в твоето семейство.

Млъкна за малко, а когато заговори отново, гласът му бе тих.

— Но искам повече. Искам теб, Фей.

Притегли я към себе си, докато лицата им се озоваха едно до друго, на един дъх разстояние.

— Кажи ми, че не изпитваш същото към мен.

Тя отвори уста и понечи да го отрече.

— Фей, наблюдавам те, познавам и най-незабележимото изражение на лицето ти. Вече е прекалено късно, за да лъжеш.

Устата ѝ пресъхна и тя я затвори, без да каже нищо. Той беше прав. Нямахме смисъл да се преструва повече, че чувствата ѝ към него бяха просто приятелски, като на добрата съседка или сестра. Всеки сантиметър от Джак Греъм бе на жизнен, съблазнителен, неустойимо привлекателен мъж, който тя желаше. И го призна с мълчанието си.

— Аз съм търпелив, но ми се струва, че правиш две стъпки назад всеки път, когато направя една към теб. Защо ме отбягваш? Опитах се

да ти дам време и пространство, но ми е трудно, Фей. Много трудно.

— Не те отбягвам. Давам ти сигнали, които ти отказваш да приемеш, Джак. Не че не те намирам за привлекателен, но... — погледна го, опитвайки се да го накара да я разбере без думи. — Това е ново преживяване за мен, да имам мъж приятел. Приемам, че това е достатъчно. Защо просто не можеш да оставиш нещата такива, каквито са? Защо трябва да опитваш друго и така да ги съсипеш?

— Смяташ, че сексът ще съсипе приятелството ни?

— Да. С Роб имахме само секс. Оженихме се, а не трябваше да го правим.

— Какво ще кажеш, ако обещаая да не се женя за теб? — попита той и присви леко очи. Фей не успя да се сдържи и се разсмя.

— Ще си помисля за това — отстъпи тя.

Погледът му се спря на устните ѝ.

— Обещах ти, че ще поискам разрешението ти, преди да те целуна отново.

Въздухът отново стана задушен, гърдите ѝ се свиха, дишането ѝ се учести. Фей знаеше, че сексът с Джак щеше да бъде прекрасен. Но също така знаеше и че той е неблагонадежден — като Роб. Той бе свободен дух. Сам го бе казал за себе си. А тя никога вече нямаше да принуди насила някой мъж да се ожени за нея. Нито можеше да премине през връзка, която постепенно се разпада. Не мислеше, че може да понесе тази болка отново и нямаше да подложи децата си на такова нещо.

— Недей — каза тя.

Погледът му измина отново пътя от устните към очите ѝ. Видя сиянието там, но изворът му не беше страст или желание. Беше слаб блясък, колеблив като малка искра в студено огнище, която все още не загасваше, смела, решителна, бореца се да оцелее в мрака. Джак знаеше, че причината за този мрак бе болката.

Нямаше да ѝ причини още болка, реши в този миг. Кой бе той да смята, че може да има истинска връзка с някого, да не говорим за жена като Фей О'Нийл?

Някой като нея се нуждаеше — заслужаваше — истински мъж, цял, завършен, някой, който ще бъде неотлъчно до нея и децата ѝ. Не половин човек, мъж без минало, като него. Тя се нуждаеше от някой,

който можеше да ѝ помогне блещукащата светлина в нея да се разпали и заблести, а не да загасне.

Някъде наблизко отекна гръмотевица, разкъсвайки натежалото небе. Вятърът се разфуча и гневно запрати по тях няколко топли тежки капки дъжд, които капнаха шумно, без никаква ефирност над главите им, по масата и по тухлите.

— Хайде, приятелко — каза Джак, издърпвайки я от стола. Притисна я към гърдите си. За момент и двамата останаха така, брулени от вятъра, потръпващи от силата му. — Мисля, че Майката Природа ни се сърди.

Фей усещаше топлия му дъх по косата си. После внезапно той отстъпи назад и нежно я побутна напред.

— По-добре да не я изкушаваме прекалено много. Не ѝ харесва да бъде пренебрегвана.

ГЛАВА 14

Следващата седмица Джак се прибра рано в номер 14, а главата му се въртеше от успеха на последната серия опити. Оставаше само да ги опише и да ги изпрати. Ъруин и целият екип все още се веселяха в института, но той нямаше желание да празнува с тях. Изпитваше непреодолимо желание да сподели добрите новини с Фей и децата. Погледна към часовника си. Сигурно вече се бяха събрали в неговата кухня, Фей, застанала пред любимата ѝ „Ага“ печка. Усмихна се и стомахът му изкъркори само при мисълта за ястията, които напоследък тя готвеше там почти всяка вечер, и си каза, че всъщност перспективата за домашната храна бе тази, която го бе прищипорила да се върне у дома.

Затова избяга от многобройните потупвания по рамото, от подканващо разпалените погледи на Ребека Фаулър и предлаганите чаши шампанско и вместо това взе метрото за вкъщи, мислейки, че може би трябва да излязат всички заедно след вечеря, за сладолед например. Можеха да пробват онази нова сладкарница, която Том бе забелязал на няколко преки от тях. Нощта бе приятна и щеше да е хубаво да се поразходят малко, нали? Усмихна се в очакване, докато влизаше в апартамента си, като се чудеше дали ще успее да убеди Нана за първата ѝ разходка навън на каишка.

Подметна ключовете си и си каза, че ако имаше късмет, може би щеше дори да подържи ръката на Фей за малко.

Докато минаваше през тъмните коридори на апартамента си, го налегна неприятно усещане. Беше прекалено тихо. Нещо липсваше. Стигна кухнята и откри, че тя също бе смътно осветена и пуста. Застана до печката, обърна глава и огледа празната стая, а от гърдите му се надигна въздишка на разочарование.

Беше сам. Фей, Мади, Том и дори Нана не бяха в кухнята, където очакваше да бъдат.

Да, където очакваше да бъдат.

Джак се протегна към вратовръзката си, разхлаби я и разкопча горното копче на ризата си. Беше в шок. Какво се беше случило? Харесваше му да се прибира вкъщи и да намира всички, струпани около дългата надраскана кухненска маса, харесваше му да надушва мириса на розмарин, чесън или мащерка, набрана от градината, който се разнасяше от печката, харесваше му да чува как възторжени гласове викат името му, когато отваряше вратата на дома си.

Дом. Свали вратовръзката си и я метна на празния стол. Загледа се известно време в нея.

Какво пък, помисли си той, и се втурна по стъпалата нагоре към апартамента на О'Нийл. Беше прекалено уморен, за да мисли повече тази вечер. Знаеше само какво чувства, какво желае — и то беше да види лицето на Фей край неговата маса. И на Мади, и на Том, и на онова смахнато куче, Нана.

В края на стълбището спря рязко, защото попадна на мисис Лойд и мисис Джъркинс, допрели съзаклятнически глави една до друга, потънали в дълбок разговор. Тази двойка е толкова предсказуема, като гравитацията, помисли си той. И също толкова смазваща.

Джейн Лойд бе безупречно облечена в строга копринена рокля, лъскави обувки и коса, от която не потрепваше дори косъмче, когато поклащаше яростно глава, както правеше сега.

И все пак, също като кралицата, успяваше да изглежда достолепно. А що се отнася до Конската муцуна... е, колкото по-малко се кажеше, толкова по-добре.

Прииска му се да избяга обратно надолу по стъпалата, но беше прекалено късно. Двете жени вече го бяха забелязали и бяха вдигнали глави като дългоухи, остроноси хрътки.

Той въздъхна и се предаде на съдбата си.

Жените повдигната вежди и си размениха многозначителни погледи. Мисис Джъркинс отстъпи назад, достатъчно, за да бъде на уважителна дистанция, но все пак да може да чува всяка дума, която щеше да се каже.

— Здравейте, д-р Греъм — каза мисис Лойд с нейния пронизително висок глас. Неодобрението в тона ѝ не можеше да се сбърка.

Той се усмихна мило и погледна с копнеж към вратата.

— Разбирам, че са станали някои промени в сградата от последния път, когато съм била тук. Отключили сте вратите между етажите, така ли?

— Точно така, мисис Лойд — отвърна той и дяволчето в него не можа да се въздържи да не добави: — Нямах никакъв проблем с ключалките, много лесно стана.

Стъписана, мисис Лойд вдигна ръка и оправи някаква невидима гънка на дантелената покривка на масичката в коридора.

— Би било хубаво да ме предупредите за това. И прекалено много ли щеше да бъде да поискате разрешение да си вземете домашен любимец?

— Но аз го направих. Всъщност Уенди бе тази, която настоя да взема кучето.

Мрежата от бръчки по челото на мисис Лойд се преплете, когато тя свъси вежди, а по врата ѝ, който се изпъна като бастун, изби червенина от ярост.

— Разбирам.

Тя събра ръце в скута си и изпъна бюста си с няколко сантиметра напред.

— Д-р Греъм, няма да допусна вие и останалите наематели на номер 14 да ме пренебрегвате и да правите каквото си искате, като се възползвате от майка ми. Аз ръководя тази сграда. Договорите ви са сключени с мен и настоявам незабавно да заключите отново вратите между етажите. Що се отнася до кучето, може да го задържите, тъй като и без това напускате през септември и ще бъде жалко да притесняваме майка ми допълнително. Осъзнавате, че тя искрено вярва, че кучето ви е нейната Нана, кучето, което е имала като дете! Състоянието ѝ само се влошава от това. Опасявах се, че нещо подобно ще се случи.

Джак нямаше желание да ѝ обяснява забележителното родословие на кучето.

— Състоянието ѝ?

— Точно така. Тя не осъзнава напълно реалността, наясно сте с това.

Джак се намръщи.

— Всичко в къщата върви много добре. Ние сме напълно щастливи от положението. И най-вече майка ви.

— Разбирам защо вие и мисис О'Нийл сте щастливи от тази ситуация — изсумтя мисис Лойд. — И не одобрявам ставащото тук, особено пред тези деца!

— Ставащото тук? — Джак погледна заплашително мисис Джъркинс, която стреснато заби очи към пода.

— Ако не може да стоите далече от мисис О'Нийл — продължи Джейн Лойд, — поне имайте приличието да оставите мисис Форестър насаме. Не искам да окуражавате фантазиите ѝ. Вие и тези деца прекарвате прекалено много време с нея.

— Някой все трябва да прекарва време с нея — избухна Джак. — Вие определено не го правите! Приятен ден, мисис Лойд. Мисис Джъркинс... — каза през стиснати зъби, докато се обръщаше и слизаше обратно в апартамента си, защото се боеше, че щеше да изръси нещо, за което да съжالياва по-късно, ако останеше още и секунда тук.

Джейн Лойд бе видимо разтърсена от обвинението на Джак. Мисис Джъркинс приближи до нея и проследи отдалечаването на Джак надолу по стълбището.

— Хъм... Проблемите приближават, това е сигурно — отбеляза тя със свити устни.

— Просто не мога да го допусна. Ситуацията изисква вече някакви действия. Време е майка ми да се изправи лице в лице с фактите. Трябва да прояви разум, поне веднъж в живота си. Мисис Джъркинс, разчитам на вас да държите под око мисис Форестър. Трябва да сме особено бдителни! Тя няма да поиска сама да отиде в старчески дом, затова ще са ми нужни убедителни, солидни факти, които да издържат в съда, ако реша да взема нещата в свои ръце. Просто не може да продължи да живее тук сама. След това ще продам къщата и ще сложа край на нейните детински фантазии за странни светлинки и звезди, и...

Поклати глава, не желаейки да каже името на момчето, което за малко щеше да се изплъзне от устните ѝ.

Мисис Лойд и мисис Джъркинс си кимнаха заговорнически една на друга, после се разделиха, едната се върна в апартамента на О'Нийл, а другата се качи нагоре по стълбището, за да види майка си.

Нито една от тях не видя малкото слабичко момченце, което се бе пъхнало в тясното пространство под стълбището, безшумно като мишле.

* * *

През последните седмици от лятото Фей съсредоточи всичките си усилия върху кампанията за чай „Хемптън“, като Уенди и Джак много ѝ помагаха. Нямаше да се справи без тях. Никой не работеше по-усърдно от нея, тя отиваше най-рано на работа и оставеше до късно, изпипваше всеки детайл от презентацията, изискваше още по-пълна и повече статистика, беше свързващо звено между хората в компания „Хемптън“ и екипа в „Лео Бърнет“. Като главен мениджър покриваше всеки елемент от кампанията, от имейлите до контактите с телевизиите, така че презентацията следващата седмица да успееше да предаде ясно и съдържателно послание на клиента им.

Бърнард се възхищаваше на хора, които „захапват яко“ работата си, и го бе чула да коментира пред Сюзън Пъркинс, че „неговото момиче си е върнало стария хъс“. Дори екипът ѝ я следваше, макар и неохотно, и работеха часове наред, за да създадат възможно най-добрата кампания до крайния срок, следващата седмица. Може и да не бяха въодушевени от нейната идея, но уважаваха компетентността ѝ и си вършеха работата. Сюзън Пъркинс задържахше коментарите си за себе си и изчакваше развитието на събитията, като хищник, спотаил се в атака.

Избра момента си седмица преди презентацията.

Фей тъкмо приключваше окончателното си изложение. Изпитваше предпазлив оптимизъм. Сюзън Пъркинс влезе в залата, изглеждайки перфектно и професионално, както обикновено, в шикозен сливов костюм и бяла копринена блуза, с прибраната си черна коса зад две впечатляващи перлени обици. Не седна, а застана до вратата, заслушана с леко намръщено изражение на скептицизъм. На Фей не ѝ беше нужно да свежда поглед надолу — знаеше, че работният ѝ кафяв костюм с панталон бе намачкан и изглеждаше зле след дългия ден.

Не беше нужно и Сюзън да казва нито дума. Стойката ѝ, позата ѝ, враждебността ѝ изпълниха залата и съсипаха оптимизма, който Фей така грижливо бе градила през последните два часа. Когато приключи с изложението си, Фей знаеше, че засадата на Сюзън бе успяла.

Джейшри скръсти крака и ръце и се намръщи. Патрик незабавно се смъкна в стола си и погледна косо към Сюзън, която улови погледа му и изви устни в съжалителна усмивка. След като си тръгнаха, Фей отпусна примирено рамене и започна да мята бясно материалите в коженото си куфарче.

— Не се обезкуражавай — каза Паскал, облягайки се назад в стола си.

— Нямаше нужда Сюзън — нито който и да е от тях — да се държи така точно преди презентацията. Не го ли знаят?

— Разбира се, че го знаят — отвърна той с великолепия си френски акцент. — Патрик и Джейшри са подмазвачи, които смятат, че единственият начин да вървят напред е, ако се лепнат за задника на шефа. А Сюзън... Ха! Тя живее, за да тормози по-малките хора като нас. Завижда ти ужасно и иска да те съсипе.

— Но защо? Ние сме на една и съща страна. Толкова упорито се опитвам да работя заедно с нея.

— Забрави, *cherie*^[1]. В сравнение с теб тя изглежда зле. Ти си добра, а тя не е имала една сваятна идея от доста време. Хората като нея, не се интересуват от продукта. Или дали ще наранят някого. Интересуват се само от собствената си власт. За нея изобщо не е важно дали чаят „Хемптън“ ще се продава в Америка, или не. Важно е дали тя ще катери нагоре в кариерата.

Сви рамене и скръсти ръце пред себе си, открито оценявайки фигурата на Фей.

— А и ти си много по-красива. Ето това вече наистина не може да ти го прости — повдигна вежда и намигна като хлапак. — Видя ли онези обици? — наведе се към ухото ѝ.

— Фалшиви са.

Фей се разсмя и се облегна на него.

— О, Паскал, какво щях да правя без теб?

— А аз се чудя какво можеш да направиш с мен, *cherie*.

— Една прекрасна кампания, това е цялата магия, която се надявам да създам с вас, мосю — отвърна тя и го потупа по гърдите.

— Много лошо — отвърна той, флиртувайки с тъмните си очи.
— Вероятно.

Внезапно лицето на Джак Греъм изплува в съзнанието ѝ. Фей се стресна и премигна, за да го прогони. Отново се зае да прибира материалите си.

— Нямам време за нищо друго, освен за работа, работа, работа. По-добре да тръгвам. Трябва да отида на срещата с арт отдела на компания „Хемптън“. Ще обсъждаме работата ти, между другото. Знаем, че страшно ще я харесат.

— Разбира се. Ти ме вдъхнови.

Той свъси вежди и Фей се разсмя отново. Каза му, че е непоправим, за поне стотен път, защото знаеше, че Паскал иска да чуе точно това.

Срещата ѝ в компанията приключи по-рано, отколкото очакваше, и с изненада установи, че има един свободен час. Замисли се за Джак и се сети, че той бе казал нещо за публичната лекция, която щеше да държи недалече оттук. Напълно импулсивно Фей се качи на такси и отиде до залата, където от малката табела научи, че д-р Джак Греъм ще изнесе своята лекция в основната зала в 4 часа следобед. Докато токчетата ѝ тропаха по плочките на дългия коридор, тя приглади гънките на костюма си и прибра избягалите кичури зад ушите си, мислейки си как ли щеше да реагира Джак, когато вдигнеш глава и я видеше. Щеше ли да се изненада?

Тежката врата на залата изскърца, когато я отвори. Фей застина на място, смаяна. Нямаше шанс Джак дори да забележи, че е дошла. Очакваше да има много празни места, като лекциите, които посещаваше, докато беше в колежа. Все пак, помисли си тя със самодоволството на творческите личности, това беше научна лекция.

Мястото беше претъпкано! Студенти, преподаватели и гости пишеха бързо в бележниците си и се навеждаха напред, за да чуват по-добре. Освен гласа на Джак в залата бе абсолютно тихо, сякаш всички бяха омагьосани.

Фей притисна куфарчето до гърдите си, сведе глава и на пръсти отиде до най-близкото свободно място. След като се настани, застина на място също като другите, омагьосана от високия, дългурест и красив преподавател, който разсеяно кръстосваше подиума, с една ръка, пъхната в джоба на сакото си, жестикулиращ във въздуха с другата.

Кой беше този сериозен учен? Беше като звезда, сияеща светлина там, на подиума. Нямаше го хлапашки изглеждащият, но все пак секси мъж с раздърпани дрехи и боси стъпала, като тропаше на вратата ѝ в събота и неделя и се появяваше в сънищата ѝ нощем. На подиума стоеше, според афиша, закачен на вратата на залата, един от най-видните физици на днешното време. Носител на множество награди, гостуващ лектор от „Бъркли“ с няколко издадени книги. Тя нямаше представа, че Джек е такъв... За Фей той бе самотен учен, работещ в някаква лаборатория със суперсложно оборудване, компютри и разни епруветки за експерименти. Но ето го, обсъждащ вариантите за възникването на Вселената със същата лекота, с която обсъждаше светулките с Мади и Том.

Фей почувства как нейният малък свят се разпада. Отпусна се назад на стола си, изпълнена с благоговение и уважение и нещо друго, което не можеше да определи. Вече гледеше на Джек с нови очи. Очи, които бяха широко отворени. Интелигентността му бе смазваща, но чарът му бе това, което я завладя напълно. Увереността му, и в познанията му, и в него самия, сияеше прекалено силно.

В сравнение с него тя се почувства бледа и незначителна.

Колко егоистична е била през всичките тези месеци, фокусирана единствено върху собствените си проблеми — чаената кампания, Мади и Том, проблемите с детегледачките, мисис Лойд и дори кученцето. Джек бе винаги тук, предлагащ ѝ подкрепата си, идеи, лекота. Никога не я натоварваше. Фактът, че тя нямаше представа колко важна, направо значителна е била днешната му лекция, я караше да се чувства още по-зле.

Когато лекцията приключи, около Джек незабавно се събра тълпа като планети около Слънцето, разтърсваха ръката му, подаваха му книги за автографи, нямаха търпение да му задават въпроси. Фей сграбчи куфарчето си и незабелязано се измъкна в коридора. Плътна мъгла се бе спуснала по улиците навън, разсейвана от леката светлина

на лампите. Трудно си намери такси. Докато си хване едно, вече бе подгизнала. Таксито потегли покрай хората, бързащи под чадърите си, покрай няколко миниатюрни парка с размерите на пощенска марка и разпръснати магазинчета, чиито реклами и светлини разкъсваха мъглата, а пред очите ѝ бе единствено образът на Джак на подиума.

Различен Джак. Някой, който бе гениален, умен, добър. Някой много над нейното ниво.

Усети как в нея се надига старата несигурност и някъде в дъното на съзнанието си долови шепот, който ѝ казваше, че не е достойна за такъв мъж.

И все пак, помисли си тя, сгушена на задната седалка на таксито, никога преди не се бе чувствала толкова привлечена от него. Сякаш от очите ѝ се бе вдигнал воал и бе видяла Джак истински, в цялата му същност, за първи път.

И се бе влюбила в него от пръв поглед.

Само веднъж се бе влюбвала толкова силно в някой мъж. В бившия си съпруг Роб. Въпреки недостатъците си Роб О'Нийл бе блестяща звезда в своята собствена галактика.

Фей простена и отпусна глава назад на седалката. Защо винаги бе привличана от този звезден блясък?

Може би беше защитен механизъм, зачуди се тя, да сравнява Джак с Роб. Мисловен заговор да се дистанцира от възможността за поредното разочарование. Беше проявявала интерес само към двама мъже в живота си. И Джак Греъм, и Роб О'Нийл бяха толкова различни един от друг, колкото изобщо бе възможно да се различават двама мъже.

А всъщност така ли беше, запита се тя? И двамата бягаха от обвързване. И двамата живееха за момента и се наслаждаваха на екзотиката. И двамата бяха посвоему питърпановци. Допря длан до челото си и го потърка, сякаш искаше да заличи образа на Джак от съзнанието си.

— Веднъж опарена, срам за теб. Два пъти опарена, срам за мен — измърмори си тя.

Какво да правя, какво да правя? Нямаше нужда от тези неща сега. Не искаше да се интересува от Джак. По дяволите, никакво разсейване. Отпусна чело на прозореца, загледа се в дъжда с мрачно

изражение. Можеше ли да сграбчи шанса и да се втурне още веднъж във връзка?

Сърцето ѝ казваше „да“, „о, да“. Но в главата ѝ отговорът бе толкова ясен, колкото и периодичната таблица на елементите, която бе закачена в залата. Дори лаик в науката като нея знаеше, че смесването на сода за готвене и оцет води до експлозия.

---

[1] Cherie (фр.ез.) — скъпа, мила. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

През това време пронизителният висок глас на мисис Лойд влезе в сградата на номер 14, преди нея самата. Докато ключовете подрънкваха в ключалката на входната врата, Мади и Том се спуснаха по задното стълбище, водещо към апартамента на Джек, като оставиха вратата откритата, за да могат да шпионират. Трик, който бяха научили от мисис Джъркинс.

— Ето ни — изгука мисис Лойд с онзи сладникав маниер, от който децата потръпваха, когато го чуваха.

Мади и Том надникнаха през процепа и видяха, че мисис Лойд въвеждаше висок тъмен мъж със странни черни мустаци в антрето на къщата. Той присви очи и те станаха тесни цепки, докато погледът му се плъзгаше из стаята и явно оценяваха всяка подробност. Мади притеснено притвори още повече вратата.

— Къщата не е ремонтирана от години, но виждате, че е в отлично състояние — каза мисис Лойд. — Нуждае се от леко козметично обновяване, нали?

Джентълменът само изсумтя и измърмори нещо вежливо, което децата не успяха да чуят ясно.

Мисис Лойд изглеждаше нервна и само това щеше да е достатъчно, за да предизвика подозренията на децата. Но следващият ѝ коментар ги разтревожи още повече.

— Разбира се, трябва първо да уредя всички законови детайли, но — побърза да добави тя — бих искала да продам къщата възможно най-скоро. Ще започнем ли от апартамента на първия етаж? В момента е нает от американско семейство. С деца — последното го добави с такъв тон, сякаш казваше например „паразити“. — Наемът им е само за една година. Ще погледнем ли? Наемателката не е тук, но бавачката ни очаква.

Потропа на вратата и мисис Джъркинс отвори припряно и ги въведе вътре.

Мади и Том се спогледаха, устите им бяха зейнали, бузите им бяха пламнали от възмушение. Знаеха, че майка им не е разрешавала на мисис Джъркинс да пуска външен човек в апартамента. А и този непознат мъж очевидно искаше да купи къщата.

Бързо се втурнаха нагоре по стъпалата към мансардата, където един през друг успяха да разкажат на Уенди какво бяха чули.

— Значи тя мисли, че ще продаде къщата без мое разрешение, така ли? — очите на Уенди пламнаха и тя повдигна деликатната си брадичка така, че тя заприлича на върха на кинжал. — Кажете ми, деца, в настроение ли сте за пакости?

Двете главички закимаха въодушевено.

Уенди потупа замислено брадичката си с пръст.

— Струва ми се, че ти се оплакваше от мравките в градината, нали, Мади?

Очите на Мади светнаха закачливо и заговорнически, тя заглуши смеха си с длан и кимна с глава.

* * *

Долу мисис Лойд бе заета да показва на загадъчния си посетител втория етаж на О'Нийл. В мансардата децата бяха заели позиции на леглото. По сигнал на Уенди започнаха да скачат по леглото, по столовете, от всяко високо място, на което можеха да се покатерят, и после нарочно тежко се стоварваха на пода. Лампите в мансардата започнаха да премигват и те знаеха, че същото се случва и с лампите на долния етаж.

— Чудесно, деца! Сега отиваме на следващия етап. Готови ли сте?

По неин сигнал Том пусна докрай водата в кухненската мивка. Уенди пусна водата във ваната. Тръбите започнаха да ръмжат и да плюят водата на пръски, налягането бе до краен предел.

Междувременно Мади изтича до банята на техния етаж и точно когато мисис Лойд минаваше през коридора, се подаде оттам и се оплака шумно:

— Мисис Лойд, водата пак не тече.

После мина бавно покрай високия господин и му се усмихна любезно, продължавайки по коридора. Но не и преди да пхне малка кучешка бисквитка в джоба на палтото му, докато той бе мушнал главата си в килера им. В банята мисис Лойд се бореше с мивката, редейки извинения, които бяха толкова жалки, колкото и капките вода, които успяваха да се изцедят от тръбите.

Точно преди да излезе от апартамента, Мади чу мисис Лойд да възкликва шумно с жаловит глас:

— Наистина не знам откъде се появиха тези мравки! Ще извикам терминатор на насекоми незабавно, разбира се!

Като *coup de grâce*^[1] Уенди даде на Том чаша вода и му нареди да отиде във входното антре — със съответните инструкции, после прати Мади да намери Нана. Няколко минути по-късно, когато съсипаната мисис Лойд и нейният спътник посетител излязоха от апартамента в антрето, Нана се появи лаеща в краката на непознатия, после улови миризмата на бисквитката и започна да подскача по панталоните му, опитвайки да се добере до джоба му. Мади постави ръка на бузата си с изражение на изненада и потрес, а с другата посочи локвичката на пода и извика:

— Лоша Нана! Какво си направила?

Лицето на високия господин се намръщи, сякаш бе надушил ужасна миризма, избута кучето от крака си и измърмори нещо за това как домашните питомци повреждат ужасно къщите и как бе видял повече от достатъчно, много благодаря.

Лицето на мисис Лойд стана аленочервено, докато наблюдаваше как високият господин излиза през входната врата.

— Здравей, Джейн, скъпа! — разнесе се гласът на Уенди от горния етаж. Елфическото ѝ лице надзърташе над перилата и дори от първия етаж се виждаше, че ярките ѝ сини очи искряха като далечни звезди. — Каква приятна изненада! Дошла си да ме видиш!

* * *

Няколко дни по-късно Том отново се изплъзна от мисис Джъркинс и хукна по стълбището, за да намери убежище в мансардата. Просто не можеше да чака да стане шест часа, за да види Уенди.

Тя никога не му се караше, че скача по леглото като Конската муцуна и не миришеше на ментол или лекарства и — най-важното — не го гледеше със злия плащещ поглед, който помнеше от баща си, когато той говореше странно, блъскаше по мебелите и удряше майка му.

На Том му харесваше в мансардата, където стените бяха светлосини като небето и изпъстрени с прекрасни рисунки, които го разсмиваха, и където имаше толкова много забавни неща, които да разглежда, и никой не му казваше „Не пипай!“.

Тук канарчето пееше и подскачаше близо до вратичката на кафеза си, за да хапне парченцата моркови и ябълки, които той му подаваше. Тук Уенди винаги го посрещаше толкова щастлива, че го вижда, предлагаше му бонбони и го гушкаше, когато той се свиваше до нея на местенцето ѝ до прозореца. Винаги му четеше от голямата си зелена книга и понякога му позволяваше той да ѝ чете на глас. Занимаваха се с това цяло лято. Беше най-голямата им тайна.

Когато този следобед се промъкна на пръсти в мансардата обаче, не чу напяването на Уенди или музика; дори канарчето не чуруликаше. То стоеше на стойката си, на един крак. Том пристъпи внимателно, бавно в голямата дълга стая и се огледа наляво и надясно. После спря, кракът му застина във въздуха, когато чу от спалнята някакво стенание. Стонът се разнесе пак и този път той позна гласа на Уенди. Дори ако можеше да лети, не би стигнал по-бързо до нея.

Джак лежеше на студените влажни плочи под фонтана и псуваше като моряк. Звукът от дрънченето на гаечния ключ, с който се бореше да развинти винтовете и болтовете, които не му се подчиняваха, отекваше в ушите му и той бе толкова бесен на инатливите бронзови и месингови джаджи, че понякога просто ги блъскаше от безпомощност. Не можеше да открие причина проклетият фонтан да не заработи. Изчете няколко книги и всичко бе пределно ясно. Водата идваше, минаваше през помпата и излизаше през флейтата на момчето.

Само дето това нахално момченце не искаше да свири! Е, ще видим тази работа, помисли си той, стисна зъби и фрасна още веднъж механизма.

Внезапно вратата на апартамента на О'Нийл се отвори рязко и той видя две малки крачета, обути в гуменки, да тичат през двора към него. Мускулите му се свиха и погледът му се фокусира. Нана изхвърча от храстите и залая въодушевено.

— Джак!

Джак се измъкна изпод фонтана, като заради яда си и неспирното лаене на Нана не беше сигурен, че бе чул наистина гласа на момчето. Изправи се на крака и Том се хвърли в прегръдката му, притисна обляното си в сълзи лице в корема му и обви ръце през кръста му. Джак веднага го прегърна.

— Какво има, Том? — сърцето му биеше и устата му бе пресъхнала.

— Уу... Уе... Уенди — пророни Том. Между хлипането и хълцането успя да изрече още няколко думи, които Джак не можа да разбере. Когато се опита да отслаби прегръдката си, момчето се притисна още повече в него.

— Том, пусни ме, пусни ме. Точно така — каза внимателно той. Наведе се да погледне в лицето на момчето. Очите му бяха разширени от ужас. — Къде е Уенди?

Том подсмръкна шумно и си пое дълбоко дъх.

— В мансардата. В спалнята си. Отидох и беше тъмно, и я чух да стене. На пода е! — повиши глас. — Сигурно е паднала.

Заговори още по-силно:

— Лежи там и плаче. Също като мама! Трябва да й помогнеш!

— Ще й помогнем, Том. Обещавам. Сега, хайде, момче. Покажи ми!

Том поведе Джак нагоре. Уенди лежеше на пода, точно както момчето бе казало. Беше будна, но изтощена; успя да му каже, че няма счупени кости.

— Том, дръж Нана — нареди му Джак.

Кученцето буташе муцуната си в лицето на Уенди и ближеше бузите ѝ. Джак вдигна Уенди на ръце. Лека е като малко момиченце, помисли си той. Настани я внимателно на леглото ѝ.

Том струпа планина от възглавници зад нея, за да може да се облегне без усилие, настани се до нея, хвана ръката в своите две детски ръчички и се втренчи в лицето ѝ с обожанието на малко кученце.

— Толкова съм глупава — възкликна Уенди с немощен глас. Цветът се бе завърнал на лицето ѝ, но Джак се съмняваше, че ще забрави мъртвешката бледност, която бе видял преди минути.

— Ще извикам сестра Джъркинс.

— Не! — възкликнаха едновременно Уенди и Том.

Джак застина на място и ги погледна. Тогава Том се изправи, пое си дълбоко дъх и заговори с разширени от тревога очи и почти наведнъж.

— Не можеш, защото се бях скрил и чух Конската муцуна да говори с мисис Лойд и те искаха да шпионират Уенди, за да намерят причина да я вкарат в дом за стари дами — за нейно добро, казаха те, но всъщност мисис Лойд иска да продаде къщата за мнооого пари и тогава ще трябва да се преместим и... тогава Уенди няма да може да говори с Питър, защото той няма да знае къде е тя!

— Много добре казано, скъпо момче — кимна Уенди и се отпусна назад на възглавниците със слаба усмивка на лицето.

Том си пое дъх и издиша шумно, доволен, че бе разбрал всичко и се бе справил със задачата си.

Джак стоеше смаян от потока от думи, който бе излязъл от устата на Том. Уенди не изглеждаше ни най-малко изненадана. Разбира се, осъзна той. Медицинската литература бе права. Уенди бе най-доброто лекарство за Том. Тя постепенно го бе извлякла от неговия свят, история след история.

— Разбирам — каза накрая Джак, потърка брадичката си и обмисляше какво да прави. — Но, Уенди, все пак някой трябва да те прегледа.

— Глупости, Джак — отвърна тя, сякаш той беше момче, което трябваше да бъде наказано в ъгъла за подобни безсмислени намеци. — Знам точно какво се случи. Просто забравих и съм взела двойна доза от хапчетата си за кръвно. Правила съм го и преди и от това винаги припадам. Това е всичко. Истинско чудо е, че Том ме откри преди ужасната сестра Джъркинс — иначе тук вече щяха да се струпали лекарите и адвокатите на Джейн, дебнещи като шайка хиени, каквито са.

— Уенди, настоявам. Съжалявам. Ей, не ме гледайте, сякаш съм Черната брада^[2]. Подкрепям те в нежеланието си да видиш мисис Джъркинс. Няма да я намесваме в това. Какво ще кажеш, ако доведе

друг лекар? Просто да те прегледа. Няма нужда никой друг да знае, освен нас.

— На моята възраст няма какво толкова да се проверява! — прекъсна го тя. — Просто преслушват сърцето ми, мерят ми пулса, дават ми още няколко хапчета, потупват ме по главата, измърморват нещо нелепо за това как ще живея вечно и ме отпращат.

— Уенди — каза Джак, имайки чувството, че звучи като досаден загрижен баща, — трябва да те види лекар.

Тя се нацупи, но кимна.

— Много добре. Но само ако обещаеш, че няма да издрънкаш нищо на мисис Джъркинс.

Той се изкикоти, вдигна ръцете си като добър бойскаут и каза:

— Кълна се.

* * *

Том говореше! Фей буквално прелетя от работата си до вкъщи, а сърцето ѝ се бе качило в гърлото. Когато пресече прага на номер 14, не можа да проговори от радост, само прегърна малкото си момче, прегръща го с цялата си майчина любов и той бе напълно засрамен от тези ласки, въпреки че захилената му усмивка стигаше от едното му ухо до другото.

Изправи се, за да отиде на горния етаж и да благодари на Уенди, но Джак постави ръка на рамото ѝ и я спря.

— Уенди си почива — каза ѝ той с поверителен тон, после я заведе в една тиха стая, където ѝ обясни събитията от тази сутрин.

— Сигурен ли си, че е добре? — попита тя, а в сърцето ѝ се настани дълбок страх за Уенди.

— Лекарят каза, че всичко е наред, но все пак нареди да си почива. Няма да става по-млада.

— За мен тя няма възраст — прошепна Фей, загледана през прозореца. После погледна отново Джак и видя, че и той бе свъсил притеснено чело. — Не мога да повярвам, че Том говори. Джак, нямаш представа какво означава това за мен. Дори не мога да обясня...

— Не е нужно да ми обясняваш нищо. Имам доста добра идея. Още съм толкова шокиран и цял ден ми иде да се разплача.

Тя се облегна на него.

— Разбира се, че е така — после подсмръкна и добави: — Ти си като член на семейството ни.

Той я прегърна. Фей искаше да си прехапе езика, задето се бе изпуснала.

— Имам предвид — опита се да се поправи, — че тук на номер 14 всички сме като едно голямо щастливо семейство. Аз, децата, ти, Уенди. И, разбира се, Нана — помисли си, че ако добави кучето, това определено ще намали напрежението. — Когато пазарувам рулца или говеждо, или дори кока-кола, винаги броя за петима: аз, Мади, Том, Уенди и... ти.

Тя не вдигна глава.

— А когато планирам излизане в парка или да отида на кино — каза той, — винаги мисля как излизаме заедно с теб. И с децата.

— Да.

Защо ли гърлото ѝ бе пресъхнало и не можеше да преглътне? Погледна пръстите си и с ужас видя, че си играеха с копчетата на ризата му. Бързо отдръпна ръце и отстъпи назад, но се почувства странно самотна, когато той направи същото.

— Фей?

— Да.

Джак се пресегна и повдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите.

— Какво ти говори това? За нас? — попита той.

Тя преглътна сухо и почувства как кръвта ѝ се оттича от лицето. Как би могла да му каже, че бе наясно какво ѝ говори това: че той бе станал част от нейния живот? Как би могла да признае, че ставаше сутрин и си лягаше вечер с неговия образ пред очите си? Как можеше да се разкрие толкова пред него с признанието, че той бе преплел живота си не само с нейния, но и с живота на децата ѝ? И че когато си тръгнеш през септември, както знаеше, че ще направи, след него щеше да остане огромна дупка, която тя и Том и Мади ще трябваше да запълват?

Отговорът бе: просто не можеше.

— Говори ми, че сме най-добри приятели.

Джак замръзна. После наклони закачливо глава и каза:

— Може би нещо повече от приятели?

Тя въздъхна, имаше чувството, че сърцето ѝ щеше да изхвъркне.
— Може би.

* * *

Дни наред сърцето на Фей сякаш политаше, когато чуваше Том да казва дума, изречение или дори цяла тирада, избърборвана накуп като прекрасен, зрелищен букет от думи. Радостта ѝ бе лепило, което я държеше цяла през тази трудна седмица на налудничави подготовки, поправки в последната минута и дълги работни дни и стоене до късно вечер в задушната заседателна зала с творческия ѝ екип. Голямата презентация пред компания „Хемптън“ бе следващият понеделник и нивото на истерия се покачваше. Всичко бе готово, трябваше само да бъде пакетирано, лъснато и подготвено за поднасяне.

Прекара по-голямата част от съботата в офиса с екипа си, като работиха неуморно през целия следобед. После точно преди четири часа, знаейки, че този ден няма да понесе още една чаша чай, Фей вдигна ръце, обяви, че са готови, доколкото това е възможно, и каза на всички да се прибират и да си починат. Самата тя, изтощена, се довлече до вкъщи, като се чудеше как изобщо помни, че трябва да слага единия крак пред другия, за да се движи.

— Прибрах се! — провикна се тя, като влезе в апартамента си, но нямаше никакъв отговор. Бележка на масата я информираше, че Джак е отвел Мади и Том на състезание с корабчета при Кръглото езеро в градините на Кенсингтън.

Облегна се на масата и затвори очи. Искаше единствено да се строполи в леглото и да спи двайсет и четири часа. Но знаеше, че трябва да се възползва от това време, докато децата бяха навън, и да се качи в мансардата, за да благодари подобаващо на Уенди, която бе единственият виновник за чудото с Том.

Уенди беше магия. Доза от оптимизма и духа на Уенди бе всичко, от което Том се бе нуждаел. От което всички те се нуждаеха, помисли си Фей, като тръгна нагоре по стълбището.

Вратата на жилището бе отворена, но когато надзърна, тя видя Уенди да седи сама на мястото си до прозореца, облечена в най-

хубавата си рокля, с много дантела по яката и маншетите. Гледаше отнесено през затворения прозорец.

— Уенди? Здравей, аз съм, Фей — каза внимателно тя, защото веднага усети, че нещо не е наред. Пристъпи бавно напред.

Масата бе сервирана като за официално чаено парти. Когато доближи обаче, Фей забеляза, че чайт бе изстинал в чашите, недокоснат. Малките кекчета и сандвичи стояха непокътнати в тройния поднос и нито една лъжичка или виличка не бе преместена от мястото си. Фей се намръщи притеснено. Седнала така, с отпуснати рамене, отнесена, Уенди приличаше на старата мис Хавишам^[3] сред руините на своя дом.

— Уенди? Какво е станало? Очакваш ли някого? Не нас, надявам се. О, Уенди, да не сме забравили, че си ни поканила?

Уенди премигна, докато излизаше от състоянието си на дълбоко бленуване, после поклати бавно глава и се обърна към нея. Тъжна усмивка се изписа на лицето ѝ.

— О, не. Не вие. Вие никога не забравяте — въздъхна и погледна замислено масата. — Моите правнуци трябваше да дойдат днес.

— Не дойдоха ли?

Фей не можеше да повярва, че някой може да е толкова безчувствен. Дори внуците на Джейн Лойд.

Очите на Уенди се навлажниха под розовите ѝ клепахи.

— Може би са забравили. Или нямат време — въздъхна тя. — Или историите ми вече не са толкова интересни за тийнейджърите.

В гърлото на Фей се образува възел от съчувствието, което изпита към Уенди, и тя приседна до нея и хвана фините ѝ ръце в своите. Усети крехкостта на старата жена и забеляза, че кожата ѝ е бледа и прозрачна като тънките страници на книгата в скута ѝ. Стисна ръката ѝ и ѝ се прииска да повдигне духа ѝ така, както Уенди бе повдигала нейния толкова много пъти през изминалите месеци.

— О, не, Уенди, историите ти са вечни. Уенди се взря в лицето ѝ, изненадана.

В пристъп на срам Фей осъзна, че тя самата никога не се бе отпускала в коленете на Уенди, за да се заслуша в историите ѝ като другите. Чуваше ги преразказани от Мади, докато присядаше на леглото ѝ вечер преди лягане. Не, и тя не беше по-добра от правнуците на Уенди, прекалено заети да идват вече в мансардата за историите на

прабаба си, прекалено сигурни, че това са просто приказки за феи, предназначени единствено за деца. Точно така, помисли си тя с тъга.

Прекалено мъдри и зрели, за да се нуждаят от съвета на по-възрастен човек.

Отпусна се на килима и седна със скръстени крака като индианка и каза:

— Разкажи ми една сега, моля, Уенди?

Лицето на Уенди грейна с удоволствието на рибар, уловил най-голямата риба. Изпъна се в креслото си, съвзе се и потупа бузата ѝ с пръсти, докато размишляваше.

— Коя да бъде? Коя? Коя?

После се наведе напред и се втренчи в лицето на Фей. Необичайно сините ѝ очи бяха като фенери, които пронизваха съзнанието ѝ, сякаш се заравяше в нея, повдигаше клепачи в ума ѝ, за да открие какво я тревожи. Явно бе открила това, което търсеше, защото се облегна отново назад, кимна със задоволство и започна да разказва с богатия си мелодичен глас.

— Питър Пан можеше да бъде много умен и много смел и той първи щеше да ти го каже. Веднъж използва и двата си таланта, за да спаси индианската принцеса Тигровата лилия от ужасния капитан Хук в Лагуната на русалките. Помниш тази история, нали? Добре, добре. Никога не си виждала такава веселба, каквато последва. Индианците нарекоха Питър „Великия бял баща“, което — разбира се — много му хареса. Подариха му величествена корона и всички танцуваха заедно край големия огън. Тигровата лилия винаги бе изпитвала специални чувства към Питър, знаеш ли... — каза игриво Уенди. — В онази нощ тя особено се извиваше и кършеше пред него, а очите на онова глупаво момче бяха широко отворени и пълни с копнеж като пълната луна.

Фей прикри усмивката си, когато Уенди млъкна, за да се намести по-добре на мястото си и да приглади полата си, изглежда все още развълнувана от спомена.

— Е — започна тя отново, — въпреки радостта от тържеството, докато ги наблюдавах, се почувствах много самотна. Питър бе забравил напълно за мен. Всички момчета се забавляваха и лудуваха и никой не се сещаше за скромното момиче, седящо само в отдалечена палатка.

Уенди се загледа в ръцете си и свъси вежди.

— Имах чувството, че мястото ми не е на този магически остров. Не бях момче, това беше сигурно. Нито бях индианка или русалка. И все пак обичах Невърленд. Обичах... Питър.

Замълча и започна да кърши ръце, цялата бе поруменяла. Фей си помисли, о, божичко, тя все още го обича! И сърцето я заболя заради старата дама.

— Срамувам се да си призная — продължи Уенди, — че бях доста сълзлива онази вечер, самосъжалявах се, чувствах се ужасно и исках да се прибера у дома.

Погледна към Фей и очите ѝ грейнаха, осветени от спомена.

— После почувствах потрепване на рамото си, нещо леко докосна лицето ми. Беше като докосване с перце и чух тихия сладък звън на камбанки. Беше самата Тинкърбел^[4]. Е, може да си представиш изненадата ми. Трепнах, очаквайки да ме ошципе силно. Тинкърбел не ми беше голяма приятелка, нали разбираш. Тя ревнуваше много от приятелството ми с Питър. Но ето я, пред очите ми, облечена по нейния неподражаем начин. Не разбирах напълно какво ми казваше, не знаех езика на феите, но виждах, че ми е ядосана, задето съм се предала и съм подвила опашка в отчаяние. Докато седях смаяна там и наблюдавах и слушах това лудо пърхане на криле и звъна на камбанки, осъзнах нещо важно.

Уенди се умълча, сякаш унесена в спомена си, после продължи:

— Каквото и да има вътре в мен, каквато и да е сърцевината, която ми позволява да вярвам във феи, в Питър, в самата Невърленд, тя е моят източник на сила. Никой не може да ми отнеме това. Докато вярвам, независимо къде или с кого съм, винаги ще имам място, на което да принадлежа. Защото моят дом е в сърцето ми.

Уенди се пресегна и хвана лицето на Фей в шепите си.

— Когато знам, че на рамото ми има фея, не се боя от нищо.

---

[1] *Coup de grâse* (фр.ез.) — последен, смъртоносен удар; проява на милосърдие, за облекчаване на страданието. Б.пр. ↑

[2] Едуард Тийч, известен като Черната брада — английски пират с доста зловеща слава, действал в Карибско море между 1716 и 1718 г. — Б.пр. ↑

[3] Основен персонаж от „Големите надежди“ на Чарлз Дикенс. — Б.пр. ↑

[4] Името на феята от „Питър Пан“ се среща в няколко варианта на бълг.ез. — Менче-Звънче, Зън-Зън, Камбанка, Тинкърбел. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Сутринта на презентацията за чай „Хемптън“ Фей се облече много внимателно. Не искаше да се съревновава с драматичния външен вид на Сюзън или с дългокраката секси Джейшри и се спря на своя собствен професионален стил. Идеите ѝ трябваше да се открият, а не усетят ѝ за мода.

Морскосиният костюм, който бе купила на разпродажба в „Хародс“ — и въпреки това бе много скъп, но тя го хареса — беше достатъчно консервативен, за да се превърне в поредния боен кон в нейния гардероб, който щеше да носи дълго време.

Прибра русата си коса във френска плитка, после я вдигна високо и закрепил с толкова много фиби и лак за коса, че стана като каска на главата ѝ. Днес нямаше да има избягали кичури, каза си тя. Погледна се в огледалото и прие, че рицарската ѝ броня бе в ред. Напред, в атака!

Звънецът камбанка на входната ѝ врата звънна и тя отвори. Изненада се, когато видя Джак на прага си с малък увит пакет в ръце.

— Бих те целунал за късмет — пошегува се той, — но не искам да си хабя целувката. Имам чувството, че с теб ще имам право само още на една.

— Подарък? Джак, аз...

— Трябва да тръгвам. Да си счупиш крак, Фей!^[1] — каза той на тръгване.

Тя отнесе кутията до прозореца. Когато погледна навън, зърна Джак да крачи забързано с дългите си крака по улицата. Божичко, наистина бе красив... и освен това беше и най-умният мъж, когото някога бе срещала. Какво щеше да прави с него, запита се тя. Разви кутията с треперещи пръсти. Вътре намери малка златна звезда на тънка златна верижка. На бележката пишеше: „Втората звезда надясно и все направо, чак до сутринта! Знаем, че ще засияеш днес. Джак“.

Фей окачи верижката на шията си и притисна звездата до гърдите си, дълбоко трогната.

От кухнята се разнесе трополене и тя се втурна натам. Намери Мади с една от престилките ѝ, вързани на кръста — разбъркваше портокалов сок в кана, а Том се бе покатерил на стол и се опитваше да намаже невъзможно големи пластове масло върху филия.

— Направихме ти закуска — съобщи ѝ Мади. — За специалния ти ден.

Фей опита от всичко, за да ги зарадва, въпреки пеперудите в стомаха си, и ги увери с няколко „mmm“ и „вкусно“, че закуската е била истинска наслада. На вратата Мади и Том я целунаха и с най-сериозния си тон ѝ пожелаха късмет.

— Прибери се веднага след това — нареди ѝ Мади, вдигайки драматично и повелително пръст.

Фей ги прегърна, стисна очи и мислено се помоли да не ги разочарова.

* * *

Когато влезе в заседателната зала, напрежението можеше да се разреже с нож. Фей забеляза, че всички се бяха постарали специално за облеклото си. И мъжете, и жените бяха с костюми. Джейшри бе покрила издълженото си великолепно тяло с костюм от слонова кост; Джордж едва бе успял да събере стомаха си в габардинения си жълто-кафяв костюм; и Патрик, и Хари бяха в черна вълна. Дори Паскал носеше ретро костюм, който — макар той да изглеждаше елегантно в него — не можеше да се сравнява с костюмите на хората от компания „Хемптън“, шити по поръчка на улица „Савил Роу“, които влязоха през вратата точно в десет часа.

Надигна се вълна от поздравления, докато Бърнард и Сюзън приветстваха клиентите. Фей и екипът ѝ изчакваха реда си. Всички бяха напрегнати тази сутрин и знаеха, че предстоеше голямо подмазване.

Фредерик Хемптън-Мур, изпълнителният директор на компанията, изненада всички, защото бе дошъл от провинцията, за да се присъедини към срещата. Над дузината глави Фей улови повдигнатите вежди на Бърнард, което бе знак, че залозите току-що се бяха вдигнали много. Появата на изпълнителния директор означаваше,

че поне засега главните мениджъри бяха харесали това, което бяха видели. Фей кимна: беше ѝ ясно, че единственото важно мнение днес бе това на мистър Хемптън-Мур. Той беше окото на бика. Тя имаше право на един-единствен изстрел. Сега.

Фей дискретно изтри дланите си в костюма си, докато изучаваше стария мъж. Беше нисък и закръглен с изумително бяла брада, която обграждаше лицето му и се сливаше с дългата бяла коса, извиваща се до яката на сакото му. Две розови бузи се показваха като зрели праскови сред кълбета памук и когато се усмихна, тя си помисли, че прилича на Дядо Коледа. От мисълта раменете ѝ се отпуснаха и на лицето ѝ се появи усмивка.

Мистър Хемптън-Мур вдигна глава, забеляза усмивката ѝ и неговото лице също грейна. Отиде право при нея с протегнатата ръка, а големият му корем го предхождаше.

— Вие сигурно сте мисис О'Нийл — каза той с необичайна сърдечност. Много се радвам да се видим. Толкова много съм чувал за вас.

Обърна се към групата мъже, които се струпваха около тях, и се усмихваха предпазливо:

— Толкова малко създание да създаде толкова сериозен проект, забележително, нали?

— Хубавите неща идват в малки опаковки — отбеляза гръмко Бърnard и всички се разсмяха.

Фей хареса сърдечния и откровен възрастен мъж. Усмихна му се и реагира също толкова открито. Атмосферата в залата се успокои и тя забеляза, че е центърът на внимание.

Сюзън Пъркинс гледеше отстрани и се усмихваше по задължение, но присвитите ѝ като на котка очи показваха, че има желание да избодне очите на Фей.

Сюзън приближи до нея и каза с висок и сладък като захарин глас:

— О, каква прекрасна малка звезда носиш. Толкова е подходящо.

Наведе се към вицепрезидента на маркетинговия отдел на компания „Хемптън“ и обясни с поверителен маниер:

— Нашият основател Лео Бърнет е създал логото на компанията — ръка около група звезди.

— Точно така — добави Бърнард. — Той обичаше да казва: „Посегни към звездите!“.

— „Може да не ги стигнеш, но няма да напълниш ръката си с кал“ — довърши мотото Сюзън и погледна многозначително към Фей.

Фей повдигна ръка и докосна звездата на шията си като талисман.

Бърнард стрелна Сюзън с предупредителен поглед, после се усмихна широко и предложи:

— Е, да започваме ли?

Докато петимата важни и могъщи директори от компания „Хемптън“ заемаха местата си около дългата и лъскава махагонова маса, Фей внезапно се почувства прекалено дребна, прекалено млада, почти момиче сред тези мъже. И като нейна противоположност Сюзън, изглежда, беше напълно в свои води и разговаряше небрежно със седящия в ляво Хемптън-Мур. Фей ѝ завидя заради самоувереността и стила ѝ и усети, че нейната собствена увереност започва да се изпарява.

Това е, каза си тя, докато си поемаше дълбоко дъх, успокояваше дишането си и полагаше усилия да спре треперенето на ръцете в скута си. *Подготвена си. Готова си. Можеш да го направиш.* По знак от Бърнард се изправи и се прокашля. Тихите разговори в залата спряха и една по една всички глави се обърнаха към нея. Ръцете ѝ трепереха, докато подаваше наоколо папките с доклади, после се върна на мястото си и остана права. Всички погледи бяха вперени в дребната руса жена начело на масата.

Внезапно през отворения прозорец нахлу вятър. Папките се разлистиха от порива му и хората протегнаха ръце, за да ги задържат. Разнесе се лек звън на вятърни камбанки.

И тогава я видя. Беше плод на въображението ѝ, разбира се, но там, на рамото си, видя изящна дръзка феичка, с ръце на кръста. И тя ѝ намигна.

И Фей разбра, че не беше сама. Имаше Мадри и Том. Уенди и Джак. Каквото и да се случеше тук, знаеше, че те все още щяха да вярват в нея. И най-важното бе, че тя самата отново повярва в себе си.

Повдигна брадичка и се изпъна. Обходи лицата на мъжете и жените на масата и погледът ѝ се спря малко по-дълго върху

яркосините очи на мистър Хемптън-Мур. Те искряха с живот и интелигентност, и момчешки чар, който ѝ напомни за някого.

— Добро утро, дами и господа — каза тя с мегаватова усмивка. — Да започваме, готови ли сте?

Фей представи ясна и внушителна кампания. Работата на арт отделът бе силна, аргументите — убедителни и всички се почувстваха обнадядени, когато завърши изложението си със замах.

Бърнард се изказа след нея, представяйки се също впечатляващо.

След това край масата се възцари мълчание. Чу няколко покашляния, няколко гърла се прочистиха и столовете изскърцаха.

— Много интересно — каза вицепрезидентът на маркетинговия отдел и погледна към изпълнителния директор.

— Определено сте си написали домашното — добави новият бизнес директор. — Ти какво мислиш, Майлс?

— Е, аз... — обърна се мъжът към Хемптън-Мур, допитвайки се мълчаливо до по-възрастния мъж.

Сега всички глави се завъртяха в посоката на мистър Хемптън-Мур в насрещния край на масата. Кръглото му лице изглеждаше притеснено и той се почеса с пръст по челото. Тишината стана агонизиращо дълга, но никой не смееше да се помръдне в стола си. Най-накрая мистър Хемптън-Мур повдигна гъстите си вежди и поклати глава тъжно.

— Съжалявам — каза той, свивайки облите си рамене. — Просто не ми харесва.

Не му харесва. Думите отекнаха в съзнанието на Фей.

Докато членовете на екипа на компания „Хемптън“ в ляво излизаха от залата, тя усети как кръвта в главата ѝ пулсира с всички сила.

Беше вцепенена от осъзнаването на случилото се, все още в ступор от безпомощност. Всъщност нямаше какво да се каже. Всичко бе казано. Той не хареса идеята ѝ.

Усети коравата кожена тапицерия на стола си, когато се тръсна на него, стискайки здраво зъби в опит да запази спокойно изражение. Взираше се право пред себе си в нищото и през замъглената бяла пелена в съзнанието си мислеше, че не трябваше да стане така. Той трябваше да хареса кампанията. Трябваше да има шампанско и потупвания по гърбовете. Сюзън Пъркинс трябваше да си глътне езика

и да си вземе думите назад, а не да се взира във Фей, сякаш се чудеше точно коя от обидите си да изстреля срещу нея. Повечето от екипа ѝ вече бяха напуснали тихо залата, оставяйки я сама да се оправя. Все пак вината беше нейна. Дори Паскал се измъкна, без да ѝ каже поне една утешителна дума, отнасяйки работата си под мишница. Само Сюзън и Бърнард останаха край огромната заседателна маса, покрита с няколко разпръснати доклада и празни чаши за чай.

Фей извърна глава към Бърнард. Огромното му тяло се бе смъкнало надолу в стола и той се бе облегнал на масата и потъркваше брадичката си с обреченото изражение на човек от „Титаник“, осъзнаващ, че корабът, с който бе плавал гладко, се носеше към фаталния си край. Краят на кариерата му. Потопена от нейния провал.

Осъзнаването на този факт оставяше след себе си смразяващо чувство, ледено като истински айсберг.

— Съжалявам — каза му тя и го мислеше от дъното на душата си.

Той се обърна и я погледна разсеяно, но преди да отговори, Сюзън се намеси:

— Съжаляваш?

Свали очилата си и се наведе напред, без вече да прикрива явната си омраза, говорейки през свитите си тънки устни:

— Ти ли съжаляваш? Е, ние всички съжаляваме. Адски много!

— Сюзън, достатъчно — спря я Бърнард, но обичайният му гръмък тон бе изчезнал, което разкриваше на Фей сериозността на поражението му.

— Не — продължи яростно Сюзън. — Това е само началото и ти го знаеш. Нуждаеше се от този клиент. Предупредих те да не оставяш всичко в ръцете ѝ. Но ти не ме послуша. Дори сега, на края, ти казах да ме оставиш аз да направя презентацията. Имам повече опит. Британският ми акцент щеше да бъде по-подходящ в този случай.

— Кампанията е предназначена за Щатите. Искях точно американския акцент от Средния запад на Фей.

Бърнард повдигна ръце, сякаш за да направи убедителен жест, но после ги свали примирено и поклати глава.

— По дяволите, Сюзън, много добре знаеш, че не става въпрос за акцентите. Понякога печелиш, понякога не. Никой не може да обясни защо една идея завладява хората, а друга не. В този случай просто не

се получи. Няма да губя време в обвинения. Може би ще ни хрумне друга идея.

— Може би, но не с нея — каза Сюзън с такава враждебност, че дори Бърнард се отдръпна назад. — Тя се маха. Доведе я за един проект, през главата ми, и сега възнамерявам да спася тази сделка, Бърнард. И ти знаеш, че аз съм единствената, която може. И ще го направя по моя начин.

Погледна към Фей с високомерната самоувереност, която ѝ напомни за нейния бивш съпруг.

Фей се втренчи в победоносното изражение на Сюзън. Познаваше този тип хора много добре. Те никога не пътуват във втора класа, винаги поръчват каквото си поискат от менюто, без да се замислят за възможностите на домакина си. Никога не проявяват желание да платят сметката. Да, това бяха хората, които не се занимават с глупости като „Дръж се с другите така, както искаш да се държат с теб“. И най-вече, това бяха хора, които не можеха да понасят глупаци край себе си. За съжаление хора като Роб и Сюзън никога не допускаха, че самите те могат да са глупаците.

И най-жалкото беше, че наистина вярваха в своето величие. Фей знаеше от личен опит, че нямаше рационален начин да се разбереш с такъв човек.

— Разбирам — каза спокойно Фей.

Не искаше да чува отговора на Бърнард, не можеше да понесе съжалението му и измърморените му снизходителни оправдания пред Сюзън. Фей не се чувстваше ни най-малко задължена на тази жена. Тя много добре знаеше кой и какво бе всъщност Сюзън Пъркинс: капитан Хук.

Блестяща отвън, загнила отвътре. Зло във всичките си форми.

— Такава беше уговорката ни от самото начало — продължи хладнокръвно Фей. — Никой не е искал, нито пък се нуждаеше от този клиент повече от мен. Дадох най-доброто от себе си и загубих. Ти, Сюзън — погледна я право в очите тя, — нито си загубила, нито си спечелила нещо. Не си вложила една-едничка идея за тази кампания, нито секунда от своето време, нито грам усилие. Никога не направи нищо, за да допринесеш за доброто на тази кампания. На теб нямам какво да ти кажа, не ти дължа извинение. Да, съжалявам. Но само защото разочаровах екипа си. И теб, Бърнард — обърна се тя към него.

Преглътна сухо и се замисли за другите двама души, които бе разочаровала. Изправи се, събра материалите, вдигна куфарчето си...

— А сега, ако ме извините, но едни важни хора ме чакат на друго място.

* * *

На път за къщи в метрото Фей се усмихваше на непознатите, отстъпи мястото си на един възрастен мъж и когато той я попита защо се усмихва така, тя му каза: „Загубих работата си!“. Когато видя изненаданото му изражение, разбра, че е налудничаво да се чувства толкова щастлива, въпреки че здравият разум ѝ казваше, че трябва да се чувства смазана, разбита — уравнението бе просто. Само че не чувстваше нито едно от тези неща. Усещаше лекота в сърцето си, беше готова да полети. Най-накрая освободена от съмненията и тревогите, които я бяха измъчвали толкова много години.

Тя се изправи срещу Сюзън Пъркинс, отстоя себе си — въпреки че загуби клиента. Е, и какво? Ще си намери друга работа. Може би трябваше да се наложи да си стегнат багажа и да се преместят отново в Чикаго или в Ню Йорк, но какво бяха няколко мили в пътуването на живота? Тревогите и страховете за бившия ѝ съпруг се бяха разтопили от жегата на новата ѝ увереност.

Разсмя се леко и докосна златната звезда на шията си. Божичко, започваше да мисли като Уенди!

Когато стигна на номер 14, отвори входната врата и намери мисис Джъркинс да пие чай, зачетена в женския си роман. Децата не се виждаха никъде. Мисис Джъркинс се стресна и се задави, наведе се напред и разля чая по роклята си.

— Не си правете труда — провикна се Фей и излезе от стаята, защото не желаше да изчака нейните хапливи обяснения. — Знам къде да намеря децата.

Вече познаваше цялата къща така добре, като собствения си апартамент, и се втурна към мансардата, пламнала и щастлива. Намери Мади и Том, сгущени в креслото до прозореца, от двете страни на Уенди. Фей се огледа наоколо, но никъде не видя Джак. Когато я

забелязаха, децата скочиха с възгласи и се впуснаха в обятията ѝ, питайки един през друг:

— Е, как беше? Как мина?

Фей се опита да им каже по внимателен начин, че не е минало добре и че всичко ще бъде наред. Нямаше за какво да се притесняват.

Най-голямата ѝ победа бе блясъкът на доверие в очите на Мади.

Погледна над главите им и видя, че Уенди се взира в нея притеснено.

— Видях фея на рамото си — обясни ѝ тя.

Веждите на Уенди се свиха въпросително, докато изучаваше лицето на Фей.

— Да — отвърна тя, кимайки напълно сериозно. — И аз вече виждам феята на рамото ти.

Мади и Том се притиснаха до нея.

— А работата ти в агенцията, мила? Какво ще правиш сега?

— Ще измисля нещо. Не се страхувам.

— Разбира се, че не се страхуваш. Е, това е бил много наситен със събития ден! Ела тук и пийни малко чай. Просто между приятели. После може да ми разкажеш всичко. Деца, ще отнесете ли чашите си, моля? И ако измиете ръцете си след тези лепкави кифли, може да започнете с рисунката, както ви обещах.

По-късно, докато децата рисуваха и слушаха с половин ухо, Фей разказа на Уенди за събитията от сутринта. Как мистър Хемптън-Мур просто не харесал идеята ѝ, колко разочарован бе екипът ѝ, колко виновна се чувстваше, че бе изложила на риск позицията на Бърнард в агенцията. Нямаше начин да ѝ разкаже за Сюзън Пъркинс, без да прозвучи огорчена и да изглежда като кучка, затова тази част я премълча.

Когато приключи разказа си, Уенди ѝ наля втора чаша чай, странно смълчана. Фей се облегна назад на плюшените възглавнички и зарови пръсти в копринените шарени пискюли, чувствайки се много по-добре след споделянето.

— Този Ърл Грей трябва да е бил страхотен тип — каза тя, като отпи глътка от чашата си.

— Да — отвърна Уенди с лек кикот. — И аз съм се чудила често за това.

— Знаеш ли кое е ироничното? Загубих сделката, но открих изцяло нов свят — света на чая. Вече наистина го харесвам.

— Било е писано да се случи. Чаят е страхотна напитка — отвърна Уенди разсеяно. Наклони глава и я попита почти свенливо: — Каж ми, каква е практиката при вас? Само една идея ли можеш да предложиш на клиента си, за да... как да се изразя по вашему... за да го зарибиш?

— Понякога, но обикновено може и повече. В моя случай обаче Сюзън Пъркинс показа ясно, че няма да получа друг шанс. Вече не съм част от картината, аз съм аут, биха ми шута, отсякоха ми главата, хвърлиха ме на кучетата, ритнах камбаната. Аз съм *finito*. Тя сама пое сделката.

— Истински пират! Взела те е на абордаж — измърмори Уенди, като изпъна гръб и погледна Фей с присвити очи. — Има само един начин да се пребориш с пират — каза старата дама с презрение, като разбърка чашата си с бързи решителни движения. — Изненадваща атака!

Фей повдигна смаяно вежди.

С тържествуващ блясък в очите, готова за битка, Уенди я попита:

— Би ли дошла при мен на чаша чай утре, мила? Да кажем в четири часа? Искам да те запозная с един човек.

* * *

Фей пристигна за чая точно в четири, защото знаеше, че Уенди обичаше точността. Щом пристъпи в таванския апартамент, се спря стъписано. С изумление видя мистър Фредерик Хемптън-Мур, превит като наденичка на накъдрения и украсен с волани и пискюли стол до Уенди. Двамата седяха лакът до лакът, свели побелелите си коси и потънали в оживен разговор.

— Влизай, мила! — възкликна Уенди лъчезарно, когато вдигна глава и я видя застинала на прага. — Влизай, присъедини се към мен и моя стар приятел Фреди. Той дойде по-рано и сега двамата наваксваме с клюките. Седни и си сипи чай — махна тя с малките си пърхащи като птички ръце. — Просто между приятели.

Фей се настани на стола си, ужасно непохватно, сигурна беше. Разкъсваше се между неволното желание да се разсмее и да размаха ръце във въздуха от отчаяние. Накрая се отказа — „О, за бога, защо не?“ — и се предаде в ръцете на съдбата, или поне във версията на Уенди за нея.

След като чайт бе разлят и сандвичите изядени, Фей наблюдаваше с удоволствие как Уенди и Фреди се кикотеха и си припомнях ученически шегички, преливащи от радост и щастие. От време на време и тя споделяше някоя случка или шегичка с тях и се смееше, без да се чувства нито за миг неудобно или да изпитва страхопочитание от присъствието на могъщия изпълнителен директор на чай „Хемптън“. Тук горе, в мансардата на Уенди, той бе като всеки друг, отбил се за чаша чай и добра история.

Просто между приятели.

И тогава я осени идеята.

Понякога се случва така, да те удари гръм изневиделица, когато най-малко очакваш. Както когато редиш пъзел и поставяш парченце след парченце, вдигаш ги към светлината и ги оглеждаш от всички страни, и все не се получава и после изведнъж вземаш едно и просто го поставяш на мястото и то пасва.

Дъхът на Фей секна; стоеше изпъната в стола си. Беше точно тук, пред нея — новата концепция за чаената кампания, цялата осветена в неонова светлина в съзнанието ѝ. Можеше да я види — приятели, добри приятели, млади и стари, жени и мъже, момчета и момичета, може би дори кучета и котки, как се смеят, споделят си истории и тайни, добри и лоши, щастливи и тъжни над чашите чай „Хемптън“, от които се издигаше ароматна пара. Всяка глътка, която отпиваха, доставяше наслада — като новините, които си споделяха.

Сияеща от въодушевление, Фей разказа припряно всичко това — и повече — на Фреди, който се отпусна на стола си, пухкавите му бузи поруменяха, а в сините му очи зад очилата се появиха искри. Целият грееше.

След като Фей приключи, Фреди хвана ръката на Уенди в своята, погледна я в очите и ѝ каза с трептящ от вълнение глас:

— Знаеш ли, точно така се чувствам.

После се протегна към ръката на Фей и бавно повтори слогана на своята нова рекламна кампания.

— Просто между приятели.

* * *

— Имаме втори шанс! — провикна се Фей гордо на Бърнард, когато на следващата сутрин нахлу в кабинета му, постави решително ръце на бюрото и се приведе напред.

Час по-късно повтори добрите новини на целия екип, който бе събран набързо от Бърнард в заседателната зала, сред чаши и чаши, и още чаши димящ горещ чай „Хемптън“. Размахвайки възбудено ръце във въздуха, Фей им разказа как новата идея я бе осенила по средата на едно чаено парти и как новият ѝ приятел Фреди бе казал, че не само му харесва, а направо я обожава!

Екипът се бе събрал в кръг около нея, рамо до рамо, всички се споглеждаха развълнувано и тя почувства вълната на въодушевление, която ги обземаше.

Тази кампания бе фокусирана върху емоцията и носталгията. Най-накрая идея, която можеше да ги обедини!

Все още наслаждавайки се на усещането, Фей наблюдаваше как Патрик и Хари се свряха в ъгъла и започнаха да си разменят идея след идея. Джейшри и Паскал се бяха облегнали на масата и нахвърляха медийната концепция и дори Джордж отвори уста и изрази на глас мнението си.

Само Сюзън стоеше сама в далечния край на масата и не казваше нищо. Двете бяха разделени от полираното дърво. Фей повдигна брадичка. Сюзън плесна с ръце, сякаш, за да се предпази да не сграбчи някоя от чашите с горещ чай и да не я разбие в пода.

— Как си уреди среща с Хемптън-Мур? — попита я накрая с обвинителен тон.

— Звездите ни събраха — отвърна лъчезарно Фей.

— Как някой като теб ще познава някой като него? — гласът на Сюзън бе остър като трион. — Ти си... ти си никоя.

Фей не отговори.

— Е, цялата концепция е нелепа. „Просто между приятели“ — наистина. Това няма да продаде продукта. Прекалено е елементарно, прекалено сантиментално и сладниково блудкаво. Днешният пазар

иска нещо енергично и живо, не емоционално и носталгично — щракна с пръсти и се обърна към другите. — Трябва да измислим нещо, и то бързо, нещо, което да привлече светкавично внимание.

Огледа се за подкрепа, но видя само объркани погледи.

— Ти какво, да не се побърка напълно? — попита Патрик. Фей прикри устата си с длан и се закашля, за да прикрие изненадата си. — Идеята е страхотна. Наистина ще има успех.

— Абсолютно — потвърди Джейшри и погледна Фей със симпатия, от което тя направо се разтопи. — Погледни тези скици, които Паскал току-що направи. Първокласни са. Мисля, че...

После, усещайки, че времето ѝ изтича, Сюзън допусна фатална грешка.

— Чуйте, всички — прекъсна я тя и тръгна към Фей и Бърнард. — Сега това е мой проект, моя сделка. Аз съм тази, която казва какво е страхотно и какво не.

Каза го като директно предизвикателство не толкова към Фей, колкото към Бърнард и Фей се зачуди докъде ли всъщност се бяха развили техните отношения. Той се намръщи и изпъна рамене, великият генерал, който смразява своя лейтенант с поглед, излъчващ такава властна заповед, че коленете на повечето хора биха се разтреперили от ужас и те биха се строполили на земята. Но Сюзън бе стигнала прекалено далече, за да отстъпи сега.

— Ти, разбира се, трябва да се съ согласиш с мен — притисна го тя с почти заговорнически глас.

— Разбира се, че няма да го направя — властно отсече Бърнард.

— Тя вече загуби веднъж. Не можем да ѝ позволим да провали последния ни шанс!

— Да го провали? За какво говориш? Тя вече спечели клиента.

— Но сега проектът е мой!

Сюзън явно бе доловила детинското хленчене в гласа си, защото се спря, ядоса се и лицето ѝ пламна от яд.

— Няма да работя с нея. Трябва да решиш, Бърнард. Този път е или тя, или аз.

— Не казвай нещо, за което ще съжеляваш по-късно.

— Няма да съжелявам за нищо. Но ти, да. Това е моята сделка и аз казвам, че идеята не минава. Или си с мен, или си против мен.

Бърнард я погледна, вече очевидно вбесен, докато кръгът на наблюдателите се сгъстяваше около тях.

— Ти напускаш играта, сестро. Помниш ли, когато говорихме за лоялността? Моята лоялност винаги е била към клиента. Аз съм с Хемптън-Мур — а той харесва идеята. И харесва Фей О’Нийл. Действаме.

Сюзън се пукна на момента, като счупено стъкло, и за един миг Фей видя колко уязвима бе станала супервайзърката. Испита съчувствие към жената — беше ѝ лесно вече, когато стоеше на твърдата земя на успеха. Пристъпи напред, мислено протягайки маслинова клонка.

— Сюзън... — каза тя и продължи искрено: — Знам, че сме имали трудности помежду си в миналото, но наистина искам да ги загърбим и да опитаме отново. Ако искаш. Имаме нужда от твоя принос в кампанията. Присъедини се към нас.

Сюзън стоеше пред нея висока и изпъната. Косата ѝ бе със стилна прическа, гълъбовосиният ѝ костюм бе безупречен, черните ѝ маркови кожени обувки лъщяха, перлите на шията ѝ бяха впечатляващи. Но лицето ѝ бе изкривено от гнева и поражението и от осъзнаването, че тази дребничка жена пред нея, в скромен костюм и вееща се коса, която не изпъкваше с нищо в облеклото си и нямаше никакви украшения, освен една малка златна звезда на врата си, всъщност притежаваше повече стил, добър усет и креативност, отколкото тя някога щеше да има.

— Няма да си губя времето в глупости — отвърна Сюзън и идеалните ѝ бели зъби проблеснаха заплашително. — Още не си чул края на тази история — обърна се тя към Бърнард, но всички знаеха, че думите ѝ са празни приказки.

Когато излезе от залата, затръшвайки вратата зад себе си, се разнесе обща въздишка на облекчение.

Последвана от мощното ръкопляскане на Бърнард.

— О, по дяволите да върви този чай. Донесете шампанското!

---

[1] Суеверно пожелание за късмет. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Детектив Фарнсуорти се поклащаше на пети, докато Джак четеше тънкия доклад от неговото досегашно разследване. След като прегледа страниците, Джак се почеса замислено по брадичката, неспособен да прикрие разочарованието си.

— Значи това е? Няколко страници, които ми казват това, което вече знам? По дяволите, Фарнсуорти, това тук не доказва нищо друго, освен че съм мистерия.

— Съжалявам, сър. Преобърнах всеки камък, който успях да открия, но няма никаква информация, нито дори най-бледата следа, по която да мога да тръгна, за да намеря информация за биологичните ви родители — прокашля се. — Или за първите шест години от живота ви.

Джак повдигна доклада в ръката си. Наистина беше лекичък.

— Е, предполагам, че е така. Ей — каза той и усети внезапно лекота в сърцето си, — и без това нямаше да има голяма полза. Това се получава, като се опиташ да направиш родословно дърво на улично пале.

— Всъщност, сър, не е точно така, както казвате.

Джак сведе глава и повдигна изненадано вежди.

Детективът се навъси и стисна устни, сякаш водеше някаква лична вътрешна борба. После отвори куфарчето си и подаде на Джак друга папка.

— Това е само първоначален списък, разбира се. Има купища досиета, които още не съм проучил. Не знаех дали трябва да ви притеснявам с тях, защото те не са директно свързани с вас. Но все пак има връзка и си помислих... — спря за миг, после продължи колебливо: — Все пак ми казахте да проуча всички следи, независимо колко странни могат да бъдат.

Джак погледна към Фарнсуорти, чиито бузи бяха поруменели — или от притеснение, или от факта, че се потеше в костюма си и във вратовръзката си, която носеше въпреки лятната жега.

— Добре, добре — отвърна той, докато преглеждаше списъка с имена. — Но, мистър Фарнсуорти, опасявам се, че не разбирам. Кои са тези момчета?

— Точно там е въпросът, сър. Не знам. Никой не знае всъщност. Докато ровех из досиетата, избрах тези имена случайно. Това, което ме заинтригува в тях, е сходството на тези случаи с вашия. Малки момчета и бебета, оставени пред вратата на мисис Форестър, тази същата врата тук, сър, после отведени в Лондонския дом за момчета за осиновяване. И за никое от тях няма сведения. Странно, нали? Много странно.

— Казвате, че не се знае произходът на нито едно от тези момчета? Никакви родители, роднини, никакво минало?

— Точно така, сър.

— Но тук има поне дузина момчета.

— Да, сър. И кой знае колко още има в кашоните с досиетата.

— Невероятно. Чувал съм за лошо водене на документация, но това бие всички рекорди.

— И ето какво е най-любопитното, сър. Виждате ли, докато ровех из досиетата, осъзнах, че след като детето постъпи в дома, сведенията за него са доста подробни. Всъщност липсва единствено информация за момчетата отпреди постъпването им в сиропиталището.

— Какво? Всички са дошли от никъде?

— Така изглежда. Разбира се, знаем, че не може да е така, но фактът си остава — за тези момчета, както и за вас, сър, не се знае нищо, те нямат минало.

Джак бе напълно смаян. Втренчи се в детектива, после отново в папката пред себе си, после пак погледна объркано Фарнсуорти, който отново се поклащаше на пети.

— О, съжалявам, Фарнсуорти — каза той, като издърпа един стол и махна купчина документи от седалката. — Моля, седнете. Кафе? Чай? Чаша вода?

— Не, нищо, сър. Благодаря ви. Няма да се задържам. Отбих се само за да ви оставя доклада си. И да ви попитам дали искате да продължа да работя по случая. Не намерих допълнителна информация за вашето минало, а както ви казах, има още купища кашони с досиета, чието преглеждане ще изисква доста време.

— Продължавайте! — възкликна Джак. — Мистерията е прекалено голяма, за да я зарязваме сега.

— Аз лично не виждам смисъл да тръгна по тази следа, сър. Няма да доведе до отговори за вас и без съмнение разходите ми ще нараснат. Значително.

— Наречете го противоречащо на разума и интуицията, както искате, Фарнсуорти, но аз съм добър точно в това и на мен ми звучи напълно логично. И докато вие се ровите из онези стари прашни кашони... — Джак вдигна глава и погледна към тавана. — Аз ще се опитам да пропукам стената от спомени на основателката на Лондонския дом за момчета. Уенди Форестър. Обзалагам се, че папките в онези кашони не са само прашни, а крият и други тайни...

* * *

Джак завари Уенди седнала на пода пред една част от стената, с четка в ръка и няколко малки бурканчета боя до нея.

— Може ли да вляза, Уенди? Не искам да те притеснявам. Старата дама застина с четката в ръка и го погледна с изражение на искрена радост.

— По никакъв начин не ме притесняваш, скъпи ми Джак. Никога не би могъл да го направиш. Влизай — после присви очи и допълни със закачлив глас: — Всъщност, като те гледам, ти си този, който е притеснен.

Джак се разсмя и поклати глава.

— Трябваше да се досетя, че ще забележиш проблема от двацет крачки разстояние.

— Ела, седни тук, Джак, и ми разкажи всичко.

Той се сгъна до нея на пода и отпусна лакти на кръстосаните си колене. Слънцето влизаше в стаята и сгряваше гърба му. Зад себе си чу как канарчето цвъртеше и писукаше. Огледа стената и видя, че Уенди бе изрисувала още една част от нея, този път с пиратски кораб, който се носеше по вълните като махало.

От кръглите прозорчета на две каюти се подава две малки лица, които без съмнение бяха Мади и Том.

— Изглеждат точно като тях — каза той.

— Мислиш ли? Радвам се. Исках да нарисувам и теб, и Фей, но нали разбираш... — опита се да обясни тя, но спря, търсейки подходящата дума.

— Ние сме пораснали — каза той.

— Да — потвърди Уенди с мило изражение. — Като стана дума за Фей, напоследък не я виждам много. Все е толкова заета.

— Трудно е да се повярва, че би могла да е по-заета от преди, но явно може. С успеха на новата ѝ кампания — за който предполагам, че имаш нещо общо — е под пълна пара.

— Разбирам — измърмори Уенди и се загледа в лицето му. — А твоят кораб вече се кани да отплава, нали?

— Какво? О, да, имаш предвид работата ми. Да, всичко е готово. Подписано, печатано и доставено.

— Значи скоро ще ни напуснеш — отбеляза тя със спокоен и тих глас.

Усмивката на Джак изчезна и той взе една четка от бурканчето и започна да я върти между пръстите си.

— Ще ми липсваш много.

— Само аз ли?

— Не, разбира се, че не само ти. Ще ми липсват и децата.

— Само децата?

Той пак се разсмя и постави четката в бурканчето.

— Добре, малка изнудвачке. И Фей. Изпитвам силни чувства към нея. Мисля, че и тя към мен.

— Да, и аз мисля така — Уенди потупа брадичката си замислено с дървения връх на четката си, после я постави в бурканчето и отпусна ръце в скута си. — Прости ми, Джак, но изпитвам желание да закрилям Фей. Тя е като красиво мило цвете, което е било стъпкано от жесток тежък ботуш. Толкова се бои вече да мечтае. Да повярва в нещо, което не е доказано по някакъв начин. Тя реагира добре на слънцето, на топлия въздух и на голяма доза от това, което мога да нарека „обогатения компост“ на номер 14. Не искам да си мисля, че може да бъде стъпкана отново.

— Уенди — отвърна Джак, самият той чувствайки се леко смазан. — Никога не бих направил нещо, което да я нарани.

— Не, разбира се, че не. Не и съзнателно. Но момче като теб, толкова умно, толкова жизнено, толкова... ами... — млъкна тя

разсеяно. — Виждаш ли, много е лесно едно момиче да се влюби в момче като теб. А когато това се случи, е жестоко да не я обикнеш и ти. Така, както една жена се нуждае да бъде обичана. Така, както трябва да се обичат женените хора — млъкна отново и се загледа с копнеж през прозореца. — Знам го много добре.

— Уау, чакай малко. Кой е говорил нещо за брак? Държа много на Фей, но брак? Това просто не е за мен.

— Напомняш ми за едно друго момче, което познавах — отбеляза Уенди и се обърна към стенописа пред себе си.

Джак се намръщи и извърна очи встрани, заглеждайки се в насрещната рисунка — на Питър Пан, който флиртуваше с една русалка.

— О, разбирам. Казваш, че не съм пораснал.

— Не. Ти си възрастен мъж, пълен догоре с мъжките хормони, които те разсейват. Позираш, дуеш се и се перчиш. Но да бъдеш възрастен човек, е различно от това да си пораснал и зрял. Ти, Джак Греъм, все още си същото момче, което познавах някога.

Джак се извърна от стената и се втренчи в Уенди. Тя го гледаше с толкова дяволито изражение, че той бе обладан от непреодолимото усещане, което му подсказваше, че милата старица знае някаква тайна за него. Много голяма тайна.

— Познавала си ме като момче?

— Познавах толкова много момчета...

— Ох... — каза той и се приближи още до нея. — Този път няма да се измъкнеш така. Ти знаеш нещо. Хайде, Уенди. Време е. Скоро си тръгвам. Може никога вече да нямам този шанс да разбера кой съм — млъкна, преглътвайки тежко надеждата, която се бе зародила в гърдите му. — Моля те, Уенди. Трябва да знам. Помниш ли ме? Познавала ли си ме като момче?

Погледът ѝ се плъзна по лицето му с нежност и в очите ѝ блеснаха искриците на спомените. После въздъхна тежко и горчиво-сладка примирена усмивка се появи на устните ѝ.

— Да — отвърна тя бавно. — Познавах те. И те помня много добре. Как бих могла да те забравя? Ти беше блестящ и ярък като токущо отсечена монета.

— Така ли? — сърцето на Джак трепна от нетърпение да узнае повече за себе си, за момчето преди мъжа.

— Точно така. Беше най-любопитното момче, което някога бях виждала. Винаги искаше да разбереш как работи нещо, да видиш нещата ясно. Само че начинът, по който гледаше на света, бе различен от начина, по който го възприемаха повечето хора. Беше свеж и нов — разсмя се тя ведро. — О, определено беше упорит. Можеше да седиш с часове и да се занимаваш с някой от експериментите си. Пиротехника, по-специално. Винаги се опитваше да изстреляш нещо към звездите. Трябваше да идваме и да те измъкваме насила, за да те накараме да ядеш.

Уенди отново се разсмя, после се отдаде отново на спомените си.

— Взриви няколко неща, предизвика няколко пожара, такива ми ти работи. Определено плашеше учителите си. Затова и бе толкова трудно да ти намерим дом. Не са много семействата, които искат да осиновят дете, смятано за пироман. И тогава ми хрумна да пиша на Уорнър Греъм за теб. Той беше скъп мой приятел. Гениален учен. Физик, също като теб. Реших, че ще успее да те възпита и поведе в правилната посока — и смятам, че се е справил със задачата си.

Джак бе залят от огромна вълна на разочарование.

— Осиновителят ми не беше физик — каза ѝ той. — Беше фермер. Имаше царевична ферма в Небраска.

— О, да, и това също, разбира се — отвърна невъзмутимо Уенди. — Но това бе по-късно. Когато избухна войната в Европа, той бе мобилизиран — като всички здрави мъже, но после правителството реши, че може да се възползва по-добре от способностите на баща ти. Изпратиха го в Америка да работи по някакъв свръхсекретен проект — наклони побелялата си глава и се замисли. — Да видим... Беше нещо с войната. Всички велики учени бяха събрани там. Защо си мисля за Ню Йорк?

— Проектът „Манхатън“? — попита Джак с пресъхнали устни.

— Да, точно така. Само че не беше в Манхатън...

— Не, провеждал се е на запад, в Ню Мексико. Лос Аламос.

Джак се почеса по главата си и издиша шумно, като се опитваше да осмисли информацията, да съвмести тихия фермер, който познаваше, с гениалния физик, какъвто явно е бил баща му, за да бъде извикан в Лос Аламос.

— Знаеш какво са правила там, нали, Уенди?

— Да, разбира се — отвърна тя мрачно. — Не тогава. По онова време никой не говореше за това. Сега, естествено, всички знаят, че е била ядрената бомба.

— Баща ми е работил по проекта „Манхатън“...

— Да, така е — каза тя и кимна замислено. — И това го промени. Никога не се примири, че е бил част от станалото. След войната се отказа от науката напълно и стана фермер, а когато се ожени, нямаше собствени деца. Писа ми веднъж, след като се бе установил в Небраска. В писмото бе приложил и чек за цялата сума, която бе спестил по време на проекта. Даряваше я на моя дом за момчета. Писмото му бе тъжно, разказваше за ужасното нещо, което бе помогнал да бъде създадено, и колко безсмислен бе станал животът за него. Пишеше ми, че не иска да създава деца в този опасен свят, който той самият бе допринесъл да се превърне в такова кошмарно място. Свят, който можеше да свърши в рамките на една секунда. Баща ти страда дълго от депресия и меланхолия след успешното завършване на проекта. Беше много сериозно, горкият, горкият човек. Майка ти беше светица — въздъхна Уенди тежко. — Оплаквах много скъпия си приятел. Някога беше такъв оптимист. Толкова уверен, че може да промени света. Смея да твърдя, че го направи, макар и не по начина, по който той желаше.

Когато пристигна на вратата ми, Джак, видях, че си също толкова ярък и любознателен, колкото беше някога и той. Може би дори повече. Веднага се сетих за бездетните си приятели Уорнър и Ан Грѐм. Е, всъщност не съвсем веднага. Първо ти разби всички ключалки в училището и учителите и персоналът бяха много ядосани.

— Не го направих, за да навреда на някого — сви рамене той. — Просто бях любопитен на какъв принцип работеха. И беше толкова лесно. Обичам загадките.

— Сигурна бях, че това е причината — отвърна Уенди и го потупа по ръката. — Знаех, че Уорнър може да те научи на толкова много неща, да съхрани любопитството ти и същевременно да го подхрани по правилния начин.

— Но той никога не ме е учил на нищо научно! — възкликна Джак, поразен от току-що чулото.

— Все трябва да те е учил на нещо, защото ето те тук. Учен, също като него.

Джак се замисли какво беше да израснеш с Уорнър Греъм. Баща му беше сдържан човек. Вече към края на четирийсетте, за едно осемгодишно момче той изглеждаше направо стар. И все пак, по своя сдържан и тих начин беше окуражавал Джак да наблюдава света в цялата му необятност и в най-дребните детайли и да приема нещата такива, каквито са, без предварителни предразсъдъци.

— Помня как всички други деца в района знаеха имената на различните растения, дървета или животни. „Ей, Греъм, викаха ми те, как се нарича това?“ Повечето пъти не знаех отговора и те ми се смееха, подиграваха се на „гения“, който не можеше да различи явор от бряст — сви рамене и изсумтя. — Все още правя грешки с обикновените им имена. Но когато с Греъм се разхождахме из горичката, която граничеше с фермата ни, той не ме учеше на тези неща. Държеше ръката ми, докато вървахме, и ми говореше как дърветата са най-красивите и полезни творения на природата. Караше ме да си поемам дълбоко дъх и ми обясняваше как кислородът, който дишаме, се освобождава от дърветата. Отвеждаше ме на местата, където дърветата предпазваха склоновете от ерозия, или сочеше в основите им, в хралупите убежища за животните. И точно преди да се извие буря, когато въздухът ухае сладко на дъжд и птиците са се укротили в гнездата си, а дърветата започват да шумолят, ме караше да затворя очи и да се вслушам в тях. Като се замисля сега, осъзнавам, че е бил много напредничав за времето си. Учел ме е, че всички живи същества са свързани.

— Звучи ми като много важно нещо — това, на което те е научил.

— А през цялото време си мислех, че татко просто обичаше природата. Какъв глупак съм бил да не осъзная, че ми е показвал, че истинската наука е самата природа.

Джак потърка челото си и затвори очи. Сега вече всичко добиваше смисъл. Баща му, физикът, беше работил по атома, някога смятан за най-малката неделима частица материя. Но фермерът от Небраска Уорнър Греъм бе продължил да се занимава с физика, с природата. Чрез своите истории беше научил Джак, че съществуват дори още по-малки компоненти, които по-късно той бе разбрал, че са протоните, неутроните и електроните. А по-късно бе научил, че са съставени от още по-малки частици, наречени „кварки“. Така се бе

родила квантовата теория, системата от правила, описваща взаимодействието на тези частици.

Като малък Джак си играеше в пясъчника, но бе правел такива математически модели, също като теоретичен физик. Напътствайки сина си да осмисля и изследва връзките със земята и звездите, баща му го бе тласнал да изучава начина, по който всички форми на енергия във Вселената са изградени от едни и същи безкрайно малки съзидателни частици.

— Защо не ми е казал? — Джак отвори очи и улови погледа на Уенди. — Защо ти ми го казваш едва сега?

— Осиновяването е много личен въпрос — отвърна му тя с успокояващ тон. — Не исках да се намесвам — после свъси вежди и добави: — Но ти изглеждаше толкова ненаситен за информация. И си прав, че времето ни изтича. Скоро си тръгваш, а на моята възраст... е, човек не знае кога ще поема на своето пътешествие. Вече не ми се струваше правилно да пазя истината в тайна. Уорнър е трябвало сам да ти го каже.

— Колко жалко! — възкликна Джак с горчивина. — Баща ми и аз... Можехме да говорим за толкова много неща. Можехме да сме приятели. И кой знае? Може би аз щях да го науча на нещо някой ден.

— Скъпо момче, не осъзнаваш ли? Ти го направи! Уорнър Греъм бе съсипан човек, когато отиде при него. Като момче ти беше винаги толкова любопитен, толкова трескаво търсец, постоянно се оглеждаше за бог знае какво! Ти имаше тази непоклатима вяра, че чудото е само на една ръка разстояние от теб и само трябва да държиш очите и ушите си отворени. Уорнър се нуждаеше точно от това. Ти беше неговото чудо. Ти го научи да вярва отново.

Сякаш някакъв плътен облак се разсея и той видя баща си за първи път. Спомняше си Уорнър от деня, в който го срещна, когато бе на осем години и отиде в Америка, за да се срещне с новите си родители. Уорнър Греъм бе висок мъж с миловидно лице в края на четирийсетте си години, със странно бяла коса и нежна розова кожа, която бе като на човек, прекарващ времето си в библиотеката, а не на полето. Сега Джак разбираше дългите мрачни периоди на мълчание на баща си, времето, което прекарваше затворен в кабинета си, последвано от голямата влада, която той и майка му разпалваха в

двора. Дватама стояха и хвърляха в пламъците листове, изписани с красивия летящ почерк на баща му — навярно неговите теории.

Разбираше и странния блясък в очите на баща си, когато му говореше за тайните на галактиката, за митовете, за религията, за милиони неща, които бе разбирал на дълбоко ниво, но никога напълно конкретно. Разбираше донкихотовската му борба да научи единствения си син да обича науката, същевременно желаейки да опази момчето си там, във фермата, далече от злото, към което знаеше, че геният му можеше да го поведе — а именно това противоречие ги бе разделило трагично накрая.

— Благодаря ти за истината, Уенди — каза той пресипнало, надигна се и отиде до стената, на която от рисунката в него се виждаше малкото къдрокосо момче. — Значи все пак това съм аз?

— Да...

Той въздъхна и дълго време мълча.

— Добре — пророни накрая. — Това вече го разбирам, но все още не знам нищо за биологичните си родители. Какво можеш да ми кажеш за тях?

— Нищо. Наистина. Просто не знам.

— Уенди, знам, че знаеш нещо повече. Усещам го.

Тя присви устни и извърна глава, отклонявайки поглед.

— Разбирам. Е, добре. Винаги съм мислел за себе си като за нежелано, малтретирано и смахнато дете, което не знае кой е. Момче без име. Предполагам, все още съм това момче.

— Джак, скъпи — каза търпеливо Уенди. — Помисли за това, което току-що ми каза! Птицата не знае дали я наричаме дрозд, червеношийка или коприварче. Тя е просто птица. Не се съмнява, че може да разпери криле и да полети. Питър веднъж ми каза: *Единствената причина птиците да могат да летят, а ние да не можем, е, че те имат свършена вяра. Защото да имаш вяра, означава да имаш криле.* Имай вяра, Джак. В себе си. Освободи се от миналото и прегърни бъдещето си. Полети!

— Опитвам се, Уенди. Но все още имам чувството, че не ми казваш нещо. А всички други момчета? Онези, които също нямат минало.

— За какво говориш?

— Уенди, знам за досиетата. За другите момчета. Момчета като мен.

Тя поклати глава и допря пръсти до слепоочията си.

— Заклех се да не казвам на никого за това.

Джак се върна при нея и се наведе, хващайки ръцете ѝ.

— Моля ти се, Уенди, кажи ми.

— Няма да ми повярваш.

— Ще опитам. Поне ми дай шанс да опитам.

Тя го погледна в разтревожените очи, наклони глава, после въздъхна и каза:

— Добре тогава. Но, моля те, не казвай на никого друго. Джейн винаги се разстройва, когато чуе за дома за момчета. Тя не го харесва, нали знаеш. Винаги чувстваше, по някаква причина че ѝ се налага да се състезава с момчетата ми за моето внимание и любов. И, опасявам се, че трябва да го кажа — за богатството ми.

Джак я придружи до удобен стол, после се настани до нея и зачака Уенди да си събере мислите.

— Всичко беше заради изгубените момчета — започна тя. — Наистина нямах голям избор. Баща ми се погрижи за първите. Те дойдоха у дома заедно с мен и той ги отгледа като свои, милият човек. Кърли и Нибз, близнаците и Тутълс... Майка ми ги обожаваше.

— Под „изгубени момчета“ имаш предвид... — прокашля се Джак — изгубените момчета на Питър Пан? От Невърленд?

Тя кимна.

— Да. Години по-късно, когато Питър дойде с втората групичка, аз не знаех какво да правя. Не можех да кажа „не“, но по онова време вече бях вдовица. Зряла жена, отглеждаща Джейн. Нямах съпруг, който да ми помогне с банда диви хлапета. Затова основах сиропиталището, за да се погрижа за моите изгубени момчета. Беше малко след войната и имаше огромна нужда от дом и за другите осиротели деца. Всичко стана много бързо. Всичко просто си дойде само на мястото. Понякога става така в живота, нали знаеш...

Уенди въздъхна и погледът ѝ се насочи някъде в празното пространство.

— През годините Питър продължаваше да ми води момчета, които бяха решили, че искат да пораснат. Бяха дузини. Опитах се да

запечатам лицата им — каза тя и махна с ръка към великолепните й рисунки по стените. — Това е моят начин за водене на документация.

Джак се почеса зад ухото и погледна към своята рисунка — кърдросото момче, надничащо иззад ствола на дървото. Ако това бяха рисунки на момчетата, които тя твърдеше, че са дошли от Невърленд... Той нямаше спомени за първите си шест години...

— Да не казваш, че аз също... — не можа да го изрече.

— ... си изгубено момче. Да, скъпи.

ГЛАВА 18

Според принципите на квантовата механика, докато една частица влезе във взаимодействие с нещо, тя пътува по всички възможни пътища едновременно. Едва когато се сблъска с друга частица, тя се отгласва от сблъсъка и поема по директна траектория. След посещението на Джак у Уенди той се прибра и започна да се лута наляво, надясно и във всички посоки, мятайки ризи, чинии и книги в кутии, които щяха да поемат по директната траектория към Калифорния.

До вечерта опакованите, запечатаните и надписани кутии се издигнаха като планина до задната стена. Повечето бяха пълни с книгите му и като ги видя, Джак въздъхна с облекчение, защото вече имаше достатъчно пари, за да не му се налага да ги мести сам. Тези книги бяха доста тежки и Бог му бе свидетел, че в миналото ги бе мъкнал и влачил множество пъти заедно с приятели. След местене винаги се кълнеше, че следващия път просто ще ги зареже, но никога не го правеше. Тези книги бяха негови приятели; някои бяха с него още откакто бе момче.

Момче. Мислите му го пренесоха отново към разговора с Уенди. Да нарани Фей? Невъзможно, помисли си, довлачвайки поредната голяма кутия до ъгъла. Нима не бе направил всичко по силите си, за да не я нарани? Не можеше да ѝ предложи това, което тя искаше и от което се нуждаеше. По-добре беше, че си тръгва.

Тръгваше си. Отпусна ръце. Огледа купчините запечатани кутии и тези, които оставаше да бъдат напълнени, отворените шкафове, чието съдържание бе разпилял, за да реши кое да задържи и кое да остави. Не почувства вълнението, което обикновено изпитваше при перспективата за преместване. По-скоро чувстваше горчиво-сладка болка. Този път напускането нямаше да бъде лесно. Номер 14 не беше просто място, в което бе живял.

По дяволите, той наистина бе живял тук.

Облегна се на отрупаната с опаковъчни материали маса, стисна очи и осъзна колко много щеше да му липсва Уенди и безкрайната енергия на оптимизъм, която струеше от мансардата. Щеше да му липсва да прекарва времето си всеки ден с Мади и Том, да чува трополенето на Нана, подскачайки от радост при идването на децата, които уж внимаваха да не го събудят и, естествено, го събуждаха всеки път.

През това лято ги бе научил — така, както баща му го бе учил — да задават въпроси, показваше им природните феномени, разкриваше им по простичък начин как всеки наблюдател виждаше едни и същи природни закони. Учейки ги, бе съживил спомена за баща си в съзнанието си. Осъзна, че двамата бяха имали специална връзка. Вече не изпитваше толкова отчаяна необходимост да разбере кои са биологичните му родители.

Той също бе изградил дълбока връзка с децата на О'Нийл. Мади бе откраднала сърцето му, нямаше съмнение в това. Беше дошла, беше го видяла и завладяла по своя типичен начин.

Том бе част от него. Най-нежната, най-съкровена част.

Фактът, че момчето бе нарушило мълчанието си, за да дойде при него и да потърси помощ, бе кулминацията на кампанията за излекуването му, която Джак бе провеждал цяло лято.

А Фей...

Сепна се, когато осъзна, че Фей ще му липсва най-много.

Щеше да му липсва леката ѝ крива усмивка, която въпреки волята ѝ изплуваше понякога на лицето ѝ; но когато това станеше, цялата грейваше, сякаш слънцето бе изгряло след облачен ден. Щеше да му липсва да я наблюдава колко нежно се грижеше за децата си, колко мила бе с Уенди, как я обичаше въпреки фантазиите ѝ. Щеше да му липсва начинът, по който косата ѝ падаше на лицето, начинът, по който се изчервяваше, когато уловеше погледа му, което той правеше все по-често.

Щяха да му липсват разговорите им, споровете им, малките скандали, които само най-добрите приятели можеха да си позволят.

Ръцете му се отпуснаха отстрани на тялото му.

Това беше. Щеше да му липсва неговият най-добър приятел.

Хвана футболната си топка и я подхвърли във въздуха, разкъсан от емоции и чувства, напълно объркан. Всичко друго можеше да бъде

подредено в точни категории, но Фей... тя беше по малко от това и по малко от онова. Беше просто... всичко. Никога не бе изпитвал подобно нещо към друг човек.

— Ехо?

Джак разпозна гласа на Фей и пусна топката на земята. Вдигна глава към часовника и видя, че вече е шест часът. Беше се прибрала по-рано тази вечер. Божичко, помисли си той с възмущение. Дори знам кога ще се прибере у дома. Дотам бяха стигнали.

— Има ли някого въкъщи? — провикна се тя от стъпалата.

— Здравсти, влизай! — обади се той небрежно, като се престори, че е зает с опаковането. — Внимавай къде стъпваш. Тук е паднала бомба.

Тя влезе в кухнята, после спря рязко, ръката ѝ все още бе на рамката на вратата. Той я гледаше как очите ѝ обхождаха отворените шкафове и чекмеджета, купчините вестници, лентите с опаковъчно тиксо и подредените един върху друг кашони до стената. Лицето ѝ вече не криеше никакви тайни за него и го заболя, когато видя как усмивката ѝ замръзва, после преминава в намръщване, а в очите ѝ се появява хладина.

— Вече опаковаш?

— Аха — каза той, опитвайки се да звучи разсеяно. — Времето приближава.

— Мислех си... — тя млъкна, за да се прокашля, и скръсти ръце на гърдите си: жестове, които той разпозна като опит за прикриване на шока. Извърна очи встрани и започна да къса яростно тиксото. — Мислех си, че тръгваш през септември.

— Фей — каза ѝ той, подпирайки ръце на вестника. — Септември е следващата седмица.

— Да, но е първи септември. Едва ли ще тръгнеш на първи.

— Трябва. Приключих с работата си тук. Има голяма надпревара и колегите ми в ЦЕРН искат да бъдат първата лаборатория, открила върховния кварк. Помолиха ме да ги консултирам.

Видя смаяното ѝ изражение и се разбърза, мятайки книга след книга в кашона.

— Това е страхотна възможност. Трябва да видиш ускорителя, който имат там. Човече, това е огромна машина, цяла миля, най-голямата и най-мощната в света. Залагам на тях. След като открием

гадинката, всяка част от пъзела ще си дойде на място. Ще бъде забавно — въздъхна той и чу изкуствения ентузиазъм в гласа си.

— Значи... си тръгваш скоро — каза Фей. Сплете пръстите на ръцете си и задъвка устни, сигурен белег, че е разстроена. — Предполагам, че е по-добре да започна да приготвям вечерята тогава — потърка слепоочията си. — Вечеря. При цялото това вълнение изобщо не се сетих за това.

— О, да. Големият ти ден! Подписахте договора с чаената компания, нали? Искаме да чуем всичко.

Замисли се какво бе казал — „искаме“? Той и децата? Чуй се само, говори, сякаш са семейство.

— Ами... мина добре — каза тя сдържано. — Много добре. Изглежда ще останем в Лондон.

Цялото въодушевление, с което се бе втурнала в голямата топла кухня, за да сподели новината с Джак, бе изчезнало в мига, в който видя очевидните признаци за неговото тръгване.

Докато гледаше всички тези кутии, подредени до стената, Фей осъзна, че животът ѝ бе същият. Беше опаковала чувствата си в кутии, бе ги затворила плътно, прилежно надписани и пъхнати в разни тъмни места. Всичко си имаше дестинация. Всичките ѝ мечти бяха оставени на склад от толкова време, че вече не знаеше къде да ги намери. И за какво бе всичко това? Стоеше тук, чувствайки се напълно празна. Беше се съсредоточила във всекидневните предизвикателства за отглеждането на децата си, в спечелването на новия клиент, запазването на работата си... И в крайна сметка се бе затворила напълно, беше спуснала здраво капака, лишавайки се от всяка частица радост, любов и спонтанност, която би могла да се промъкне през някоя пролука.

Джак подхвърли руло тиксо във въздуха като топка.

— Не се тормози тази вечер — предложи той. — Защо да не излезем навън и да не купим нещо за вкъщи?

— Не, сигурна съм, че имам някакви яйца и сирене. Малко хляб. Ще поровя из шкафа и ще видя какво мога да измисля. Обичам да готвя на старата „Ага“. И без това явно няма да имам шанс след другата седмица.

Видя как веждите му се сбръчкват и устата му се изви надолу. Внезапно изпита огромна тъга, която се надигна като топка в гърлото

й, а в очите ѝ се появиха сълзи. Извърна се към печката и постави ръце на топлия метал.

Джак си тръгваше в сряда? Беше абсолютно немислимо да напусне живота им толкова скоро. Джак нямаше да бъде тук, за да ги събира в събота сутрин и да ги води в парка? Нямаше да бъде тук всяка сутрин и да я поздравява припряно от предната веранда? Или за вечерните им разговори в градината, изпълнени със закачки и намеци? Това означаваше, че техните веселби в голямата топла кухня на номер 14, докато тя приготвяше вечерята и си играеше с Мади, Том и Нана, бяха приключили. Че единственото щастие, което познаваше като семейство, скоро щеше да свърши.

Джак си отиваше? Не можеше да понесе мисълта, че той щеше да напусне живота ѝ.

Фей погледна през рамо, опустошена, и видя, че Джак стоеше вцепенено със същото изражение на неверие, което бе сигурна, че и тя имаше. Беше стиснал здраво зъби и очите му светеха ярко.

Бяха вървели толкова дълго, толкова бавно, внимавайки да не навлязат в личното си пространство, че бяха загубили пътя си.

Мълчанието им бе нарушено от шумно трополене по стъпалата и кратко пронизително кучешко скимтене. Миг по-късно Мади нахлу в кухнята, с много сериозно изражение, следвана по петите от Нана. Когато видя купчините кутии и безпорядък в кухнята, спря рязко и се огледа изненадано.

— Ей, какво става тук? — попита тя с ръце на кръста. Дете, и при това доста властно, тя нямаше проблем да изрази на глас това, което Фей се осмеляваше само да помисли.

За момент Джак изглеждаше объркан. После се съвзе.

— Събирам си багажа, хлапе. Заминавам.

Веждите на Мади политнаха нагоре.

— О...

Фей се намеси:

— Е, тъй като вечерята няма да бъде готова веднага, защо да не сложа вода в чайника за чай? Малко е хладно тази вечер. Синоптикът каза, че температурата може да падне до... — говореше глупости, знаеше го, просто за да запълни неловкото мълчание.

— Не ме интересува какво ще ядем, стига да е скоро — каза раздражително Мади и отиде до пластмасовата кутия, в която държаха

храната за Нана, и загреба с купата ѝ. Често прикриваше чувствата си с гневни изблици. — Умирам от глад. И Нана също.

Докато говореше, припряно добави малко вода към сухата кучешка храна и я разбърка, а Нана се бе проснала по корем и се облизваше, опитвайки се да изпълнява командата „седни“. И Фей, и Джак наблюдаваха Мади смаяно, прави, с отпуснати ръце.

— Кученцата не трябва да чакат прекалено дълго между храненията си, нали знаете — продължи тя с изискания си глас, който бе научила от Уенди. — Изгладняват много и се изнервят. Трябва много да внимавам да я храня редовно. Добра съм в това, нали? — изсумтя тя и сведе глава, докато продължаваше да бърка храната в купата. — Разбирате ли, за кученцата трябва да се грижим много добре. Те са като бебетата. Не може да се научиш да ги обичаш и да ги накараш и те да те обичат и после просто да спреш да се грижиш за тях. Би било много жестоко спрямо тях, нали? Искам да кажа, те не разбират, че възрастните се местят заради работата си. Те просто знаят, че човекът, когото са обичали, го няма. Чудя се дали Нана ще ни търси, Том и мен? А Уенди? Ами ако и ние трябва да се преместим отново? Горката Уенди, ще бъде отново сама с мисис Джъркинс и мисис Лойд. Не смятате ли, че това е прекалено жестоко?

След този изблик покри лицето си с ръце и избухна в силни, гръмки хлипове.

Фей се спусна към нея и я прегъна. После, не само поради една специална причина, която не искаше да назове, а и по милиони други, които можеше, също се разплака, държейки и галейки своето малко момиче, докато Джак стоеше отстрани безпомощно, гушнал кутрето в ръцете си.

Когато го видя през замъглените си от сълзи очи, застанал там, нежно галещ тресящата се Нана, гледащи и двамата с големите си кафяви очи, Фей се разплака още по-силно; замисли се, че големият дангалак дори не подозираше, че всички жени в стаята плачеха, защото бяха влюбени до полуда в Джак Греъм.

Когато сълзите стихнаха, Джак приближи и прегърна и гушна Мади така, че момичето да се отпусне на неговите дълги крака. Докато тя подсмърчаше и шумно търкаше очите си, Нана я ближеше по лицето. Джак си помисли с мъка, че това бе второто дете на О'Нийл, което държеше хлипащо в скута си тази седмица. Струваше му се

естествено, удобно, правилно. И чувствата му към майка им като че ли станаха още по-дълбоки. Тези нови чувства бяха притеснителни. Дори плашещи. Испита внезапно желание да метне каквото бе останало от багажа му в кутиите и да тръгне още тази нощ, докато все още можеше.

— Права си за кученцата — каза той с пресипнал глас. Очите на Мади бяха широко отворени и се взираха в него с огромно доверие. Толкова огромно, че сърцето го заболя. — Нана няма да бъде щастлива без хората, които обича най-много на света. Никой не би бил.

Погледна към Фей и повдигна въпросително вежди. Дъхът ѝ секна за миг и сърцето ѝ трепна в очакване. Можеше ли... Не посмя да довърши мисълта.

— Искам Нана да остане при теб — каза той на Мади. — Все пак аз пътувам много, летя по целия свят и няма да е честно да я оставям сама, нали? Сигурен съм, че ще бъде по-щастлива с теб и Том — погледна Фей. — Ако, естествено, майка ви се съгласи.

Фей още бе вцепенена от шока, защото осъзна, че се бе надявала той да каже нещо съвсем друго... и не го бе направил.

— Да — пророни тя и се обърна към Нана, — естествено, че може да я задържим.

Мади подскочи и запляска с ръце. Тя беше дете и приемаше това, което можеше да получи. Щеше да изгуби Джак, но, о, радост! Запазваше си Нана! Наведе се и зарови лице в муцунката на кутретото.

Джак изучаваше лицето на Фей, устните му бяха свити.

— Мади, отиди горе и кажи на Том — каза той.

Когато тя не го направи и продължи да си играе с Нана на пода, Джак я вдигна, после намести кутретото в ръцете ѝ. Внимателно я избута нагоре по стълбището. Тя се затича, викайки Том с цяло гърло.

След това Джак се протегна към Фей, прегърна я и не я пусна, когато тя си пое дълбоко дъх. Нежно повдигна брадичката ѝ с ръка и се вгледа в очите ѝ. Тя инатливо се загледа встрани.

— Фей — каза той.

Магнетизмът бе тук отново, тя не можеше да се овладее. Въздъхна и се остави на гласа му.

— Разстроена си. Не искаше ли кученцето?

— О, Джак — въздъхна тя отчаяно. — Кученцето? Задаваш грешния въпрос! Бих казала „да“ на толкова много неща. И кутретото е

последното от тях.

Лицето му застина. Той попита:

— Да не би да ми даваш разрешение?

Тя се разсмя леко.

— За целувка? За моята специална целувка? — изсмя се отново, за кратко, натъжено. — Мисис Дарлинг дава целувка на Питър. Тя разбира.

— Разбира какво?

— Характерът на Питър — поклати глава Фей. — Джак, това, което се опитвам да кажа, е, че знам, че скоро ще отлетиш за кой знае къде. Не очаквам обвързване. Няма да се залепя за ръкава ти. Ти си като Питър Пан за мен. Авантюристичен, любопитен, смел, благороден, пакостлив, непоправим — приглади яката му с пръст. — Ти си мимолетен като младостта.

Отпусна се в прегръдката му и го погледна в очите.

— Не виждаш ли? Чаках те толкова много години. Искам да ти дам целувката си. Ела, вземи я. И макар че няма да си тук на сутринта, когато се събудя, ще съм имала своя миг блаженство. Да, имаш разрешението ми. Целуни момичето, Джак. И вземи жената.

Джак я притисна силно, сведе глава, за да покрие устните ѝ със своите. Тя беше дребничка и крехка като момичето, което току-що бе описала. Но се целуваше като жена.

Мирисът на тялото му изпълни всичките ѝ сетива, наболата му следобедна брадичка гъделичкаше кожата ѝ, всичко събуждаше в нея отдавна отричана страст. Той яростно завладяваше устата ѝ със своята и главата ѝ се завъртя, коленете ѝ се разтрепериха и тя се отпусна в ръцете му. Главата ѝ се отметна назад и Фей простена, когато езикът му обходи всяко чувствително местенце по шията ѝ, преди да се върне към отворената ѝ уста. Дуелира се с езика ѝ като яростен пират, пробиващ си път на тласъци, сигурен в победата си. Фей обви ръце около врата му и се надигна на пръсти, за да му предложи повече от себе си. Не срещнал съпротива, Джак се притисна по-близо до нея, хвана я за дупето и я притегли към себе си.

На печката водата вреше, парата се издигаше нагоре и металният чайник потропваше от силата на надигащата се гореща вода.

— Джак, почакай — каза Фей и се отдръпна назад. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. — Чайникът...

— Не мисля, че искам чай точно сега — каза той и устните му се разтегнаха в усмивка.

— Нито пък аз — усмихна се и тя.

Ръцете му я притеглиха отново, устните му я целунаха пак, но досадният чайник отново изсвистя и настоя да бъде чут. Никой от двамата не му обърна внимание.

— Предполагам, че все пак трябва да го изключа — каза той, докато движеше устните си, долепени плътно до нейните.

— Предполагам — отвърна тя и подкрепи мнението си, като го щипна леко.

Придвижиха се заедно до печката, изгубени в страстта на тази трета прегръдка.

— Никой ли не чува чайника? — провикна се Мади, докато буташе вратата на влизане в кухнята.

Фей и Джак непохватно се раздалечиха, но не и преди Мади да ги види в тази приличаща на хватка от борбата поза. Личеше си по начина, по който ги погледна, по странното изражение на лицето ѝ — сякаш не бе сигурна какво точно бе видяла и дали не трябва да изтича обратно нагоре по стълбището.

— Ей сега ще го сваля от котлона — каза Фей и приглади косата си, после с леко движение опъна полата и блузата си. Изви глава, за да избегне изпитателния оглед на Мади и да прикрие руменината по лицето си и пламналите си устни — беше сигурна, че са почервенели издайнически. Чайникът издаде последно гневно свистене, преди мирът да бъде възстановен.

— Някой ще иска ли чаша чай? — попита Фей, прокашляйки се. Предложението бе непохватно, знаеше го, но нищо друго не ѝ хрумна. И Джак, и Мади поклатиха енергично глави за отрицание.

— Добре тогава — каза Фей и плесна с ръце, като продължаваше да се чувства ужасно неловко.

Мади присви очи, после се обърна и се втурна нагоре по стълбището.

— Явно нямам никакъв усет за уцелване на момента — каза Фей и се облегна тежко на печката.

Джак приближи до нея, хвана я през кръста и я притегли към себе си.

— Бих казал, че усетът ти за време е идеален. За малко да пропуснем това.

Привлече я още по-близо, за да се долепят бедрата им. Устните му покриха нейните и така усещаше топлия ѝ дъх по кожата си, горещ като парата от чайника.

— Желая те.

— Да — прошепна тя през полуоткрехнатите си устни. После добави: — Не. Не тук. Децата.

— Ще излезем. Ще отидем до морския бряг. Една нощ, Фей. Без обвързване, без обещания, без минало.

И без бъдеще, помисли си тя. Сякаш нещо я ужили при тази мисъл, но тя я отпрати веднага.

— Само ти и аз, Фей. Една нощ, преди да си тръгна.

Тя разбираше какво ѝ казва той. Една нощ и нищо повече. Даваше ѝ шанса да отстъпи назад. Да каже „не“. Преди седмици това щеше да бъде единственият вариант за нея. Сега обаче щеше да сграбчи този шанс. Беше постигнала целта си, нали? Беше осигурила хубав и защитен дом за себе си и за децата си. Мади се усмихваше. Том говореше. Роб не ги бе последвал през океана. Най-накрая тя бе независима жена.

Не можеше ли една независима жена да сподели една нощ с мъжа, когото обичаше? Без да има сериозно обвързване?

Да, разбира се, че можеше, отговори си сама.

Щеше да тръгне с него за една вечер. Заради себе си.

Щеше да отвори сърцето си, да допусне отново радостта и насладата вътре в него. Кой би могъл да пострада? Как можеше да навреди това? Само една нощ.

* * *

Мади и Том заподскачаха от радост при перспективата да прекарат цяла вечер в мансардата. Оставянето на децата ѝ, дори за една нощ, бе голяма стъпка, голяма проява на доверие за Фей и когато сподели това с Джак, той я увери, че лекарят е казал, че Уенди е добре със здравето и ще се справи със задачата. Освен това там щеше да бъде и мисис Джъркинс.

— Нищо няма да се случи — каза той. — Фей, не се отдръпвай сега. Това е нашето време заедно. Единствената ни нощ.

Фей бе обвила ръце около кръста му и се съгласи, въпреки че сърцето ѝ се късаше при мисълта, че бе намерила някого, когото да обича отново, и щеше да има само една нощ, за да го обича. И той беше прав, разбира се. Нищо нямаше да се случи на децата за една нощ. Но тя бе свикнала да се притеснява и се подсигури за всякакви ситуации, сякаш заминаваше за един месец.

В събота следобед стоеше до входната врата с чантите в краката си и изписани листове в ръка.

Джак не изпитваше никакви притеснения, никакъв страх. Очите му танцуваха от въодушевление, а мислите му вече бяха потеглили напред, по пътя.

— Тръгваме преди вечеря и ще се приберем у дома преди закуска — каза той, вдигайки багажа ѝ.

Фей кимна, задъвка нервно устната си, обмисляйки отново всичко. Беше оставила дълъг списък с указания и телефонни номера — на мобилния ѝ телефон, на хотела, за който имаха резервация, на лекарите на децата, на фармацевта и — да не дава Бог — на полицията. Беше ангажирала мисис Джъркинс като официална детегледачка, някой, който щеше да надзирава ситуацията от командния пост, апартамента им. Но децата щяха да прекарат нощта у Уенди в голямата крепост, построена от чаршафи, матраци и други съкровища, открити из трите апартамента. Щеше да бъде страхотен празник!

— Отлитайте, сега! — каза им замечтано Уенди, нежно побутвайки ги към вратата. — Ах, помня времето, когато отлитах надалече с човека, когото обичах. Бъдете щастливи, деца! Бъдете свободни, безгрижни! И не се тревожете за Мади и Тутълс.

Със закачлива искрица в очите, преди да затвори вратата, Уенди добави:

— Ще имат такава нощ, че никога няма да я забравят!

ГЛАВА 19

Беше нощ, която Фей никога нямаше да забрави.

Тръгнаха в сивия лондонски следобед и пристигнаха в дълбокия мрак на крайбрежната нощ. Далече от града светлините на звездите блещукаха в ясното чисто небе. Влажният студен въздух щипеше бузите им и ухаеше на морска сол, пушек от комините, прясна риба и мокро дърво. Не можеше да види много в тъмнината, освен силуетите на дърветата с листата и огромните стволоче, плътно наредени един до друг като каменна стена. Имаше усещането за зеленина, което не бе изпитвала, откакто бе дошла в Лондон. От задната страна на хотела земята се спускаше рязко надолу, създавайки чувството, че бяха стигнали до края на света. Още една стъпка и може би щяха да се катапултират в космоса. Гледката на дивата и пищна природа я накара да осъзнае колко много ѝ бе липсвало това.

Джак бе направил резервация в един от големите английски хотели. Беше историческо място, пълно с европейски чар — с мраморни подове, кристални полилеи и изящни позлатени огледала, които висяха на избледнелите тапети. Джак отиде да ги регистрира на рецепцията, която представляваше бюро, оградено от двете страни със стари дървени отделения, всяко направено от дебел махагон и изваяно с отдавна забравено майсторство, маркирани с номерата на стаите. Фей не можеше да понесе да стои до него и да се преструва, че е мисис Грем, затова се разходи по тесния коридор. От двете му страни имаше стъклени витрини и тя се престори, че проявява истински интерес към невъзможно скъпите и шикозни дрехи, чанти и бижута. Вдигна глава и видя как рецепционистът се протяга за голям месингов ключ от стената, сваля го от месинговата закачалка и го подава на Джак. Докато гледаше как дългите пръсти на Джак хващат ключа, потръпна, чудейки се какво ли ще бъде да усеща допира на тези пръсти по тялото си, да бъде отново с мъж, след толкова дълго време.

Униформен носач се спусна към нея и настоя да носи малката ѝ протритата кожена чанта. Фей се изчерви до пръстите на краката си и

когато се качиха в лъскавия огледален асансьор, за да изминат двата етажа до тяхната стая, бе абсолютно уверена, че младият мъж, свел очи надолу, знаеше за какво бяха дошли тук — с толкова малко багаж и само за една нощ. Позната сцена за него, разбира се, но за нея бе абсолютно нова.

Стаята им бе голяма, с високи тавани и все пак уютна, наскоро ремонтирана с ярки, флорални тапети, които бяха в тон с тапицерията на дивана и възглавничките. Френски прозорци се отваряха към балкона, който сега бе покрит от плаща на мрака.

Банята бе огромна, с лъскави модерни тръби, мраморна мивка и вана с крака във формата на животински лапи — толкова голяма, че дори мъж, висок като Джак, можеше да опъне краката си.

Виждайки истинските ленени хавлии и чаршафи, изтънчено намигване към миналото, Фей осъзна, че Джак бе избрал първокласен хотел, място с атмосфера и стил, за тяхната единствена нощ.

На лицето ѝ се появи усмивка и тя се обърна. Той даваше бакшиш на пиколото и поръчваше шампанско, изстудено, и ягоди, пресни, които незабавно да бъдат изпратени в стаята. И всичко това с лекотата на човек, правил това и преди.

Нямаше как да разбере дали е така. Джак бе мъж с вродена самоувереност, чувстваше се естествено навсякъде, звезда и в ресторанта, и в пъба, и на научна среща, и на спортно състезание, а и тя не го познаваше достатъчно дълго, за да го разпита лукаво дали е бил в този хотел и преди, с друга жена.

Една независима жена не задаваше такъв вид въпроси на един независим мъж.

След като пиколото внимателно затвори вратата, Джак огледа стаята, отвори чекмеджетата, провери минибара и банята. Фей виждаше единствено леглото. Огромното легло, кралски размер, с балдахин, което бе центърът на стаята. Беше повече от легло — бе изявление.

Джак отвори вратите на балкона, свали си якето и излезе навън, като разхлаби вратовръзката си и я заметна през рамото си, загледан в чернотата на морето и небето.

Мислеше си, че е претръпнал, но тази вечер бе нервен като тийнейджър, който се канеше да прави любов за първи път. Искаше всичко да е идеално. Заради нея. Искаше тази нощ да бъде паметна.

Знаеше, че и тя е нервна; беше забелязал изражението ѝ, когато видя огромното легло с балдахин, и почти му се прииска да се откажат, когато забеляза как устните ѝ потрепват.

Добротата трябваше да се възнаграждава с доброта и той не искаше нищо повече от това да я направи щастлива, да ѝ покаже, че я обича. Може би трябваше първо да отидат в ресторанта? Да ѝ даде време да се отпусне. И ако тя не се почувстваше добре, тогава... Потърка брадичката си. Ако поискаше друга стая, щеше да бъде доволен само да споделят вечерята и да се поразходят по плажа заедно. Щяха да бъдат само приятели.

После се обърна и видя усмивката ѝ. Сладкото ѝ изражение разби всичките му илюзии. Лъжец, каза си той. Не искаше да бъде просто неин приятел. Искаше да бъде неин любовник. Искаше всичко.

Шампанското дойде и те се разсмяха, когато тапата изгърмя и удари тавана. Джак напълни две чаши, изумен, че ръцете му бяха спокойни въпреки бясно пулсиращата кръв във вените му. Вдигнаха чашите си и се чукнаха.

Той се усмихна закачливо, тя — свенливо.

— Наздраве, за най-добрия ми приятел — каза Фей.

Той преглътна сухо, после напълни отново чашите им и предложи:

— За прекрасната незабравима нощ, която ни предстои.

Тя изпи набързо чашата си, погледът ѝ дискретно се стрелна към леглото.

Между тях премина силен ток като шума на океанските вълни, които се разбиваха в скалите отвън, под техния прозорец.

Последва неловка тишина, докато отпиваха от чашите си, ясно осъзнаващи, че стоят рамо до рамо, коляно до коляно. Джак огледа красивата стая, осветена меко от процеждащата се светлина, и огромното легло с балдахин и чувства, че сцената е аранжирана за финалното действие. Сведе глава и се загледа във Фей над ръба на чашата си. Малките ѝ деликатни ръце стискаха здраво кристалното столче, а очите ѝ продължаваха да се взират в леглото.

Симпатията и желанието избухнаха едновременно в сърцето му и Джак рязко скочи на крака. По дяволите, никога не бе обичал предопределените роли.

— Вземи чашите — каза той, грабна бутилката с шампанско и я повлече към леглото.

Дръпна тежката завивка от леглото, докато Фей го гледаше с широко отворени очи. После събра още одеяла, после възглавниците и отиде до френските прозорци. Плъзна ги и излезе на балкона.

В стаята нахлу прохладен вятър и Фей чу тътена на вълните по скалите отдолу. Изпълнена с любопитство, последва Джак на балкона, чудеше се какво бе намислил, потръпвайки от студения ароматен нощен въздух. Той отмести масата и двата железни стола встрани и започна да постила одеялата на пода, като постави възглавниците близо до бутилката шампанско.

— Сега загаси лампите и ела навън — каза и разстла завивката върху одеялата. — Нощта е ясна и толкова далече от града ще можем наистина да видим звездите.

Гледане на звезди, помисли си Фей? Напрежението я напусна и тя се изкикоти леко.

— О, Джак — каза тя с извити устни, — не съм гледала звездите с момче, откакто бях в гимназията на „Лий стрийт Бийч“ в Еванстън. Класически план за свалки и натискане.

— Кой е казал, че ще се натискаме? Но обичам да гледам звездите. А ти?

— Да, обичам — отвърна тя, а сърцето ѝ политна от радост. — Виж, Джак! Пълнолуние е!

В мига, когато го каза, изпита някакво предчувствие. Уенди не каза ли, че Питър Пан винаги идва по пълнолуние?

— Побързай и загаси — провикна се Джак развълнувано, като се пъхна под завивката. — Няма смисъл да мръзнем, когато тук е топло и приятно.

Едно движение на китката ѝ и внезапно стана тъмно като в рог. Джак я повика по име и тя последва звука на гласа му през тъмната стая така, както корабът следва сирената от фара, насочвана между всички опасности на каменистите си спомени, за да стигне по безопасния курс право при него.

Той повдигна завивката и тя се пъхна до топлото му тяло. Усети мириса на соления въздух и сладката му кожа, чу звука на допиращите се платове на дрехите им, телата се размърдаха, докато се заравяха като животинки под одеялата. Джак се пресегна, притегли я към себе

си, постара се да ѝ бъде удобно, постави главата ѝ на рамото си, лицето му бе заровено в косата ѝ. Фей затвори очи за миг, въздъхна шумно, наслаждавайки се на допира на ръцете му до тялото си, студеният ѝ нос се докосваше до топлия му врат. Пръстите ѝ се отпуснаха на гърдите му, сгънати като котешка лапичка върху памучната му риза, и се заиграха с твърдите пластмасови копчета.

Най-накрая двамата се наместиха, с долепени глави, а дъхът излизаше от устата им на дълги струйки пара. Взираха се в небето, толкова безкрайно и пълно с толкова много звезди, че душите им се изпълниха с благоговение.

— Винаги съм обичал да гледам звездите, още от дете — каза Джак. — Предполагам, че заради това, като пораснах, започнах да ги изучавам. Някои хора се потискат от тяхната безкрайност. Не и аз. Гледам към тях и се вдъхновявам.

— Толкова е... необятно.

— Затова е така вълнуващо. Изследователите са проучвали разстоянието до звезди, които са избухнали още преди нашето слънце да е било родено. Помисли си само — каза той и очите му сияеха, а гласът му трепеше от вълнение. — Вселената ни е много по-стара, отколкото сме смятали, и продължава да се разширява. Още и още, и още. Вече сме 95% сигурни, че Вселената ще се разширява вечно.

— Този вид безкрайност е нещо, което обикновено свързвам с Бог.

— Да. Кара те да осъзнаваш собствената си смъртност, нали? Ние сме само пращинки на картата на времето.

Фей потръпна и се притисна до него, докато се взираха в небето. Имаше чувството, че се притиска не само до тялото, а и до душата му. Колкото по-незначителни изглеждаха на фона на безмерния космос, толкова повече значеха един за друг — две души, долепени една до друга, докато се носеха през звездното море. Джак ѝ сочеше съзвездията: Андромеда, Риби, Голямата мечка и точно над главите им — Малката мечка. Ахнаха в унисон, когато видяха падаща звезда.

— Звездите живеят и умират като всичко друго — каза ѝ той, загледан нагоре, с отнесен глас. — Някои са горещи и плътни, изгарят енергията си с невероятна скорост. Други са студени, изхабяват енергията си много по-бавно, раздават я на малки частици, отлагайки неизбежното. Всички се борят срещу непреодолимите сили, също като

нас. В крайна сметка обаче те всички колабират и светлината им угасва.

Джак млъкна и стисна раменете ѝ и Фей усети усмивката му до бузата си.

— Но докато са живи, сияят.

Гласът му бе мелодичен, баритон, който я обвиваше. Тя изви глава и огледа силния му профил, правия му нос и широкото чело. Запита се: *Кой си ти?*

Той също се обърна и под напрегнатия му поглед тя почувства, че мъжът до нея се питаше същото: *Коя си ти?*

— Понякога... — прошепна сковано тя — не чувствам, че сияя.

Изречението му стана замислено и Джак хвана ръката ѝ и я целуна, пръстче по пръстче, като между целувките казваше:

— Желязото в кръвта ти, калцият в костите ти, магнезият в клетките ти, цинкът в ноктите ти... Знаеш ли, че всички тези обикновени елементи са част и от звездите?

Плъзна пръста си от челото до брадичката ѝ и я накара да го погледне.

— Ти, Фей О'Нийл, си звезда.

Тя въздъхна... и засия.

Едно леко движение и устните му бяха върху нейните.

Ръцете му я притиснаха, докато тя вдигна своите и ги обви около врата му. Фей затвори очи и пропадна в необятност като тази, която бе над главите им. Той беше магнетичният Северен полюс, тя беше Южният и между тях двамата милиони електрони се извиха като спирала в космическа черна дупка.

Страстта разтопи телата им, пепелта от всеки огън служеше като гориво за следващия, сливайки ги в една синтезирана звезда. Тя се отпусна и почувства как се разтваря в милиони светлинки.

Луната се издигна високо в небето, а Джак продължаваше да държи Фей в прегръдката си. Беше прекарал прекалено много години по пътя. Цял живот безметежно реене. Можеше ли най-накрая да спре, да се установи, да разбере какво означава да потърси промяна вътре в себе си?

Вдигна глава, избра си една звезда и мислено си пожела да...

Фей се намести удобно в Джак, хващайки се за това, което си казваше, че е просто една мечта. Ето, тук беше мъжът, с когото можеше

да сплете ръце и да си създаде нов живот — живот, основан на доверие, почтеност и взаимно уважение. Можеше ли наистина да повярва, че такъв живот е възможен?

Отвори очи, откри една звезда и мислено си пожела да...

Заспаха на открито, с желаниа на устните си, сплели ръце, настанявайки се в сънищата на другия. Морето се бушуваше и блъскаше в скалите под тях.

Над любовниците, далече високо в небесата, звездите блещукаха.

Сутрешното слънце се надигна с величествен блясък над искрящите вълни и хвърли светлината си върху спящата двойка, увита долу на малкия, извит балкон, надвесен над скалите. Фей се пробуди бавно, премигна срещу ярките надничачи лъчи и се огледа, все още неосъзнаваща къде точно се намира. Закри очите си с длан и се заслуша в звуците от разбиващите се отдолу вълни и в острите звуци на чайките над главата си. Почувства топлината на мъжката кожа до себе си и се заслуша в лекото похъркване на Джак. Протегна се с разперени ръце и вдиша с пълни гърди свежия аромат на морския бриз и мускусния парфюм на любовта. Споменът за предишната нощ нахлу в съзнанието ѝ и заедно с него тялото ѝ отново бе обзето от нарастваща възбуда, последвана от усещане за дълбоко задоволство.

— Будна ли си? — попита Джак, прозявайки се шумно.

— Ммм... — отвърна тя и изпита необясним свян.

Той се обърна и я притисна към себе си. Очите му бяха сънливи, а устните — извити леко на една страна, оформяйки дълбока трапчинка, която стигаше чак до брадичката му.

— Трябва да ти призная нещо — каза Джак.

— О, не ми казвай, че си женен и имаш дузина деца...

— По-лошо. Ще ти разкажа съня си.

Тя простена и издърпа одеялото над главата си.

— Сънувах те.

Фей подаде глава.

— Така ли?

— Защо е толкова трудно да повярваш? Ти никога ли не си ме сънувала?

— Налучкваш. О, не се надувай. Добре, признавам. Аз...
Понякога.

Усмивката му стана още по-широка и той изглеждаше безкрайно доволен.

— Е, понякога сутрин, когато се събуждам, затварям очи отново и се опитвам да сглобя твоя образ. Но невинаги ми се получава веднага. Затова използвам паметта си, за да извикам по-точни детайли. В какво беше облечена последния път? Как беше прибрала косата си?

После сви рамене и трапчинките му се очертаха по-ясно.

— Това, което наистина исках — беше ти.

Тя също се усмихна, сърцето ѝ сякаш се бе пробудило от дълъг сън. Не помнеше някой някога да ѝ беше казвал нещо толкова мило. Сгуши се в него и измърмори:

— Ммм, Джак... Иска ми се да можеше винаги да се събуждаме така.

Той се намръщи.

— Фей, в четвъртък си тръгвам.

Въпреки че бе наранена, не беше честно да очаква повече от него.

— Знам — отвърна тя. — Ей — продължи, решена да му покаже колко независима жена беше. — Може да бъдем като Кари Грант и Дебора Кер. Ще изчакаме шест месеца и ще видим кой ще се появи на върха на Емпайър Стейт Билдинг^[1]?

Джак се усмихна насила. Хвана ръката ѝ и се заигра с пръстите ѝ.

— Джак — каза тя със сериозен тон. — Не прави това. Не искам нищо повече от това, което имаме сега. „Спомен за една любов“. Щастлива съм, че имахме своя миг заедно. Винаги ще го пазя в сърцето си — кимна и издърпа ръката си. — Но аз съм голямо момиче. Мога да се грижа за себе си. И за децата си.

Лицето му стана сериозно.

— Искаше ми се да можех да ти предложа повече. Свикнал съм да живея по такъв начин. Прекалено е късно. Неспособен съм да се променя.

— Всеки е способен да се промени, Джак. Харесва ли ти или не, ние сме възрастни хора. Но трябва да изберем да се откажем от безгрижното си детство. Отношенията на възрастните: брак, да бъдеш

добър родител, добър съсед... Това не са игри, Джак. Това е истинският живот и той може да те възнагради богато. Но са нужни усилия, много работа.

— „Работа много и малко игра — Джак стана скучна душа.“^[2]

— Не — каза тя натъжено. — Разбрал си всичко погрешно. И поговорката е грешна. Би трябвало да е: „Работа малко и много игра — Джак стана много, много самотна душа“. Ние сме резултат от решенията, които вземаме. Не е ли това центърът и на квантовата механика? Ти ми кажи. Ти си ученият.

— Да, аз съм — отвърна замислено той. — Трудно е да се обясни. Аз съм учен, но съм повече по вариациите на нелинейното мислене. Логическото бавно изграждане на солидна основа не е за мен. То е за инженери като Хенри Форд или Джордж Уошингтън Карвър. Аз обичам да прескача отвъд конвенционалното и да виждам нещата по нов и различен начин. Аз съм мечтател — като Исак Нютон и Алберт Айнщайн.

— Само защото си роден мечтател, това не означава, че не можеш да живееш и на земята. Джак, защо се боиш толкова много от компромиса? От обвързването?

— Не мога да бъда обвързан с правила или да отговарям на нечии очаквания, Фей. Трябва да бъда свободен да бродя, физически и в мислите си. Няма да е честно от моя страна да очаквам друг човек да ме следва или да върви редом с мен.

Фей погледна искреното му лице и се замисли колко жалко беше, че толкова мил и добър, и безкрайно любвеобилен човек като Джак щеше да се превърне в самотен нещастен старец, вкопчен в изплъзващия се образ на младостта, защото няма да може — или няма да поиска — да порасне. Той винаги щеше да бъде, осъзна внезапно тя, изгубено момче.

Внезапно децата ѝ страшно ѝ залипсваха.

Надигна се и се уви с одеялото, за да се предпази от студения порив на вятъра.

— Джак, мисля, че си казахме всичко, което трябваше да се каже. Задава се буря. И е време да се прибираме у дома.

* * *

Колкото повече приближаваха града, толкова по-злокобни ставаха облаците над тях и Фей все повече се отдалечаваше от звездните сънища от изминалата нощ.

Когато стигнаха Лондон, бурята вече бе в разгара си и дъждът валеше като из ведро. Падналите листа от дърветата се бяха събрали на купчинки по тротоарите и по стъпалата на номер 14. Когато излезе на улицата, Фей мислеше само за това как ще види Том и Мади. В мислите си виждаше само тях. Джак я последва, докато тя се втурваше запъхтяно към мансардата.

— Ехо! Къде сте? Прибрахме се! — провикна се тя, като отвори вратата.

— Върнали сте се! Толкова рано! — обади се Уенди и разпери ръце да ги прегърне, усмихвайки се лъчезарно. Тя седеше на мястото си до прозореца пред широко отворения прозорец, увита във вълнения си шал, за да се предпази от влажния хлад. В мансардата беше смразяващо студено.

— Уенди, не трябва да стоиш на отворения прозорец. Ще настинеш. Виж се само! Вцепенила си се от студ. Нека да затворим прозореца.

— Не! — възкликна притеснено тя. — Трябва да остане отворен!

— Съвсем малко тогава — съгласи се Фей. Погледна към Уенди и се замисли, че тя бе спретната и сресана като изящна брошка, както обикновено, но лицето ѝ бе изтощено и изморено, сякаш бе бродувала цяла нощ.

Внезапно я обзе неясна тревога. Огледа мансардата, погледът ѝ се плъзна по ярките и слънчеви рисунки по стените и на лицето ѝ се появи бегла усмивка. Но никъде не видя Мади и Том. Стомахът ѝ се сви, но си каза, че е от разочарование. Беше си представяла как ще се втурнат към нея само при звука на гласа ѝ.

— Мади! Том! — провикна се тя.

Само канарчето изцвърча в отговор. Мансардата бе странно тиха. Инстинктът накара Фей да се обърне отново към Уенди и да я погледне въпросително. Напрегнатото изражение на лицето на възрастната жена, обикновено толкова ведра и спокойна, учести ударите на сърцето ѝ.

Уенди изглеждаше странно резервирана. Дори напрегнатата.

— Къде са децата? — попита Фей, опитвайки се да овладее тревогата в гласа си.

Уенди се закашля леко и отклони очи.

— Това исках да ти кажа. Няма ги, скъпа — повдигна бързо глава. — Но не се тревожи. Ще се върнат скоро.

— Няма ги? Къде са?

— Това е най-невероятното нещо...

— Уенди? Къде са?

— В Невърленд! — отвърна тя със светнал поглед.

Фей премигна невярващо. Сигурно не беше чула правилно. Погледна към Джак.

— Уенди — пристъпи той напред. — Фей не харесва такива шегички, когато става дума за децата. Къде са наистина?

— Но аз ви казах. В Невърленд.

Фей плесна с ръце. Не можеше да повярва на ушите си. Не знаеше какво да каже и сърцето ѝ бумтеше в ушите ѝ.

— Имаш предвид увеселителния парк? — настоя Джак, но тя усети притеснение в гласа му. — Да не би някой да е завел децата в парка? Кой?

— Питър, разбира се — отвърна Уенди. — И не, не говоря за тематичния парк „Невърленд“. Не и този път.

Долепи ръцете си и очите ѝ светнаха, предизвикваше ги да споделят нейното удоволствие.

— Той дойде! Точно както подозирах, че ще стане. Беше пълнолуние, нали знаете. Харесва му да идва, когато пътят е осветен. Той... — старата жена сведе скромно глава и се заигра с полата си. — Той дойде за мен, разбира се.

Вдигна глава отново, очите ѝ светеха.

— Но Тутълс толкова искаше да отиде. И Мади ме умоляваше. Знаете колко настоятелна може да бъде. Така че си помислих, защо не? Щеше да бъде толкова приятно за тях да видят лагуната и къщичката на дървото и да изживеят толкова много приключения. Питър мрънкаше, но нямаше избор. О, скъпа, съжалявам, че не поисках разрешението ти, но нямаше време. Трябваше да взема незабавно решение и бях сигурна, че ще се съгласиш, щом разбереш. Виждаш ли? Няма за какво да се тревожиш.

Ръката на Фей политна към гърлото ѝ, докато се взираше към дребната жена, седнала до прозореца, с бялата ѝ коса като изпредено стъкло и необикновените, искрящи яркосини очи, прехласнатото

изражение на сладкото ѝ лице и крехките ѝ като на птичка ръце, притиснати до гърдите ѝ. Помисли си: *О, божичко, тази жена е луда!*

— Тя халюцинира! — обърна се към Джак с пресипнал глас.

После вината я заля с всичка сила, зашлеви я, разтресе я и разкъса сърцето ѝ на парчета.

— Какво направих? Как можах да ги оставя? Защо рискувах? Божичко, къде са?

Паникьоса се. Роб... Дали беше той? Изтича в спалнята, крещейки „Мади! Том!“. Втурна се в коридора, погледна към улицата отдолу, после към задния двор, наведе се през отворения прозорец, извика имената им с пълни гърди.

Джак вече бе изтичал надолу по стълбището, за да провери в апартамента си, и тя го последва, нахлувайки в своя.

Когато Фей блъсна входната врата, мисис Джъркинс изпусна гоблена са и той изтрополи в краката ѝ.

— Децата! Къде са?

Обърканото изражение на мисис Джъркинс разби и последната надежда на Фей.

— Не са ли с мисис Форестър?

— Не, не са. Не ги ли проверихте? Нито веднъж през цялата сутрин?

— Защо, помислих си... — запелтечи тя.

— Това е ужасно небрежно! — развика се Фей.

Ужасът препускаше във вените, докато тичаше из стаите и викаше Мади и Том. Гласът ѝ отекваше в празния коридор. Леглата им бяха непокътнати, нямаше и гънка по възглавниците им, четките им за зъби бяха сухи в чашите им, чиниите бяха чисти и подредени, якетата им висяха на закачалката на задната врата. Всичко беше на мястото си. Освен децата.

Джак се втурна след нея и я пресрещна на вратата. Лицето му бе мрачно.

— Не са долу. Нана е там, но децата ги няма.

Фей побледня, знаеше инстинктивно, че децата не биха оставили Нана сама. Изтича обратно в мансардата при Уенди, която стоеше до прозореца и се взираше навън, кършейки ръце с приведени рамене. Старицата тихичко каза:

— Те ще се върнат. Не се тревожи, той ще ги върне обратно.

— Искам си децата! — изпищя Фей и се строполи до стената. Зарови лице в ръцете си. Изпитваше само паника, граничеща с хистерия. Всичките ѝ мечти се бяха срутили и тя се сблъска с най-ужасния си кошмар.

Децата ѝ ги нямаше.

---

[1] Става дума за класическия филм „Спомен за една любов“ (An Affair to Remember), 1957 г. — Б.пр. ↑

[2] Много известна английска поговорка, която в оригинал е All work and no play makes Jack a dull boy. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Детектив инспектор Рос имаше умореното скептично лице на човек, който след двайсет години в отдел „Криминални разследвания“ бе видял всичко. Но дори и той бе неподготвен за случая на номер 14.

— Значи казвате, че според вас децата са избягали в Невърленд? — попита той с тежкия си кокни акцент. Не си позволи на лицето му да се появи дори лека усмивка.

— Разбира се, че не смятам така! — отвърна Фей, повишавайки глас. — Но това ни каза Уенди, когато се върнахме.

— Първото нещо, което трябва да направим, мисис О’Нийл, е да запазим спокойствие. Свързахте ли се със съседите, приятели, някой, който би могъл да знае къде са децата? Къде биха могли да са избягали?

— Да, да, направих всичко това — отвърна нетърпеливо Уенди, защото знаеше, че всяка секунда бе ценна за разследването. Седеше в мансардата заедно с Уенди, Джак, инспектор Рос и двама униформени полицаи. Този път Фей не се поколеба да вдигне телефона и незабавно да съобщи за изчезването в полицията. Трябваше да разбере дали Роб я бе последвал в Англия.

— Знаем... Знаем какво да правя. Виждате ли, преживявали сме го и преди. Съпругът ми отвлече децата миналата пролет. Тогава бяхме в Съединените щати. Аз имам пълно попечителство над тях, но това няма да му попречи да долети със самолета и да ги вземе. Затова искам незабавно да ги включите в списъка с изчезнали лица.

— Да, разбира се. Тази информация променя картината, нали? Фей подаде на инспектора плик.

— Тук ще откриете идентификационния комплект за всяко от децата, който съм направила, за всеки случай. Има скорошни снимки, отпечатъци, свидетелства за раждане, паспорти, зъбни сведения, рождени белези и медицинската им история. Сложила съм и снимка на Роб О’Нийл, баща им, и информация за него.

Инспектор Рос повдигна вежди.

— Много добре. Чудесна работа. Това ще ни спести много време. Повика един от полицаите и му подаде плика.

— Изглежда, че имаме случай на отвличане от родител. Известете всички служби по издирванията. Искам разширено търсене, покриващо радиус от пет мили около града. Известете и граничните служби и фериботните, влаковите и летищните служби.

На другия полицай нареди:

— Слезте долу в жилището и вижте дали няма да откриете нещо необичайно.

Джак излезе напред.

— Вече претърсихме цялата къща. Всичко си е на мястото. Нищо не липсва.

— А с кого имам удоволствието да разговарям?

— Семейен приятел. Живее в градинското жилище.

— Разбирам — отвърна инспекторът и присви подозрително очи.

— Мога ли да попитам къде бяхте вие миналата вечер?

Джак погледна Фей, после стисна зъби и отвърна троснато:

— Не.

— Няма проблем, Джак. Трябва да им съдействаме максимално — каза Фей.

Джак се обърна и погледна прямо инспектора.

— Бях с мисис О'Нийл. В Брайтън.

Инспекторът повдигна вежди отново, завъртя езика в устата си, докато отбелязваше тази информация в бележника си.

— Предполагам, че мисис Форестър е била детегледачка по време на тази... тази почивка?

Фей се изчерви заради добре прикрития намек за критика в гласа му. Изпод клепачите си погледна към Уенди, която седеше до прозореца, все още взираща се разсеяно в неспиращия дъжд. Изглеждаше с десетилетие по-стара, уморена и съсипана от тревога. Виждайки я в това състояние, Фей за стотен път се обвини, че бе оставила децата под нейните грижи. Стара жена, която всички наричаха „Лудата Уенди“. В очите на инспектора видя съмнение в компетентността ѝ като майка.

— Беше само за една нощ — опита се да обясни тя. — Децата обичат Уенди и прекарваха много време с нея. Никога не се е случвало

нищо лошо. Тя винаги е била много грижовна, внимателна и адекватна с тях. Ако само можехте да ги видите заедно, преди...

— Хъм... — отвърна неразбираемо детективът, записвайки бързо в бележника си.

— Разбира се, тук беше и мисис Джъркинс. Тяхната целодневна детегледачка.

— О? Къде е тя в момента?

— Долу. Тя трябваше да ги наглежда. Децата искаха да останат с Уенди. Трябваше да бъде толкова хубаво прекарване... — гласът ѝ се прекърши и тя се извърна встрани.

Детективът насочи следващите няколко въпроса към Уенди, като внимателно се опита да отклони вниманието ѝ от гледката навън. Тя се облегна на рамката на прозореца и лицето ѝ изглеждаше изнурено и без капка живец.

— Мисис Форестър, чухте ли някакви странни шумове миналата нощ? Видяхте ли нещо необичайно?

Фей затаи дъх и погледна притеснения като нея Джак.

— Не — отвърна старицата тихо, все още взираща се навън.

— Нищо необичайно.

После се обърна и допълни:

— Имаше пълнолуние.

— Щяхте ли да се свържете с някого, ако бяхте чули?

— Разбира се, че щях да го направя — тросна се Уенди, сякаш мъмреше непослушно дете. — Мисис О'Нийл ми остави дълъг списък с имена, на които да позвъня в такава ситуация. Тя е много отговорна. Може да съм стара, но съм напълно способна да направя няколко телефонни обаждания, млади човече.

Инспекторът се намръщи и нахвърли още няколко реда в тетрадката си.

— Предполагам тогава, че вратите и прозорците са били затворени и заключени.

— Разбира се, че не — отвърна Уенди, заглеждайки се пак през прозореца. — Как би влязъл Питър тогава?

Инспекторът спря да пише и я погледна рязко.

— Питър?

— Питър Пан. Той мрази прозорци с решетки, така че винаги го оставям отворен за него — за да може да влезе вътре.

Фей отпусна рамене в отчаяние.

Инспекторът подсвирна тихо през зъби и хвърли мрачен поглед към Фей.

— Питър Пан идва тук? — попита той.

— Да — отвърна Уенди.

— В това жилище?

— Да.

— А децата?

— Отидоха в Невърленд. С Питър. Само на кратко посещение, разбира се. Скоро ще се върнат. Наистина, няма нужда да се притеснявате толкова.

— Разбирам — каза Рос и се намръщи, затваряйки бележника си. Прокашля се. — Мисис Форестър, да видим дали съм ви разбрал правилно. Казвате, че децата не просто са отишли в „Невърленд“, както ни съобщихте по-рано. Имам предвид тематичния парк „Невърленд“, намиращ се тук, в Лондон. Вие казвате, че Питър Пан, легендарният герой от книгата, е влятял през прозореца ви и е отвел децата в НЕВЪРЛЕНД? Втората звезда надясно и всичко останало?

Тя извърна глава, отвърна на погледа му, без да мигне, и потвърди:

— Същата, да.

Фей закри лице с длани, Джак притвори очи и поклати глава с отчаяние. Детектив инспектор Рос наклони глава и се втренчи в Уенди смаяно. След минута-две дойде на себе си, отдалечи се от прозореца с изпънатата стойка, с която британците са прочути, извади телефона си и набра някакъв номер.

— Ало? Тук е детектив Рос. Да, по случая О’Нийл. Нуждая се от психологическа оценка. Незабавно.

* * *

Малко по-късно мисис Лойд се втурна в мансардата, с почервено лице и изражение на полудяла жена. След нея с по-бавно темпо вървяха мъжът ѝ и нейният адвокат, висок, строг на вид джентълмен със стиснати устни. Зад него пристъпваше недодялан плешив мъж с румен тен и кръгли очила с телени рамки, прекалено

големи за закръглените му бузи. Полицаите и детектив Рос насочиха вниманието си към тях, когато ги видяха.

— Дойдох веднага щом научих — обяви Джейн Лойд и припряно отиде при майка си.

Фей наблюдаваше как Уенди посреща дъщеря си с лека усмивка, за която очевидно положи огромно усилие. Лампите бяха светнати, за да прогонят следобедния сумрак, и в стаята цареше мъртвешка застиналост, всички бяха притихнали, с изключение на тихо шепнещите гласове на Уенди и Джейн. Фей си помисли, че Уенди изглежда още по-бледа и немощна като омразния ден, който отиваше към своя край, но в момента в сърцето ѝ нямаше място, за да се тревожи и за нея.

Шокът, който бе изпитала при откритието, че децата ѝ ги няма, се бе уталожил в дълбок черен гняв. Винеше Уенди, винеше Джак, винеше съдбата, но най-вече винеше себе си. Колко наивно бе постъпила, че си бе позволила да се отпусне, макар и за миг. Трябваше да остане бдителна, трябваше да знае, че Роб ще направи опит отново да отвлече децата. Беше сгрешила, като се беше предала на фалшивото чувство за сигурност.

Прикри очите си с ръка, неспособна да гледа как Джейн утешаваше майка си. Къде беше нейната собствена дъщеря, нейната сладка Мади?

Едрият червендалест мъж, който приличаше на генерал, се оказа главният инспектор и това обясняваше защитната поза, която бе заел детектив Рос.

След като се консултира с хората си — бяха разменени доста разпалени думи при тази комуникация, главният инспектор обяви, че местоположението на Роб О'Нийл е било установено.

— Вашият бивш съпруг е все още в Детройт, Мичиган — информира той Фей с неодобрителен тон, сякаш я обвиняваше, че им е загубила скъпоценното време и излишно са товарили хората му с работа. — Не е напускал Щатите.

Фей въздъхна с облекчение:

— Слава богу!

— Това не е задължително добра новина — продължи инспекторът. — Поне бившият ви съпруг бе ясна мишена. Имахме заподозрян. Повечето отвлечения на деца между три и осем години

обикновено са дело на един от съпрузите след развод. Те не толкова желаят да са с децата си, колкото са ядосани на бившия си партньор и искат да го наранят. В повечето случаи имаме късмет и откриваме тези деца. За нещастие сега отново сме в изходна позиция. Случаят е много странен. Няма признак за влизане с взлом — нито в къщата, нито в някое от индивидуалните жилища. За момента нямаме заподозрени.

— Освен, разбира се, мисис Форестър — добави детектив Рос.

— Какво? Майка ми е заподозряна? Джордж! — възкликна Джейн Лойд. Беше пребледняла от гняв.

— Инспекторе — намеси се адвокатът, — ако искате да отправите някакви обвинения към моята клиентка, говорете ясно. Няма доказателства, които да подкрепят...

— Така, вижте какво. Няма нужда да се впрягате толкова — вдигна ръка във въздуха главният инспектор, за да го укроти. — Никой не възнамерява да обвинява мисис Форестър в някакво престъпление. Дори не знаем дали е било извършено престъпление, нали инспектор Рос? — обърна се той към подчинения си, който веднага се изчерви и поклати глава.

— Все пак, сър — обади се Рос предпазливо, — тя единствена е била на мястото и нейната история е, да кажем, най-малко доста невероятна.

— Детектив, може ли да ви видя насаме за момент? — главният инспектор кимна с глава и двамата мъже отстъпиха в ъгъла, за да поговорят.

— Знаете ли коя е тази жена? — изсъска началникът на Рос. — Това е Уенди Форестър. Самата Уенди. Половината Британска империя вярва, че това е Уенди на Питър Пан. Тя е образец за съвършенство в очите на хората. Основала е сиропиталище. Познава някои от най-влиятелните хора в държавата. Дори кралицата е особено привързана към старата дама. По дяволите, всички са привързани! Ако я арестуваме, върху главите ни ще се изсипе истински ад. Трябва да не допускаме медиите до случая — завърши той и изгледа Рос с убийствен поглед. — Ако възнамерявате да се възползвате от пенсията си някой ден.

Рос изглеждаше приклепен в ъгъла.

— Това е абсурден случай. Сигурен ли сте, че е в нашия район?

Началникът му го изгледа отново.

— Добър опит, Рос.

— Е, какво да правим тогава? Имаме две изчезнали деца и всичко сочи към старата дама, луда или не. Поръчах психологическа оценка, но положението е сложно, както и да го погледнеш.

Главният инспектор се почеса по брадичката, после се присъедини към останалата част от групата.

— Изглежда очевидно, че мисис Форестър не е... — понижи гласа си, така че Уенди да не може да го чуе — съвсем добре. Какво е състоянието ѝ при тази напреднала възраст, може би има деменция? Объркване? Мисля, че ще бъде разумно да я придружим до болницата за оценка и наблюдение, какво ще кажете? За нейно добро.

Кимна със съчувствие към Джейн Лойд, която сведе глава и се съгласи неохотно, после погледна адвокатата си за потвърждение. Мистър Рийс-Джоунс отвърна с шумно изсумтяване и рязко кимна с глава.

Уенди обаче отчаяно искаше да остане в мансардата. Когато полицаите се опитаха внимателно да я отведат, тя се дръпна, избута ги и се втурна към прозореца като малка птичка със счупено крило, опитваща се да полети.

— Не, свалете ръцете си от мен. Моля ви. Вие не разбирате! Трябва да ми позволите да остана — развика се тя. — Той каза, че ще се върне за мен! Трябва да съм тук. Трябва! Не може да ме отведете.

Близо до вратата избяга от хватката на полицаите и прекоси стаята, за да стисне ръката на Фей в своята. Очите ѝ бяха по-ярки от всякога и пламтяха толкова силно, че щяха да пробият дупки в очите на Фей.

— Фей, дете, трябва да държиш прозореца отворен!

Фей не можеше повече да издържи това и извърна глава, освободи се от ръката на Уенди, а раменете ѝ се отпуснаха отчаяно.

Ръцете на старата жена също увиснаха безпомощно — и последната капчица енергия бе напуснала тялото ѝ. Полицаите я хванаха за лакътя, внимателно наместиха шала около раменете ѝ и я поведоха като малко неуверено дете навън от мансардата.

Гласът на Джейн Лойд се извиси отчаяно при гледката на унижението на майка ѝ. Очите ѝ се бяха разширили като на диво животно от тревога.

— Тя е напълно безобидна! — развика се на инспекторите и се разплака, закривайки лице с носната си кърпичка. — Безобидна! Единственото, което майка ми някога е искала, е децата да я обичат. Какво престъпление може да е това? — обърна се към главния инспектор. — Децата са наивни, не забравяйте. Те вярват, че историите на майка ми са истински. Както аз самата вярвах някога, когато бях малка. Както вярвах моите деца и моите внуци. Всички идваха тук, в мансардата, за да повярват поне за малко в безценните истории на Уенди.

Съпругът ѝ пристъпи до нея в знак на подкрепа и ѝ предложи своята носна кърпичка. Джейн Лойд се изсекна шумно, после се овладя и отново стана познатата внушителна матрона с искрящи от гняв очи. Намръщи се и насочи обвинително пръст срещу Фей.

— Вината е нейна! Мисис О'Нийл окуражаваше нездравословните самозаблуди на майка ми. Без съмнение децата на О'Нийл са вярвали, че те са истински. Това е бил един нещастен, объркан дом за тях.

Погледна многозначително към Фей, после към Джак.

— Такива неща са ставали тук! Болногледачката на майка ми е бавачка на децата и това, което съм чувала от нея... Шокиращо! Всички врати бяха отворени, ако разбирате какво искам да кажа. Не ме изненадва, че горките деца са поискали да избягат далече от дома. Ни най-малко не ме изненадва!

— Как смеете? — скочи вбесена Фей. Усети, че Джак я хваща и стиска за ръката, за да не направи нещо, за което щеше да съжалява после. — Няма да се изненадам, ако всичко това е ваш план. Нали това искахте! Да разкарате Уенди от пътя си. Сега вече къщата е ваша!

— Не! Не и по този начин. Никога по този начин. Предупредих ви! — развика се Джейн и посочи обвинително с пръст и Фей, и Джак. — Казах ви, че ако не спрете този абсурд, ще се случи нещо ужасно. И то се случи. И двамата сте виновни. Вината е само ваша!

Джейн Лойд изпадна в хистерия, напълно се срина и се наложи съпругът ѝ и адвокатът им да я изведат навън.

Джак бе вбесен. Пристъпи към Фей и я прегърна.

— Разбира се, че не си виновна. Никой не е виновен. Хайде, да слезем долу. Нуждаеш се от свеж въздух.

Но Фей не можеше да бъде утешена. Разкъсваше се от вина и гняв, думите на Джейн Лойд я бяха уцелили точно в сърцето. Вината беше единствено нейна. Тя беше виновна, мислеше си, докато в несвяст поставяше крак пред крак, опитвайки се да излезе от мансардата. Ние сме решенията, които вземаме, бе казала някога на Джак. Беше вярно и сега трябваше да живее с последствията от своето безразсъдство.

Докато слънцето залязваше и мрачните сенки започнаха да се съгъстват, Фей обиколи като призрак злокобно празните стаи на апартамента си, далече от монотонното приглушено шушукане на полицаите в коридора. Един по един затвори с трясък всеки прозорец. Един по един ги заключи всичките.

ГЛАВА 21

Джак не обичаше да се чувства безпомощен. Сигурно имаше какво да направи, за да помогне на Фей. На толкова много въпроси трябваше да бъде отговорено.

Когато се върна в апартамента си, веднага позвъни на своя частен детектив и го помоли да намери всяка информация, която може да изрови от досиетата за Уенди Форестър. Каквото и да е. Въпреки нелогичността на разказа ѝ имаше един неоспорим факт — тя последна бе видяла децата. Може би в миналото ѝ имаше нещо, което можеше да ги упъти къде може да е отвела Мади и Том.

На следващата сутрин детектив Фарнсуорти позвъни на вратата му. След размяната на обичайните поздрави преминаха право на въпроса.

— Все още не съм преровил всички досиета на момчетата от дома — каза Фарнсуорти, — но открих забележителна информация. Проблемът е, че не съм много сигурен какво да правя с нея.

— Да я чуем.

— Така, сър... Моля ви само да не ме прекъсвате, докато свърша, независимо колко странни или необичайни ви се сторят откритията ми.

— Да, да, давайте.

Фарнсуорти се прокашля и провери бележките си.

— Като за начало моминското име на Уенди е Дарлинг. Баща — Джордж, майка — Мойра. Двама братя...

— Не ми казвайте. Майкъл и Джон.

— Точно така. Вече са покойници, за съжаление. Израсли са в тази къща. Имали са голям санбернар на име Нана. Точно като вашето кутре тук.

Джак се наведе да потупа Нана по главата. Тя се обърна по гръб, с вдигнати лапи, и го погледна жално, молейки се за още ласки.

— Забележителни съвпадения.

— Да, сър. И съвпаденията продължават — каза Фарнсуорти, изправяйки се още на стола си. — Сър Джеймз Бари, авторът на Питър

Пан, наистина е бил техен съсед за известно време.

Джак спря да гали Нана и изви глава към детектива. Любопитството му определено бе пробудено.

— Без майтап?

— Често си е играл с децата на Дарлинг и съседските момчета на Дейвис — продължи Фарнсуорти. — Според информацията Бари е водел децата в градините на Кенсингтън, за да пускат лодки и да си играят на пирати, такива неща. Джордж Дарлинг е бил адвокат, много известен. Реномирани училища, „Итън“^[1], сещате се — каза той и навири нос като хората, които посещават такива училища. — Мистър Дарлинг не се е интересувал много от Бари. Той бил дребен, момчешки изглеждащ шотландец, който можел да мърда ушите си, играел си на детски играчки и се отдавал на фриволности. След инцидента се вдигнал много шум.

— Инцидент?

Очите на Фарнсуорти блеснаха многозначително.

— Именно. Тук става наистина интересно. Според полицейските доклади от онзи период Уенди е била на около осем години по онова време. Очевидно една септемврийска нощ и трите деца на Дарлинг — Майкъл, Джон и Уенди, изчезнали. Всичко е било потулено. Но — приведе се той напред — става ясно, че Джордж Дарлинг е обвинил Бари в отвличане. Той бил невинен, разбира се. В нощта, когато децата изчезнали, Бари бил в театъра, където се провеждала репетиция на една от неговите пиеси. Но слуховете трудно се забравят.

Джак скочи на крака.

— Е, какво е станало?

— Бари се преместил. В Съри.

— Не, не, не с Бари. Какво е станало с децата?

— О, да — прокашля се детективът отново и сложи ръце на кръста си. Изпъна се в стола си и впери поглед в него. — Според докладите децата се върнали вкъщи. Мисис Дарлинг заявила, че просто отишла в мансардата вечерта, за да поплаче насаме, и децата били там, спели в леглата си, сякаш нищо не било станало.

След дълга пауза Джак се тръсна в стола си и поклати глава смаяно.

— Не го вярвам.

— Истина е. Прочетете сам — подаде му доклада детективът. Джак го взе и го прочете. Вдигна глава и го погледна с невярващо изражение.

— Децата са казали, че са пътували до Невърленд с момче на име Питър Пан? — повтори той, затвори папката и се облегна назад. — Но това е невероятно? Как така никога не е стигнало до вестниците?

Детективът сви рамене.

— Мога само да предполагам. Вероятно Джордж Дарлинг не е искал това да се разчуе и е направил необходимото. Кой може да го вини? Не забравяйте, че по онова време не е имало разбиране към ужасите, които можело да се случат на отвлечените деца. Според мен той просто се е опитвал да защити децата си. Щели са да бъдат белязани за цял живот. Особено малката мис Уенди. Затова са запазили всичко в тайна. Намерих тези стари доклади само защото се ровех в папките на Лондонския дом за момчета. Мисис Форестър е запазила копия от тях в личните си досиета.

— Значи Бари е размътил водата, като е описал целия епизод като пиеса^[2].

— Така изглежда.

— Трудно е за вярване, разбира се.

— Разбира се — намръщи се Фарнсуорти. — Така и никой не разбрал къде са били децата.

Джак не отговори. Намекът за трагедията, която може би ги е сполетяла, остана да виси във въздуха.

Фарнсуорти се умълча и се почеса замислено по брадичката си.

— Не съм психолог или нещо подобно, но попрочетох някои неща. Звучи ми логично, че бедната мис Уенди си е измислила тази история с Питър Пан, за да блокира спомена за това, което наистина се е случило. В резултат на някакво насилие или травма може да е стигнала до състояние, в което трудно да различава фантазията и реалността. Просто се чудех, сър. Нещо подобно може да обясни поведението на мисис Форестър.

Джак се надигна отново, вече не го свърташе на едно място.

— Трябвало е да повярва в тази фантазия или да си спомни... каквото ѝ се е случило.

— Точно така.

— Знаете ли — каза Джак, крачейки нервно из стаята, — има и друга възможност, след като сме започнали да подхвърляме теории. Възможно е децата да са били отвлечени от... — закашля се — извънземни.

Очите на Фарнсуорти се разшириха.

— Извънземни? Имате предвид малките зелени човечета, сър? — преглътна сухо и изглежда за миг обмисли думите му, дори само като проява на любезност. — Е, вие, разбира се, сте учен — каза той вежливо иронично. — Но такива неща се приемат на сериозно само от таблоидите, нали? Или от научната фантастика? Не от истинската наука.

— Не е вярно. Зависи от това какъв вид учен си. Съзнанието е или отворено, или затворено. Искам да кажа... откrehнете го малко и помислете. Уенди говори със звездите. Твърди, че е летяла от прозореца си като дете. Знаете ли, че много отвлечени твърдят, че са били отвлечени като деца от извънземни? И сега Уенди твърди, че децата на О'Нийл са отлетели. През същия този прозорец. „Отлитам“ е думата модел. Ако в теорията ви за травмата от миналото е вярно, тя е блокирала отвлечането си и като защитен механизъм е превърнала в съзнанието си извънземните в нещо, някой, който е можела да приеме. Да кажем, момче. Да кажем, Питър Пан.

Фарнсуорти се почеса зад ухото и намести очилата си.

— И космическият кораб е Невърленд? Хъм... интересно. Звучи логично.

— Не може да използвате логика тук, Фарнсуорти. Тя затваря съзнанието. Отворете го още малко. Кой сме ние да казваме, че тя халюцинира? Кой сме ние да казваме, че някакво по-висше създание, наречете го „Бог“, е дошло при нас в облика на момче? Или на ангел? Или в някаква друга форма, която би могла да направи мъдростта му по-разбираема и приемлива за нас, простосмъртните. Ние създаваме истории около визията, митове, които се предават през поколения; но историята, посланието е открито и ясно.

Фарнсуорти погледна притеснено Джак.

— Сега аз съм объркан, сър. Цялата тази история с Питър Пан — тя е просто измислица, нали?

Джак седна и отпусна глава. Беше учен, бе свикнал да вижда фактите без предразсъдъци. Какво бе реално и какво въображаемо?

Поклати глава; имаше чувството, че вятърът бе издухал и последната капчица разум от главата му.

— О, по дяволите! Какво пък толкова, Фарнсуорти — каза той, плесна се по колената и после се изправи. — Нека да се качим горе и да кажем на всички какво сме открили. Ще си помислят, че сме полудели, но фактите са си факти и проклет да съм, но дори и аз не знам вече в какво да вярвам.

* * *

Лицето на детектив Рос стана аленочервено, когато изслуша информацията на Джак и детектив Фарнсуорти.

— По дяволите, не мога да кажа на шефа си, че децата са отведени от Питър Пан в Невърленд! — избухна той.

— Разбира се, че не — отвърна Джак, пхна ръце в джобовете си и закри из стаята. — Но вие изпускате основното. Независимо дали е истина или фантазия, Уенди вярва, че децата са тръгнали с Питър Пан.

— Нарича се дисоциация — допълни Фарнсуорти. — Това е друго психическо състояние, разбирате ли — при него човек може да не осъзнава какво прави другата част от съзнанието му. Това би обяснило нашия случай. Често се случва като резултат от травма.

— Имате предвид нейното изчезване? Хъм, да, разбирам — каза Рос, кимна и се почеса по брадичката си.

Фей пристъпи напред.

— Ако това е проблемът, възможно ли е да я изкараме от тази й личност, с нещо като хипноза например, за да ни каже къде са децата?

— Предполагам, че е възможно — отвърна Фарнсуорти.

— Как? Кога? — настоя тя.

— Не знам, госпожо. Аз съм детектив, не психиатър — каза Фарнсуорти. — За това бих потърсил помощ.

— Много далечен изстрел е това, ако питате мен — каза детектив Рос, поклащайки глава.

— Има и още нещо, което трябва да знаете — каза Джак. — Всъщност Уенди намекна нещо за ефекта на миналото, но аз, съвсем естествено, отказах дори да обмисля възможността.

Отиде до стената, на която бе нарисувано малко къдрокосо момче, подаващо се иззад ствола на едно дърво.

— Фей, помниш ли колко ме смая тази рисунка? Колко много момчето прилича на мен като дете?

Фей кимна нервно.

— Попитах Уенди за нея, с надеждата да науча повече за миналото си. Разбирате ли, детектив Рос, аз съм сирак. Нямам спомени от най-ранните си години. На шест съм бил доведен в Лондонския дом за момчета. От Уенди Форестър.

Фей си пое шумно дъх.

— Очевидно — продължи Джак — съм бил намерен на прага ѝ. Наскоро наех мистър Фарнсуорти, за да открие биологичните ми родители. Тогава не знаех, че жената на горния етаж е същата жена, която е основала приюта за момчета. Беше чисто съвпадение — повдигна той вежди. — Само че аз не вярвам в съвпадения.

— Но Уенди каза, че не знае кои са били родителите ти — възкликна Фей.

— Всъщност тогава тя каза нещо неясно за мен — че съм бил изгубено момче. Приех го метафорично, разбира се. Но по-късно... — млъкна той и прокара ръка през косата си, разрошвайки къдриците си. — Вижте, знам, че звучи налудничаво, но по-късно тя ми каза, че не съм бил просто изгубено момче. Каза, че някога съм бил едно от изгубените момчета на Питър и че Питър ме е завел при Уенди, за да ми намери дом.

— Престани, Джак — прекъсна го рязко Фей. — Не мога да понеса повече от това.

— Има отношение по случая, госпожо — намеси се Фарнсуорти. — Виждате ли, работим по предположението, че мисис Форестър от години е живяла с тази самозаблуда. Следвайки инстинкта си, се разрових из досиетата и на другите момчета от дома. Повечето от тях бяха обичайната картина — прогонени, разбити семейства. Но някои... — подаде на детектив Рос няколко листа. — Нямаат никакво минало. Нищо. Изглежда, че са се появили от нищото — също като д-р Греъм. Всички са се появили на прага на Уенди. Странно, не мислите ли?

Детектив Рос прегледа документите, после вдигна глава с притеснено изражение.

— Има ли още такива досиета?

Фарнсуорти кимна.

— Претъпкани кашони.

Лицето на Рос се напрегна.

— Трябва да прегледаме досиетата, едно по едно. Ако това, за което намекувате, се окаже вярно, може да бъде скандалът на века. Ще преобърне всичко с главата надолу, и за стари, и за млади. Ще има международни усложнения. Трябва да уведоим Скотланд Ярд... — поклати глава Рос и вдигна папките. — Боже мили, кой да си помисли?

Джак присви очи подозрително.

— Какво да си помисли, детективе?

— Ние също не вярваме в съвпаденията, д-р Греъм. Не можем да пренебрегнем връзката от детството между вас и мисис Уенди Форестър. Определено фактът, че и други деца без минало са се озовавали на прага ѝ, ме кара да се питам дали самият вие, д-р Греъм, не сте били жертва на отвличане. И не само вие — още поне дузина деца!

Фей затисна устата си с длан, заглушавайки неволния си вик.

— Сега кой звучи налудничаво? — извика Джак, вбесен от посоката, в която бе поело разследването. — Говорех за дисоциацията. Нещо, което би могло да обясни фантазиите на Уенди и да ни помогне да открием местоположението на децата. По-скоро ще повярвам, че съм изгубено момче, отколкото, че Уенди е масов похитител на деца!

Фей бе изслушала детектив Рос, вцепенена от обвиненията му, но след изблика на Джак кръвта ѝ кипна.

— Да не намекуваш, че тази история за Питър Пан и предположението, че си от изгубените му момчета или идеята, че Уенди е била отведена в някакъв космически Невърленд са вероятни от възможността за жена, която има халюцинации и е замесена в отвличания?

— Да. Абсолютно — отвърна Джак. — Знаеш, че не бих отхвърлил нищо, докато не бъде доказано, че не е истина. Вярвам...

— Честно казано, не ме интересува в какво вярваш — прекъсна го Фей и размаха ръце. Сигурно е била луда, че изобщо се бе вързала на неговите играчки. Джейн Лойд е била права. Нещата бяха излезли извън контрол. Тя бе създавала объркваща атмосфера за децата си. Трябваше да се придържа към ясно очертаните граници на реалността, да отхвърли фантастичните им мечти и да ги държи здраво стъпили на

земята. Не трябваше да позволява Джак да я обърква, нея и децата ѝ. Нито да прави същото и с това разследване.

— Ще ти бъда признателна, ако задържиш мнението си за себе си — каза му тя. — Това са моите деца и какво се случва с тях не трябва да те засяга.

Джак зяпна от изненада.

Реакцията му събори веднага всички защитни стени на Фей. Дори сега, въпреки недостатъците му, той успяваше да проникне през нейната броня и да достигне до сърцето ѝ. Презираше се заради чувствата, които изпитваше към него, мразеше тази част от себе си, която все още го обичаше. Опита се да затвори сърцето си за него и атакува със сарказъм и презрение.

— Колко умно от твоя страна да ни представиш ирационалните вероятности. Толкова гениално. Толкова очарователно. Но аз виждам през теб, Джак Греъм. Трябва да се справиш със суровите факти от живота. И те не са нито красиви, нито забавни. Така че просто си тръгни. Защо не отлетиш? Като поредния Питър Пан. Отиди някъде и си играй своите игрички и се преструвай, че децата ми си изкарват страхотно някъде, че това е най-невероятното време от техния живот. Но аз няма да се преструвам повече — гласът ѝ секна и тя вдигна ръка към свитите си устни. — Не мога да играя тези игри повече.

Джак пристъпи към нея, но тя го отблъсна.

— Не! Върви си! Ти си свободен. Нямах отговорности към мен или към децата ми.

Фей обви ръце около тялото си и му обърна гръб.

— Моля те, Джак. Не те искам тук. Просто върви. Замини днес.

Погледна към него през рамо и довърши:

— Както смяташе да направиш.

Джак стоеше на място, осмисляйки думите ѝ. После затвори очи, кимна и без да каже нито дума повече, излезе от мансардата.

* * *

Долу в апартамента си Джак започна да мята чорапи и ризи в куфарите си. Пригответянето на багажа бе умение, което бе овладял до съвършенство; можеше да го прави напълно автоматично. Докато

мяташе дрехите, обмисляше причините, поради които трябваше да тръгне. Фей не го искаше тук. Тя искаше той да си тръгне. Не можеше да ѝ се сърди. Може би беше права. Това, което той предлагаше като теория, бе невъзможно. Как бе могъл да се държи толкова неделикатно? Какъв глупак беше, проклет, скапан глупак!

Тресна капака на куфара, сложи ръце отгоре му и наблегна с цялата си тежест, опитвайки се да отблъсне болката, която бе пронизваща, остра и бърза, като от удар с меч в стомаха. Беше замаян. Повече от всякога не знаеше кой е или в какво вярва. Почувства се напълно изгубен.

С какво би могъл да е от полза на Фей или децата? Само се бе изпречил на пътя им. Бе направил живота им още по-труден. Нямаше право да се намесва. Да, реши той, щракна закопчалките, затвори здраво куфара и го свали от леглото на пода. Трябваше да си тръгне.

Таксито пристигна точно когато приключваше последните уговорки с носачите, които трябваше да приберат останалия му багаж. Трябваше да направи само още едно нещо. Повика Нана при себе си. Тя скочи от леглото си и седна в краката му, със сведена глава, взирайки се в него с обичайното обожание. Джак я потупа по главата, после ѝ сложи каишката.

Качи се на горния етаж за последен път, в съзнанието му изплуваха картини — Мад и Том тичаха наоколо със следващата ги по петите Нана. Царящата сега тишина му се подиграваше. Потропа на вратата на Фей и остави Нана и торбата с нещата ѝ на полица с указания да предаде кученцето на Фей заедно с писмото му. Обърна се, но чу как Нана изскимтя в краката му.

— Не, не плачи, бейби — каза ѝ той и се наведе, за да погали нежната ѝ козинка. — Трябва да останеш тук. Имаш работа за вършене. В момента Фей се нуждае повече от теб. Повече, отколкото аз. И трябва да си тук, когато децата се върнат.

Притисна очи и се помоли наум да се върнат вкъщи скоро. И да са в безопасност.

Изправи се и излезе през входната врата на къщата. Погледна за последно назад, в дома, в който бе преживял най-щастливите месеци от живота си, отвори вратата, втурна се под дъжда към таксито, вмъкна се вътре и затвори вратата му здраво след себе си. Погледна още

веднъж назад, докато колата потегляше, но сред дълбоката сива мъгла номер 14 вече се бе скрил от погледа му.

* * *

Джак стигна до гейта на летището. Гласът от високоговорителя обявяваше, че всички пасажери, които се нуждаят от придружител, трябва да се качат на борда на международния полет. Вдигна глава и видя баща, ровещ из дрехите си за билетите си, който държеше здраво ръката на невръстния си син.

Момчето се взираше с пълно доверие в очите в баща си. До него млада жена нервно люлееше бебе на ръцете си.

Гласът призова за последен път пасажерите за качване. Дълга опашка от хора се наредиха на гейта. Джак провери бордната си карта: еднопосочен билет до Лос Анджелис. След това щеше да се върне в Европа, в Швейцария.

После... кой знай къде, на място, където би могъл да открие още тайни, да изследва нови варианти, да се изправи пред вълнуващи приключения. Още няколко стъпки и щеше да отлети.

Бордните светлини започнаха да присветват над вратата за влизане и го призоваваха да мине. Направи крачка напред, после спря. Мигащата светлина бе събудила спомени в него: блясъка на светулките в градината, карнавалните светлини в парка, звездите над океана.

Светлини...

Внезапно Джак осъзна, че бе много по-дълбоко развълнуван от светлините в очите на Фей, отколкото от загадъчните светещи топки, танцуващи в коридора на апартамента му. Знаеше, че най-смислените отношения, които бе имал в живота си, бяха отношенията му с Фей, Мади и Том. Погледна към билета си към свободата в ръката си и видя какво представляваше всъщност — средство за бягство.

Бягство от отговорност и обвързване.

Само че той вече не искаше да бяга.

В съзнанието му изплува едно квантово уравнение: Частицата остава в състояние на квантова неопределеност, докато не бъде принудена да вземе решение. Е, той не искаше повече неопределеност.

Джак смачка билета в дланта си и взе решение. Можеше да живее без минало — но не и без бъдеще.

Обърна се и тръгна към изхода, захвърляйки билета в първото кошче, което му попадна пред очите. Отвън дъждът бе спрял. Тежката облачна покривка се бе вдигнала най-накрая и слънчеви лъчи пронизваха сивотата на деня. Щеше да се проясни.

Джак вдигна ръка и свирна силно, за да повика такси. Потрепваше с крак по тротоара. Трябваше да се върне в града, за да направи всичко по силите си и да намери децата. Защото ги обичаше и искаше да се грижи за тях, този път истински.

Клетата Уенди може и да се бе заблуждавала, кой знае какво бе преживяла или какво минаваше през ексцентричния ѝ мозък? Но луда или не, тя се придържаше към своята единствена история и, следвайки инстинкта си, той също щеше да го направи.

Едно такси отби до него, Джак метна чантата си на задната седалка и се качи в него.

— За къде, сър?

— За Невърленд.

---

[1] Итън колидж (Итънски колеж или просто Итън) — престижно средно училище, основано през 1440 г. от крал Хенри VI. — Б.пр. ↑

[2] „Питър Пан, или момчето, което никога няма да порасте“ първоначално е написан и игран като пиеса през 1904 г. Бари адаптира текста като книга „Питър и Уенди“, през 1911 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

В осем часа на следващата вечер Фей отвори вратата и видя притеснената Джейн Лойд в антрето.

— Джейн... Мисис Лойд — каза Фей.

— Добър вечер, мисис О'Нийл. Дойдох да ви помоля за една лична услуга. Не е за мен — добави тя с тон, който показваше, че по-скоро би умряла, ако от нея зависеше дали да отправи тази молба. — За майка ми е. Тя е...

Гласът ѝ стана леко писклив и тя млъкна, за да се овладее.

— Уенди умира и иска да отидете при нея.

— Умира? — ахна Фей и закри устата си с длан. — Но как? Искам да кажа... толкова бързо?

— Лекарите казаха, че има пневмония. Стояла е до отворения прозорец цялата нощ. Студеният въздух... На нейната възраст и най-малкото нещо...

Джейн Лойд стисна силно чантата си и кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Е, надявам се, че при тези обстоятелства ще намерите състрадание в сърцето си и ще ме придружите в болницата. Тя е изключително развълнувана и...

Гласът ѝ отслабна от емоцията и думите излизаха от устата ѝ неохотно.

— Моля ви, мисис О'Нийл. Тя ви вика и нямаме много време.

— Да, добре. Дайте ми малко време да кажа на полицаите. Имаме постоянно наблюдение.

— Разбира се.

Фей почувства как стените на старата градска болница я притискаха отвсякъде, докато вървеше по слабо осветените и смълчани коридори. След като вратата на асансьора се затвори, Джейн Лойд се обърна към нея.

— Майка ми не е в психиатричното отделение — каза тя със сериозен тон. — Заради влошеното си състояние.

— Разбирам — отвърна Фей.

Всъщност нищо не разбираше. Всичко се случваше прекалено бързо. Надяваше се да успее да издържи непредвидената среща с някакво достойнство и сдържаност, и благост и да успее да получи каквато и да е информация, за да открие своите бебчета, без да ѝ се налага да се моли. След два дни без никакви следи и насоки вече бе на края на силите си.

* * *

Вратите на асансьора се отвориха и двете жени минаха покрай стаята на сестрите, после покрай няколко стаи, заети от крехки стари жени с различни заболявания. Пациентките лежах по гръб и се взираха в празния таван, заобиколени от тръбички, вази с цветя и мигащи машини. Тихо, злокобно стенание се разнесе из коридора над общия фон от приглушени разговори и молитви. Във въздуха, смесен с киселата миризма на лекарства и антисептици, се усещаше мирисът на отчаянието.

Фей продължи до края на коридора до малка, слабо осветена стая, подобна на другите. Уенди лежеше свита в тясното болнично легло, леко обърната към прозореца, с гръб към вратата. Винаги обръщаше толкова голямо внимание на външния си вид, винаги слагаше дантела или брошка. Сега едва я разпозна, облечена в безформената болнична нощница, с непокрити ръце, от които стърчаха тънки тръбички. Някога очарователното ѝ лице бе мъртвешки бледо и покрито с дълбоки бръчки. Дишането ѝ бе дрезгаво, а красивата ѝ бяла коса лежеше разрошена на тънката възглавница.

Това беше грешка, Уенди не трябваше да бъде тук, помисли си веднага Фей. Ако беше настъпил моментът да напусне този свят, трябваше да бъде у дома си, в мансардата, която обичаше и където бе прекарала живота си, заобиколена от слънчевите стенописи, любимите си книги и странните китайски статуетки, които обожаваше. Не тук, в това студено безлично място.

Уенди простена страховито и Фей веднага се озова до леглото ѝ.

— В един момент е будна, в друг загубва представа къде се намира — каза Джейн зад нея. — Майко! — провикна се тя по-силно и се наведе над Уенди. — Майко, мисис О'Нийл е тук. Фей... Дойде да те види.

Уенди потръпна и клепачите ѝ запърхаха, повдигнаха се бавно, а после тя каза с тих пресипнал глас:

— Фей? О, мое скъпо момиче. Ти ли си?

— Да, Уенди — отвърна тя и пое тънката ѝ протегната ръка. — Аз съм.

Тънките устни на старата жена се разтегнаха в колеблива усмивка. Облекчение ли видя в очите ѝ?

— Ти дойде. Знаех си.

Фей видя призрака на жената, която беше някога Уенди, да проблясва в бледата синева.

Не можа да не изпита жал към нея, жал и любов. Сърце не ѝ даваше да мрази Уенди.

Старицата се вкопчи в ръката ѝ, притегли я към себе си.

— Съжалявам — дрезгаво каза тя и личеше, че думите излизат от дъното на сърцето ѝ. — Никога не съм искала да те разстроя. Толкова безотговорно бе от моя страна да ги пусна да отидат.

— Всичко е наред — отвърна Фей и я потупа нежно по ръката. — Не се измъчвай.

— Мислех си само... Колко щастливи ще бъдат... Сгреших...

Фей почувства как сърцето ѝ се разцепи на две, едната половина за Мади, едната — за Том, и очите ѝ се насълзиха, докато тя потупваше Уенди по ръката и се наведе по-близо.

— Моля те, Уенди, кажи ми. Къде са? Къде са отишли? Да не би някой да е дошъл вкъщи? Моля те, опитай се да си спомниш. Каквото и да е.

Еlegantно оформените вежди на Уенди се извиха замислено.

— Питър каза... — започна тя колебливо, после облиза напуканите си устни. — Помня, че Питър каза, че ще ги върне обратно в четвъртък.

— Но четвъртък е сега! — отвърна разплакано Фей.

Уенди внезапно стана нервна и развълнувана. Почна да клати главата си напред и назад и малките ѝ ръце се впиха в завивката. Стисна силно ръката на Фей.

— Трябва да отвориш прозореца!

Фей се дръпна назад.

— Моля те, Уенди — възкликна тя. — Никакви повече глупости за отварянето на прозорците. Сега имам нужда от ясни факти. От истината. Помогни ми, моля те, Уенди!

— Не, не — ахна белокосата жена и се сепна. — Говоря буквално, дете мое. Трябва да отидеш в мансардата и да отвориш прозореца. Питър ще се върне с децата ти. Тази вечер! Ако открие прозореца затворен, ще се ядоса много. Познавам го. Ще отлети обратно в Невърленд с Мади и Том просто напук. Никога вече няма да ги видиш отново.

Фей замръзна на място, неспособна да помръдне или да реагира.

Уенди хвана ръката ѝ отново и я погледна в очите. Нейните пак грееха, трескаво искрящи.

— Знам, че е трудно за теб. Предпочиташ логиката и разума. Боиш се. Но само този път трябва да се отърсиш от съмненията и страховете си и да повярваш. Повярвай, защото трябва да го сториш. Затова те повиках тук. Трябваше да ти го кажа, преди да бъде прекалено късно.

Немощно отпусна ръце и се облегна назад на възглавницата, изтощена.

Затваряйки очи, Уенди прошепна трескаво:

— Отвори... прозореца.

* * *

Беше странна нощ, зловещо спокойна, с множество звезди. Купове сребристи облаци се рееха по небето като платноходи и закриваха лицето на бледната луна.

Фей крачеше из градината, която децата ѝ бяха почистили толкова грижливо през пролетта и на която се бяха радвали през златистите дни на лятото. Колко пуст и подобен на затвор ѝ изглеждаше дворът тази вечер, помисли си тя в агония — мястото, в което бяха прекарвали толкова много щастливи часове. Дълбоката тишина допринасяше допълнително за острото ѝ напрежение. Тя застина, тялото ѝ бе напрегнато, разкъсващо се от нерешителност,

отчаяно желаеща да направи нещо. Всичко беше изчезнало: децата, Уенди, Джак. Фей стоеше сама на ръба на безмерното отчаяние.

Последните цветя, които Мади бе засадила, бяха откъснати от силния буреносен вятър и лежаха начупени и погубени — като надеждите на Фей. Листа, откъснати и изтръгнати от майчиното им дърво, отрупваха плочника.

Не можеше да види лицето на бронзовото момче в сенките, нито да чуе жизнерадостната музика на флейтата, както бе свикнала да очаква. Беше тихо като в гробище, сякаш цялата магия на градината бе изчезнала с изчезването на Мади и Том.

Облаците се раздвижиха и покриха луната, спускайки мрачния си воал над всичко. Фей мина по неравните плочки на сляпо, пръстите ѝ напипаха ронещите се тухли на стената, студеното желязо на столовете. Беше решена да се изправи срещу бронзовото момче, този преследващ я образ на нейната отмъстителна съдба, Питър Пан. Втренчи се в дръзкото лице, предизвика го да проговори. Бронзовото лице просто се взираше в нея с подигравателната си усмивка.

Фей се хвана за ръба на фонтана, стисна зъби и извика яростно изпълнена с неизмеримо дълбоко отчаяние:

— Добре, признавам! Вярвах в теб!

След този пристъп гласът ѝ стихна, победен от тъгата.

— Някога, много отдавна, вярвах в теб. Оставях прозореца си отворен за теб, всяка вечер. Лежах в леглото си, прозявах се, потръпвах от студа и чаках, и чаках. Бях сигурна, че ме чуваш и ще дойдеш при мен.

Очите ѝ пламнаха от гняв.

— Но ти никога не дойде! И когато другите деца разбраха, ми се подиграваха — подсмръкна тя и изтри с длан очите си. — И накрая аз затворих прозореца. А след Роб го заключих. Заклех се, че никога вече няма да бъда толкова глупава, толкова наивна.

Питър се усмихваше с нахалната си усмивка.

Отчаяна, чувстваща се глупава, Фей погледна нагоре и видя безбройните звезди, блещукащи в небето. Нима едва миналата вечер Джак я бе държал в прегръдката си толкова близо, че можеше да чуе как бие сърцето му, и ѝ сочеше същата тази бледа блестяща звездна диря в небето? Струваше ѝ се толкова отдавна.

Можем да видим повече от 2500 от звездите в Млечния път, каза ѝ той, и те са само малка частица от милиардите звезди в галактиката. Кои сме ние да се съмняваме какво има някъде там? Възможностите са безкрайни като звездите. Само трябва да повярваш.

Да повярва... Обви ръце около тялото си, чувстваше се безпомощна като детето, което някога беше, треперещо и само. Безпомощна. Като кораб без рул, като моряк без компас.

Притисна юмрука си до челото.

— Искане ми се да можех да повярвам отново.

Изневиделица, неизвестно откъде се разнесе тиха музика.

Тя наклони глава, послуша се, за да улови познатата мелодия на флейтата, която се носеше във въздуха. Затананика си, отначало плахо, набирайки все повече сила. Музиката я тласна вътре в къщата, поведе я покрай апартамента ѝ, където двама полицаи играеха на джин ръми, и я качи в мансардата. Музиката изпълваше съзнанието ѝ, изпълваше сърцето ѝ с надежда. Тананикайки си безименната мелодия, Фей обиколи мансардата, докосна с пръсти многобройните странни предмети, разпръснати из стаята, в търсене на някаква следа. Докато търсеше, си спомни думите на Уенди: *Повярвай, защото трябва да го сториш.*

Какво означаваше това? Да повярва, че децата ѝ ще се върнат при нея? Че Джак ще се върне при нея? В прощалното си писмо той се сбогуваше с тях. Ако ѝ беше останало сърце след изчезването на децата ѝ, то щеше да бъде разбито.

Какво беше това нещо, което другите наричаха „вяра“, запита се тя? Да вярваш в магии или в чудеса? Ако беше така, тогава със сигурност звукът на детския смях и игривата мелодия на флейта нощем, ароматният чай и малките сандвичи, светването на луциферина в светулките и влюбването бяха магия. Вярата бе вид магия, нали? Чудо, което имаше силата да преобразява. Тя не можеше да види вярата, както не можеше да види Питър Пан или феята на рамото си. Или миниатюрния атом. Но можеше да си ги представи. Може би вярата беше способността да повярваш в безграничните способности на това, което човек можеше само да си представи.

Сърцето ѝ заби учестено, докато постепенно започваше да разбира.

Не напълно, не, беше по-скоро като сянка на нещо минаващо пред нея в мъглата. Пръстите ѝ погалиха стария цилиндър, орфаното мече, на което му липсваше едното око, малката синя кадифена кутийка, в която Уенди твърдеше, че е поставила напръстника на Питър, който той си отмъкнал отново. Думите на детектив Фарнсуорти не ѝ даваха мира, тормозеха я. Толкова много съвпадения, помисли си тя. *Няма такова нещо като съвпадение*, бе казал Джак.

— Какво търся? — попита се на глас, както стоеше в средата на мансардата, заобиколена от дузини очи, взиращи се в нея от рисунките по стените. Гледаха я и като че ли чакаха да направи правилния ход.

И тогава я видя.

Уловена от един лунен лъч, с прашната си зелена подвързия и изгорялото злато на гравирани букви, книгата на Уенди лежеше на удобното диванче до прозореца, където тя я бе оставила, точно до мохерния ѝ шал. Фей бе привлечена от нея, взе я в ръка и прокара пръсти по релефните рисунки на корицата, които изобразяваха красив младеж в дръзка поза до прелестно младо момиче, облечено в нощница и с панделка в косата. Питър и Уенди. Отвори книгата, първо издание, много внимателно, сякаш бе от кристал, и ахна, когато прочете посвещението, написано с елегантен, виещ се почерк.

На моята скъпа Дарлинг, моята малка приятелка
Уенди Дарлинг.

Благодаря ти, че сподели с мен историята за твоите невероятни приключения с Пан. Ние с теб винаги ще знаем, че книгата е всъщност историята на Уенди.

Но както ти пожела, това ще си остане нашата малка тайна!

Твой покорен слуга,
Джеймз Бари

Фей изпита нотка на благоговение, докато прелистваше тънките като коприна страници, посипани със златист пращец, между които Уенди бе поставила яркочервено птиче перо като отметка. Книгата бе

отворена на шестнайсета глава: „Завръщане у дома“. Погледна страницата и видя, че един пасаж бе подчертан. В него мисис Дарлинг чакаше търпеливо децата си в мансардата, напомняйки на съпруга си: Прозорецът трябва винаги да бъде отворен. Заради тях. Винаги, винаги, винаги.

Фей внезапно осъзна какво трябваше да направи.

Изправи се и застана пред прозореца, затворен и заключен като нея самата. Уенди ѝ бе казала да го отвори. Да го направи, щеше да бъде като признание, че вярва. Потръпна, боейки се да се откаже от контрола отново, да пристъпи отвъд границите на разума. Да го отвори, означаваше да рискува пак да бъде наранявана, пак да изпита болка. Но също така означаваше и че отваря душата си за възможността да изживее огромна радост и щастие. Не беше ли това същността на посланието на Уенди?

Магията може да дойде само ако ѝ отвориш да влезе.

Фей се пресегна, махна резето, бутна капациите и с яростно и искрено движение отвори прозореца. Вятърът нахлу вътре, изсвири в ъглите, разпиля листове по пода, заигра се с косата ѝ и отвя надалече съмненията и тревогите ѝ като с мокър парцал по време на пролетното чистене. Фей застина в очакване и повдигна брадичка, за да погледне в безкрайното тъмносиньо небе, където множеството звезди ѝ намигаха и чакаха.

Не знаеше колко време бе стояла така, втръпана в дълбоката синева, но някъде вътре в себе си усети разхлабване на връзките и отваряне на запечатаните малки кутийки. Беше сигурна, че край нея се изливаше магия и изпълваше празните пространства до препълване. Пое си дълбоко дъх. Небесата като че ли се смълчаха, когато Фей събра целия си кураж.

— Питър! — извика тя и гласът ѝ изкълъня из стаята. — Вярвам! Звезди! Сияйте непоколебимо и ярко днес. Осветете пътя на децата ми, за да открият пътя за дома си!

Сигурна, че е била чула, Фей се сгуши на диванчето до прозореца и се уви с мохерния шал. Притисна книгата на Уенди близо до гърдите си. После я отвори и започна да чете.

Докато четеше, си представяше как Мади танцува с Тигровата лилия около лагерния огън, а Тутълс си играе с меч. И, разбира се, Питър, никога непорастващото момче, заслепявайки я със

снежнобялата си усмивка. Чете часове наред, будуваше, докато клепачите ѝ се отпуснаха и главата ѝ се наклони и падна на раменете.

Фей заспа, сънувайки, че Питър най-накрая взема ръката ѝ и отлита с нея в звездната нощ.

Само че в съня ѝ Питър стана Джак и той летеше до нея, прегърнал я през кръста, вземайки своята награда — нейната специална целувка.

ГЛАВА 23

Когато бледорозовото зазоряващо се небе простря величието си над множеството наблъскани един до друг назъбени лондонски покриви, Фей повдигна глава и се наведе през прозореца. Бореше се да запази вярата си, след като мистичната нощ бе отминала и ярката сутрешна светлина идваше на власт. Огледа се наоколо, премигвайки сънено. Мансардата бе спокойна и застинала и тя беше сама. Питър отново не бе дошъл до нейния отворен прозорец. Уенди бе грешала, децата ѝ не се бяха върнали. Почувства как плачът се надига в гърдите ѝ и всеки миг щеше да избухне.

Колко лесно е да вярваш нощем, когато звездите премигват и пред теб се простират часове на спокойствие и хармония. И колко трудно е да продължиш да вярваш, когато новият ден те посрещне с новите проблеми, забързаните графици и задължения.

Ето това е най-големият тест: да продължиш да вярваш, когато всичко изглежда безнадеждно.

Нямаше да се предаде на отчаянието си, обеща си Фей, изправи се и потърка очите си, за да изтрие съня от тях. И все пак, докато вървеше, все още бавно и вцепенено, вълната на съмнението отново я заля.

— Вярвам — каза си тя тихичко, без въодушевление. — Вярвам.

Внезапно някакво бързо движение в обсега на периферното ѝ зрение привлече вниманието ѝ. Тя се стресна и се напрегна. Много бавно тръгна към спалнята на Уенди и бутна вратата. Надникна в стаята.

Има моменти в живота, редки и безценни, когато си сигурен, че магията съществува. За някои това е първата усмивка на бебето им или дългоочаквано писмо от любим човек, или изцелението от ужасна болест, или влюбеният поглед в очите на любимия. Когато това се случи, сърцето ти полита до небесата във възторжен порив, после се връща отново в гърдите ти, изпълнено с благоговение и почуда, които те разтърсват, докато се настаняват в цялото ти тяло.

Точно така се почувства Фей, когато видя двете си деца, гушнати като лъжички едно в друго, заспали на голямото легло с балдахин на Уенди. Очите ѝ поглъщаха и най-малката подробност:

Бледосинята нощничка на Мади, извезана с цветя в пастелни тонове, разрошените руси кичури, паднали над очите ѝ, дългите ѝ и деликатни пръсти. Том сякаш бе пораснал през тези три дни. Зелената тениска, която носеше като униформа, се бе повдигнала и разкриваше кръглото му коремче и трапчинката на пъпчето му.

Не можеше да помръдне. Фей бе като гъба, попиваща образа на децата си, пръстите ѝ бяха долепени до устните и леко поклащаше глава. Не знаеше, че плачеше, но изглежда това бе звукът, който събуди Мади от дълбокия ѝ сън.

Тя потърка очи и се прозя сънливо. Когато видя майка си до леглото, се усмихна, лицето ѝ засия от удоволствие и тя се претърколи на колене.

— О, мамо! — възкликна момичето. — Няма да повярваш къде бяхме!

— Може би мога — отвърна Фей с насълзени очи.

После и Том се събуди и той също започна да разказва развълнувано за приключенията, които бяха преживели с Питър, изгубените момчета и всички други обитатели на Невърленд. Редеше бързо думите, една след друга, защото се опитваше да се състезава със сестра си, която го стискаше за лакътя и също искаше да се изкаже.

Сред цялото изобилие от думи малките ѝ съкровища не изрекоха нито едно извинение или оправдание, нито изразиха и най-малкото съжаление за тревогата, която бяха причинили на майка си със своето отсъствие.

Фей седеше на леглото, прегърнала от всяка страна по едно от децата си, слушаше бърборенето им, което за нея бе като музика или като бълбукане на поточе над камъни, или като сладката песен на птиците, чуруликащи в дърветата. Защото между звуците и писукането на децата си тя чуваше магията на радостта, любовта и тяхното щастливо повторно събиране. Не знаеше какво да мисли или да каже за благополучното завръщане на децата си. Не смееше да дава оценки. Ако това бе сън, не искаше никога да се събужда от него.

— Трябва да кажем на Уенди! — провикна се Том. — Толкова ще се зарадва, като чуе, че къщичката ѝ на дървото е същата, каквато я е

оставила.

— И кутията ѝ с принадлежности за шиене — добави Мади. После погледна през рамо и попита: — Къде е тя?

Лицето на Фей помръкна, докато разказваше на децата за странните трагични съвпадения от изминалите три дни. Мади и Том слушаха поразени, когато им обясни за версията с отвличането. Фей се притесни, когато видя палавия блясък в очите на Том, щом той чу, че Скотланд Ярд е бил известен и че точно в този момент долу в апартамента им има униформени полицаи. Когато им каза за болестта на Уенди обаче, лицата им побледняха.

— Уенди не може да е в болница! — възкликна Мади и скочи на крака.

За секунди и Том дойде до нея, заекваше, но говореше все побързо.

— П... Питър ще дойде за нея тази нощ! Той... той така каза. Ние... ние трябваше да ѝ напомним да се приготви. Мамо, ако прозорецът не е отворен... тя... ще го пропусне. Завинаги.

— Той много ще се ядоса. Трябва да я върнем у дома — тропна с крак Мади. Беше бясна.

— Невъзможно е — отвърна натъжено Фей. — Аз нямам никакви пълномощия и... — млъкна и хвана ръцете им. — Деца. Уенди може никога да не се върне в мансардата. Съжалявам. Трябва да разберете. Уенди умира.

— Но тя не може да умре — извика Мади, а сините ѝ нежни очи се напълниха със сълзи. — Толкова дълго време е чакала Питър да я отведе обратно в Невърленд. Била му е вярна! Не може да умре сега, точно преди идването му. Трябва да бъде тук!

— Това няма значение — заяви Том и в очите му проблесна странна светлина.

Мади се обърна към него, намръщена. Беше започнала да уважава по-малкия си брат. Защото бе открила, че през цялото време, в което бе мълчал, Том всъщност бе слушал и бе запомнял всичко и всеки. Беше много мъдър за момче, две години по-малко нея.

— Какво имаш предвид?

— Няма значение къде е тя, стига Питър да я намери. Той ще направи всичко каквото трябва. Просто трябва да бъдем сигурни, че Питър ще успее да влезе през прозореца.

— Е, как ще го направим? — намуси се Мади. — Уенди е заключена в онази тъпа болница, което означава, че старата зла мисис Лойд ще кръжи наоколо като хиена през цялото време.

Децата извърнаха глави и два чифта очи се втренчиха във Фей. Тя беше поразена от откритието, че те безусловно вярваха в нейната способност да реши проблема. Беше едновременно и смиряващо, и вдъхновяващо. Само преди няколко месеца я гледаха със съмнение. Е, помисли си тя, майчината магия също е много могъща. Нямаше начин да позволи онова съмнение отново да пропълзи в очите им.

— Значи се захващаме за това всички заедно? — попита Фей. — Само ние тримата? Разчитаме един на друг, за да се справим. Както винаги?

Мисълта, че групата им не беше пълна без Джак, прониза сърцето ѝ. Истината бе, че без него нищо вече не беше същото. По израженията на децата ѝ личеше, че и те го осъзнават.

— Да, както винаги — съгласиха се те като малки войници.

— Тогава елате тук — каза тя, потривайки ръце. — Имам план.

— Иха — ахнаха и двамата, докато се скупчваха до нея, пулсът им заби по-учестено и целите трепереха от вълнение. Защото знаеха, че тяхната дръзка спасителна акция щеше да успее само с умен, демоничен, съвършено изпълнен план.

* * *

Тази нощ луната хвърли златистата си светлина като топла, успокояваща завивка върху спящия Лондон. Но в градините на Кенсингтън нощта бе дълбока и първите есенни ветрове носеха зрелия остър аромат на промяната. Величествени дървета, с натезали от листата клони, затъмняваха грижливо оформените морави и подрязаните храсти сред мрака, който разкриваше блещукащи тук-там светлинки само когато вятърът задухаше — както стана сега.

Джак стоеше сред танцуващите сенки, облегат на красивата основа на голямата скулптура — босоного момче, щастливо свирещо на флейта. Това бе прочутата статуя на Джордж Фрамптън, създадена през 1911 г., годината на смъртта на Едуард VII, в памет най-прочутия

и най-обичан измислен герой и беглец Питър Пан. Само че Джек Грьем вече изобщо не беше сигурен, че Питър Пан е измислен.

Беше прекарал цял ден и цяла нощ в обикаляне на всеки сантиметър от тематичния парк „Невърленд“ и всеки друг проклет парк в Лондон в търсене на своите напълно реални бегълци.

До този момент не бе осъзнавал колко много градини има в този град. И в крайна сметка приключи в градините на Кенсингтън — от всички възможни места, точно тук. Прочутата територия, любима на Питър Пан и неговите феи спътнички.

Джек поклати глава, чудейки се какво го бе довело тук. Някаква извратена, дразнеща интуиция, че може би — много голямо може би — Питър бе истински? Че магията съществува.

Докато търсеше Мади и Том, се бе заровил надълбоко в себе си и бе открил бледи откъслечни спомени за двубои с мечове, срещу други момчета, индианци или пирати, в свят, неприличащ на никой друг. Спомени или сънища, кой можеше да каже? Каквато и да бе истината, за него те бяха ценни. Заместваха единствения спомен за юмука, насочен към лицето му, жестоката ръка, отрязана от тялото. Просто ръка, която го удря.

Вдигна глава към лицето на момчето, толкова приличащо на бронзовото момче от градината на Уенди, и най-накрая напълно прие съвета на старата жена — да се освободи от миналото и да прегърне с отворени обятия бъдещето.

Изправи се срещу дяволитото бронзово момче.

— Може би можеш да летиш, а аз — не, хлапе. Но поне имах смелостта да порасна. Уенди каза, че съм взел това решение много отдавна, но никога не съм го довел докрай. Че в сърцето си съм още момче. Вярно е. Продължавах да отлагам, играех си момчешки игри, защото... — преглътна сухо. — Може би защото не съм искал да бъда изоставен отново. Но сега съм готов да поема този риск. Вече не съм изгубено момче. Аз съм мъж. Искам да порасна. Няма да изоставя Мади и Том. Няма да постъпя с тях така, както са постъпили с мен. Искам да съм тук заради тях. Заради Фей. Така че, ако знаеш къде са, заведи ме! Помогни ми да ги намеря, Питър.

Прокара ръка през косата си и стисна очи.

— Моля те. Помогни ми.

* * *

Вечерната смяна в 11 часа бе приключила. Сестрите бяха направили обиколките си. Мади каза, че Питър най-вероятно ще се появи в полунощ, така че планът бе да отидат в болницата, да се промъкнат в стаята на Уенди и да отворят прозореца. После да се изнижат преди идването на Питър.

Мади и Фей влязоха решително в болницата. Минаха покрай пазача на входа с убедителни изражения на лицата, без да мигат, като хора, които имат важна работа и пълното право да са тук. Качиха се на асансьора до петия етаж. В този късен час посетителите бяха малобройни и болницата бе слабо осветена и спокойна.

Звънът от асансьора, известяващ пристигането до съответния етаж, кълтеше в празните коридори. Мади държеше ръката на Фей, докато минаваха на пръсти покрай стаите на пациентите. Повече пациенти от етажа на Уенди спяха, някои стенеха на фона на бипкащите звуци на машините, към които бяха закачени.

Фей стисна ръката на Мади, после ѝ кимна. По даден сигнал момичето се пъкна в една от стаите в най-далечния край на коридора, точно срещу стаята на Уенди. След няколко минути изхвърча оттам и се провикна притеснено:

— Сестра! Сестра! Моля, елате бързо. Нещо не е наред с баба ми!

Дежурната сестра скочи на крака и се спусна по коридора, за да помогне. Фей светкавично се шмугна след нея зад бюрото ѝ, грабна връзката ключове, която висеше на кукичка, и се затича към стаята на Уенди. Пъкна се вътре и тихо затвори вратата зад себе си. Преди това обаче видя как едно малко момиче бързо завива зад ъгъла и изтичва надолу по стълбището.

* * *

В мансардата Том упорито се опитваше да държи очите си отворени. Беше заел мястото на майка си до прозореца. Задачата му беше да пази, да изчака идването на Питър и да го упъти до Уенди. Том

шумно се оплака, че няма да бъде с тях в болницата, но Фей го увери, че мисията в мансардата е изключително важна. В крайна сметка отдадеността му на Уенди взе връх. Часовникът удари единайсет пъти, стресна го и тъкмо се разсъни, когато чу тропане по вратата. Затаи дъх и седна изправен на мястото си. После чу звук от отваряне на врата и скърцане на стъпки по пода.

— Питър? — провикна се той и заради страха гласчето му приличаше на писукане.

Сянката застина, една ръка се протегна и светна лампата.

Том премигна и потърка очи, заслепен от ярката светлина. Постепенно разпозна небръснатото изтощено лице на мъжа, който стоеше стъписано на вратата, очевидно в шок.

— Джак! — провикна се той и се спусна към него. Джак успя само да разпери ръце и да улови навреме хвърчащото като ракета към него момче, за да го притисне силно.

— Какво? Том? Ти ли си? — развика се от вълнение той и го завъртя в кръг, после го стисна отново, боейки се да го пусне. — О, момче, чакай да те погледна.

Очите му поглъщаха малкото личице с ярките сини очи, които се визираха в него със същото щастие, рошавата руса коса...

— Къде бяхте! Полудяхме от тревога!

— Бях в Невърленд! — отвърна без никакво съжаление Том. Всъщност беше горд и доволен от своето изявление.

— Какво? Но, Том, това е невъзможно — отвърна с леко раздражение Джак.

— Всички възрастни казват така — отбеляза Том и кимна разбиращо.

— Но в последните двайсет и четири часа аз претърсих всяко кътче от парка и от всеки друг парк в Лондон. Ако сте били там, искам да ми кажеш къде точно.

Том се разсмя.

— Не в този „Невърленд“ — каза той и започна отново да разказва за приключенията си през изминалите дни, докато Джак ставаше все повече и повече умислен. Накрая той потърка с примирение брадичката си.

— Е, предполагам, че да те чуя как ми разказваш, че си бил в Невърленд, не е по-странно от факта, че изобщо те чувам да говориш

— отбеляза той и наклони леко глава. — Имало е и други изгубени момчета там, така ли?

Въпросът му прозвуча хлапашки, сякаш бе не по-голям от самия Том.

— Моята банда, както ги нарича Питър — отвърна момчето и наподоби лукавата дръзка усмивка, която Уенди веднага щеше да разпознае.

— Е, да знаеш, че майка ви се поболя от тревога! Разбихте сърцето й! По цели ноци не спеше и само плачеше. Едва ли сте мислили много за това, докато сте се забавлявали и скитосвали.

Закачливостта на Том веднага изчезна. Джак бе доволен, че момчето осъзнава какво бяха причинили на Фей.

— Къде е майка ви впрочем?

— Отиде в болницата с Мади. За да спаси Уенди.

— По това време? И са те оставили сам?

— Такъв е планът.

— Том, сега съм по-объркан от всякога. Кажи ми за този план.

— Мама и Мади отидоха в болницата, за да отворят прозореца на Уенди. Джак, Питър Пан ще дойде тази нощ за нея! — обясни момчето и от въодушевлението гласът му отново стана пискливо висок и той заговори още по-бързо: — Трябва да са сигурни, че прозорецът й ще е отворен!

Джак зяпна с отворена уста, когато чу това.

— Фей? Майка ти се е съгласила на този план?

— Съгласила ли? Тя го измисли!

Джак ахна отново и плесна с ръце от изненада, а очите му грееха победоносно. После вдигна ръката до челото си и изкозирува.

— Аз също съм на разположение, сър. Готов съм да се притека на помощ, за да осигуря изпълнението на плана.

Потупа успокоително Том по рамото, после с усмивка до ушите на лицето си се втурна към вратата, на път за болницата.

* * *

Фей се послуша за момент, за да е сигурна, че никой не я бе последвал. Отново цареше тишина, с изключение на мрънкащия глас

на медицинската сестра, която се питаше къде е изчезнало момиченцето, вдигнало цялата тази връва. Фей се усмихна с гордост, че малкото притеснително момиче, което преди няколко месеца не би посмяло да направи нещо подобно, сега бе изиграло важната си роля с такава дързост и съвършенство.

Обърна се и видя Уенди на тясното болнично легло, подпъхнала крехките си ръце под бузата, спейки с лице към прозореца. Чуваше забързаното ѝ дишане и видя колко често се повдигаше и отпускате гръдният ѝ кош — като на малка птичка, уловена в клетка.

Очевидно времето ѝ приближаваше. Фей сведе глава и нежно целуна Уенди по бузата, после ѝ прошепна:

— Ще отворя прозореца ти, Уенди. И тогава ще можеш да отлетиш.

След няколко несполучливи опита най-накрая уцели правилния ключ, за да отвори дебелите железни решетки на прозореца. Зад тях старият прозорец с две крила бе покрит с прах и мръсотия, точно като онези стъкла, по които Мади често пишеше с пръст „Измий ме!“. Фей се покатери на мраморния перваз и свали древното месингово резе. После скочи отново долу, хвана двете месингови дръжки и натисна силно.

Прозорецът не помръдна.

Не, това не беше част от плана! Не беше подготвена за древни дървени прозорци, които бяха стояли затворени от години и бяха клеясали от мръсотията и времето.

Трябваше да отвори прозореца. Паниката се надигна в нея и решителността ѝ отслабна. Пое си дълбоко дъх и натисна отново. Но прозорецът не поддаде. Беше 11:40.

Мади бе казала, че Питър ще дойде в полунощ.

Нямаше време за губене. Хвана дръжките отново и се опита да ги завърти, отново и отново, но нищо не стана. Приведе се напред и натисна прозореца с рамо.

— Това е добро начало — прошепна някой зад нея.

Тя ахна и се обърна рязко.

— Джак! Какво правиш тук?

— Спасявам плана ти.

Фей се втренчи в него, в намачкания му костюм, висящата свободно риза, небръснатото лице, разрошените къдрици. Не я беше

изоставил. Беше се върнал за нея. И знаеше за плана!

Усмихна се, надигна се на пръсти и го целуна. Беше нейната специална целувка, родена от дъното на душата ѝ, която не бе давала на никого преди.

Джак се почувства окрилен, целувката ѝ му бе дала сила за десетина мъже. Пристъпи към прозореца и хвана дръжките му. Пое си дъх и натисна мощно. Древният мръсен, мрачен и упорит прозорец се отказа от борбата и поддаде със силно скърцане, позволявайки на нетипично топлата за сезона нощ да навлезе в стаята. Отвън кучетата на Лондон виеха към пълната луна.

Фей закри устата си с длан, за да не се чуе радостния ѝ възглас. Джак я прегърна през кръста и я завъртя щастливо, после я пусна на земята и я целуна.

— Сега, да се махаме оттук — прошепна той.

Тъкмо когато стигнаха до вратата, тя се отвори буквално под носа на Джак. На прага стоеше Джейн Лойд. И никак не изглеждаше доволна.

— Какво правите тук? — попита възмутено. — И защо прозорецът е отворен? Боже мили, не направихте ли достатъчно, за да погубите майка ми? Опитвате се да я довършите ли? — втурна се напред, за да го затвори.

— Не го затваряйте! — провикна се Фей.

— И защо да не го правя?

— Питър ще дойде тази нощ за Уенди. Трябва да остане отворен.

— Тази история приключва тук! — обърна се Джейн и извади телефона си. — Всички сте полудели. Ще се обадя на охраната.

— Не, не можете! — проплака вече Фей и се спусна към нея.

— Моля те — разнесе се немощен глас от леглото.

Всички спряха и погледнаха натам. Джейн се впусна към майка си и хвана ръката ѝ.

— Тук съм, майко.

— Помолих я да го отвори — каза тихо Уенди. — Той идва за мен, Джейн. Най-накрая.

По лицето ѝ се изписа радост и освети фините ѝ деликатни черти. На блясъка от лунната светлина тънката крехка фигура на Уенди и красивото ѝ сладко лице отново приличаха на детински.

— Помниш колко много мрази Питър прозорци с решетки, нали, Джейн?

Очите на Джейн Лойд се насълзиха и тя кимна.

Лицето на Уенди се отпусна от облекчение. Тя хвана лицето на дъщеря си в малките си шепи и погледна към нея с нежна майчина любов.

— Ти си добро момиче. Спомни си колко щастливи бяхме заедно някога... ти и аз, в мансардата. Сбогом, мое скъпо дете — каза тя тихо. — Моя сладка Джейн.

Ръката на Уенди се отпусна и обръщайки лице към отворения прозорец, тя се усмихна.

— Виждаш ли звездите, Джейн? Колко искрящи са днес! Не са ли прекрасни? И онази там... Вдясно. Толкова е ярка. Светлината ѝ... тя ме докосва. О, колко топла е светлината ѝ. Слушай! Чуваш ли? Да, да, чувам музиката. Той ще дойде скоро! Толкова дълго го чаках...

Уенди притвори очи и се усмихна спокойно.

Ръката на Джейн политна към потрепващите ѝ устни. Дълга история на потиснати спомени преля като река от бреговете си и наводни съзнанието ѝ. Спомени как седи в скута на майка си, главата ѝ е отпусната на гърдите на Уенди, докато мелодичният глас се лее и я сгрява като топлината на прегръдката ѝ. Лицето на Джейн се смекчи и разнежи, докато тя се взираше в майка си; после се наведе и я целуна по бузата, подпъхна завивката под брадичката ѝ и нежно приглади няколко свободно падащи кичура край лицето ѝ. Подсмръкна шумно и се изправи.

— Мисля, че трябва да си вървите — каза тя на Фей и Джак.

Фей погледна притеснено Джак и Джейн забеляза размяната им на погледи.

— О, престанете — каза тя и рязко изтри сълзите от очите си. — Няма да затворя глупавия прозорец. Независимо какво си мислите, аз обичам майка си и това е последното ѝ желание.

Фей погледна за последно лежащата спокойно Уенди, загледана в отворения прозорец. Дългата ѝ бяла коса изглеждаше сребърна на лунната светлина, разпиляна като буйни вълни по възглавницата. Устните ѝ бяха разтворени в лека усмивка на очакване. Фей си помисли, че никога не я бе виждала толкова красива.

Джак се наведе над Уенди и я целуна по челото. Когато заговори, гласът му трепереше:

— Сбогом, Уенди. Предай поздравите ми на изгубените момчета.

— Джак — каза Фей. — Почти дванайсет е. Уенди трябва да е сама, а и Мади ни чака във фоайето на болницата.

Обърна се към Джейн и добави внимателно:

— Всички трябва да си вървим.

— Да — отвърна Джейн. — Разбирам. Ще я оставя сама.

Джак хвана ръката на Фей.

— Хайде, Фей — каза той и я поведе към вратата, после по коридора и до фоайето, където взеха Мади. После всички тръгнаха към дома, към къщата с червеникавокафяви стени.

Джейн се забави още малко, след това и тя ги последва. Преди да затвори вратата, погледна назад и с цялата любов в сърцето си, прошепна:

— Сбогом, майко.

* * *

Джейн Лойд се събуди в болничното фоайе тъкмо когато над града се зазоряваше. Тръгна по коридора, мина покрай стаята на сестрите и влезе право в стаята на Уенди.

Слънчевата светлина се изливаше през отворения прозорец заедно с нежния утринен ветрец и разкриваше празното легло. Джейн видя веднага, че майка ѝ бе отлетяла.

С периферното си зрение забеляза нещо да присветва и да отразява слънчевата светлина. Отиде до прозореца и вдигна малкия предмет, поставен на перваза. Позна го и дъхът ѝ секна, лавина от спомени заля съзнанието ѝ, а болката и скръбта ѝ отстъпиха място на тихо проблясващата радост.

Джейн си спомни едно момче, облечено в зелени, слепени с дървесен сок листа, което някога я учеше да се смее свободно и да се рее из небето. В някакъв момент от живота си бе забравила за него. Или бе избрала да забрави. За разлика от Уенди. Майка ѝ бе запазила несломимо вярата си в него. И отсега нататък, помисли си Джейн, допирайки свития юмрук до сърцето си, тя също щеше да вярва.

Погледна през отворения прозорец към небето и се усмихна.
Слънчевата светлина на новия ден галеше топло лицето ѝ.

ГЛАВА 24

Събраха се в голямата слънчева кухня на номер 14. Джак запали малък огън в камината, за да стопли къщата и тях след загубата на Уенди. Всички си бяха сложили маските на смелостта, убедени, че Питър бе дошъл да я вземе и да я върне най-накрая в Невърленд. Но все пак тя им липсваше, особено на Мади и Том. Липсваше им гласът ѝ, уханието ѝ, допира ѝ.

Липсваше им да седят до нея и да слушат историите ѝ.

Липсваше им възможността да изтичат нагоре по стълбището за чаша сладък чай и доза оптимизъм. Липсваше им чувството, че всичко бе възможно, когато бяха в нейната прегръдка.

Фей дойде да приседне до тях край огъня и притисна лицата им в скута си, до гърдите си, там, където сърцето ѝ туптеше тежко от любов към тях.

— Искан ми се да не си беше отивала — каза Мади тихо.

Том кимна мълчаливо.

— Просто дойде и нейното време да си тръгне, скъпа — отвърна Фей, като ги погали по главите. — Тя беше готова.

— Искан ми се да отидем с нея — каза с отчаяние Том.

Фей прегърна още по-здраво своите съкровища, целуна ги по челата и мислено каза майчината молитва — желанието на Том да не бъде изпълнено, поне не и докато тя е жива.

— Радвайте се за Уенди. Тя винаги ще бъде с нас в спомените ни. А нощем можем да оставяме съобщения за нея на звездите. Мади, Том, сигурна съм, че тя е щастлива сега. Усещате ли го? И нямаше ли да ни смъмри, ако видеше, че сме тъжни в такъв прекрасен ден?

Децата кимнаха и изтриха очите си, после извиха вратлетата си, за да надзърнат през градинския прозорец. Навън слънцето бе високо в небето и градината бе великолепна със своите червеникави и златисти цветове. Том се изпъна, а Мади се наведе, за да плесне с ръце и да повика Нана при себе си.

Вълнението от новия ден искреше в очите им, надеждата замени тъгата в миг.

Магия, помисли си Фей.

Инспектор Рос пристигна рано сутринта, както и Иън Фарнсуорти, за да разпитат децата за тяхното изчезване. Седнаха до голямата дървена маса, разпръснаха формулярите си и грижливо попълниха всички бланки, които можаха, докато отпиваха от чая си и похапваха бисквити.

Том вече говореше свободно и се опита да им обясни, че е добре, че никой не го е наранил и че Уенди не го е отвеждала никъде, нито го е оставяла на някакво място. Последното го каза със стиснати юмручета и отбранителна искра в очите. Нямаше да позволи никой да говори лошо за неговата Уенди.

Въпросите обаче бяха безкрайни и независимо по какъв начин ги задаваше инспектор Рос, независимо дали разделяше децата, или ги разпитваше заедно, отговорите им винаги бяха едни и същи.

— Значи отидохте по своя воля?

Мади и Том клатеха крака и правеха гримаси на досада.

— Аха...

— В „Невърленд“?

Мади потърси с поглед майка си. Фей ѝ се усмихна от мястото си от другата страна на масата и сви рамене.

— Да.

— Заедно?

Том кимна.

— Да.

Фарнсуорти се наведе напред и се намеси:

— Детектив Рос има предвид тематичния парк „Невърленд“. В Лондон. За това ли говориш?

Джак и Фей се спогледаха развеселено.

Мади и Том също си размениха заговорнически поглед, предадоха си безмълвно някакво послание, после се усмихнаха и тържествено погледнаха инспектора.

— Аха... — потвърдиха те равнодушно.

— Избягахме — каза Мади, сякаш рецитираше предварително подготвен отговор. — И после се върнахме.

Фарнсуорти присви очи и се почеса замислено зад ухото.

Детектив Рос се облегна назад в стола си със стон и потърка брадичката си.

— Ще се осмеля да кажа, че съм удовлетворен от отговорите. Случаят ми изглежда изяснен и решен, какво ще кажеш, Фарнсуорти?

Детективът погледна към Джак, после се усмихна широко.

— Изяснен и решен — потвърди той.

— О, между другото, д-р Грѐм — каза Рос, докато събираше формулярите си. — Натъкнахме са на информация за вас, докато се ровехме из онези досиета.

Джак, който стоеше облегнат до стената, се напрегна и почти подскочи.

— Защо не казахте веднага? Какво научихте?

— Наистина сте били изоставен. На прага на мисис Форестър, точно както твърдеше и тя. От млада, неомъжена майка. Баща ви е неизвестен — сви рамене Рос и прибра моливите в чантата си. — Често срещана история. Изглежда доста хора са подхвърляли бебета в дома на мисис Форестър години наред. Вероятно, защото е била споменавана често в светските страници на вестниците. Тя и нейният Лондонски дом за момчета. Очевидно е, че не ви е отвлякла и... — прокашля се той — Скотланд Ярд не вижда основания да продължи това разследване. Нито на Уенди Форестър, нито на самия дом.

Изчерви се, като си спомни как началникът му го бе сръфал дори само когато го предложи.

— Никога не съм вярвал истински в цялата тази история с отвличането и с глупостите за раздвояването на личността.

— Кажете ми, инспектор Рос — попита Джак, като се приближи до Фей и постави ръце на раменете ѝ. — Дали случайно сте успели да откриете името на майка ми?

Фарнсуорти повдигна очи и превъртя езика в устата си.

— Тъъ, не, не... — закашля се Рос. — Нищо официално. Само някаква бележка някъде.

Джак се ухили и се наведе да прошепне в ухото на Фей.

— Видя ли? Мисля, че всички сме били изгубените момчета на Уенди.

Фей сплете пръстите си с неговите.

— Изгубени, но вече намерени.

— Е, предполагам, че приключихме тук — каза делово Рос. — Радвам се, че всичко се разви толкова добре. А вие, двамата — обърна се той строго към децата, — да няма следващ път, нали? Големи късметлии сте, такива сте наистина. Не искам да притеснявате майка си отново с такова лекомислено поведение. Бог знае какво можеше да ви се случи там.

— Пирати, диви индианци, кой знае... — намеси се Фарнсуорти, повдигайки вежди.

Децата се подсмихнаха, но останаха мълчаливи.

Разнесе се тихо потропване по вратата и когато Джак отвори, видя мисис Лойд. Покани я вътре и щом я видя, Фей се спусна към нея и хвана ръцете ѝ в своите. Джейн Лойд изглеждаше променена, като че ли тъгата бе загладила остриите ѝ ръбове, гласът ѝ бе станал по-мек, както и изражението ѝ.

— Толкова съжаляваме, че Уенди ни напусна — каза Фей. — Тя ще ни липсва много.

— Благодаря ви — отвърна искрено Джейн. — И на мен ще ми липсва. Предполагам, че ще липсва на страшно много хора. Но вярвам, че сега е щастлива. Най-накрая.

Започна да рови в голямата си дълбока чанта.

— Дойдох да ви дам нещо. Само да го намеря. Момент... знам, че е тук. О, да, ето го.

Извади ръката си и разтвори дланта си. На нея лежеше малък златен напръстник.

Мади го забеляза и скочи от стола си. Дотича със светкавична скорост до нея.

— Това е напръстникът на Питър! Уенди му го е дала. Той го наричаше „целувка“ и винаги го носеше на верижка на врата си. Близо до сърцето си.

Лицето ѝ бе пламнало и думите направо излитаха от устата ѝ.

— Да — каза Джейн, изненадвайки всички с отговора си. — И аз го разпознах, така е.

— Откъде го взехте? — поиска да узнае Том.

Джейн се усмихна замечтано.

— Намерих го на перваза на прозореца тази сутрин в стаята на майка ми. Мисля... — млъкна. — Мисля, че са го оставили за нас. За да ни кажат, че всичко е наред и че Уенди вече е с него.

— Той вече не се нуждае от него — въздъхна Мади.

— Не, не се нуждае, и аз така мисля — обърна се Джейн към момичето. — Но и на мен не ми е нужен. Може би ти ще го вземеш?

Джейн ѝ подаде напръстника. Мади я гледаше с широко отворени очи, кръгли като чаши за чай. Взе напръстника в ръка и се втренчи в него с благоговение и почуда в душата.

— Може ли да го погледна? — попита Джак.

Мади му го подаде внимателно и наблюдаваше като орлица как той държеше и оглеждаше съкровището ѝ.

— Предполагам, че това доказва съществуването на Питър Пан — погледна Джак към Фей. — Печеля облога.

Тя отвърна прямо на погледа му.

— Всички печелим. И доброволно признавам, че вярвам.

Джак издиша дълбоко. Присви очи и се загледа в напръстника в дланта си. След миг повдигна очи, стисна устни, после попита:

— Кажете ми, мисис Лойд. Все още ли смятате да продадете къщата?

Фей ахна, смаяна от внезапността на въпроса. Предполагаше, че някъде на заден план в съзнанието си е знаела, че след смъртта на Уенди сградата на номер 14 щеше да бъде продадена. Джейн Лойд не бе скрила намеренията си. И все пак се бе надявала, че нямаше да бъде толкова скоро.

Плъзна поглед из голямата топла кухня на старата къща, която бе обикнала през последните месеци, спирайки се с копнеж на уютните кътчета и джунджурийките, сякаш ги виждаше за последен път. Погледна към прозорците, разделени от мулиони на множество красиви квадрати, вдиша уханието на горящото в синята камина дърво. Представи си сините тапети на цветя, пухкавите възглавнички, стафордширския порцелан, лимонения мирис в антрето и, разбира се, магията на великолепната мансарда на Уенди. Най-накрая спря поглед на прекрасната градина, където бяха пуснали корени и разцъфнали сърцата и въображението на децата ѝ, и сега тя бе толкова ярко и пищно място, като есенните цветя.

Фей бе научила, че една къща не е лепилото, което свързва семейството заедно. Независимо дали е красив замък, имение, къща или малък апартамент, колкото и наситено със спомени да е мястото, каквато и старо семейно наследство да е, никоя къща не е дом. Мади и Том — а вече и Джак — бяха хоросанът на нейния дом. Любовта бе основата. Където и да отидеха оттук нататък, те щяха да довършат дома си с безценните спомени, и стари, и нови. Щяха да засадят нови семена в добре наторената почва.

И все пак, помисли си тя замечтано, докато погледът ѝ се насочи към децата ѝ, които се въртяха и смееха с Нана с невъздържано детско веселие, тя бе открила тук щастието. Номер 14 щеше да ѝ липсва.

Очите на Джейн Лойд се разшириха от изненада, когато чу въпроса на Джак.

— Аз... Не знам. Не съм мислила — заекна тя.

— Продавате ли я? — настоя той.

— Да, разбира се.

— Скоро ли?

— Колкото е възможно по-скоро, надявам се.

— Добре — отвърна той решително.

Фей го погледна изпитателно, изненадана от внезапната му деловитост.

Джак ѝ отвърна с многозначителен поглед, после се обърна към мисис Лойд и каза съвсем небрежно:

— Може да си спестите комисионата за агента на недвижими имоти. Ще купя къщата — погледна смаяната Фей и добави: — Какво? Не смяташ, че ще живея в това голямо място сам, нали? Сделката е за целия пакет. Ти и децата сте включени в него. О, и Нана също.

Млъкна и изведнъж цялата му дързост изчезна и на лицето му се появи неувереното хлапашко изражение.

— Разбира се, ако кажеш „да“.

Фей не каза нищо — не можеше. Беше прекалено неочаквано, толкова спонтанно. Толкова типично за Джак. Радостта се надигна в гърлото ѝ и тя трябваше да преглътне или щеше да избухне в срамен плач и да започне да нарежда всякакви нелепи неща, и о, просто не успя да се сдържи. Сълзите се стекоха по лицето ѝ и тя кимна в знак, че приема.

Джак пристъпи напред, за да хване ръката ѝ. Мисис Лойд ахна, двамата инспектори отстъпиха назад, дори децата подскочиха и запляскаха с ръце — но всичко това изчезна от ползрението на Фей, тя виждаше само усмихнатото лице на Джак. Отново бяха само те двамата, единна хармонична сила в космоса.

Джейк постави напръстника на пръста ѝ.

— Ето — каза той с дяволита усмивка. — Сделката е подпечатана.

Докато стоеше все още замаяна, около нея настана истинска суматоха. Инспекторите събраха докладите си и бързо се изнесоха, заедно с доволната мисис Лойд, която мърмореше нещо как майка ѝ щяла да бъде толкова щастлива. Когато стаята отново се успокои, Джак хвана ръката на Фей и я поведе към градината.

Мади и Том вървяха отпред, като спореха оживено кой от тях щеше да спи в мансардата, а Нана ги следваше по петите.

Есента бе навсякъде, но в сърцето на Фей бе пролет и светулките ей сега щяха да започнат своя ухажорски танц и да запалят фенерите си, а децата щяха да засеят нови семена. Беше пролет и тя щеше да оставя прозорците широко отворени, за да може в дома и в живота им да влиза всичко ново, чудно и магическо.

Щеше да оставя прозорците отворени, даде си обет тя, всеки ден, до края на живота си.

— Виж, мамо! Джак, по-бързо, погледни! — развика се Мади и гласът ѝ отекна из градината. — Фонтанът!

Фей и Джак се присъединиха към Мади и Том край своенравния фонтан. Той се тресеше и ръмжеше, тракаше и стенеше. После, с едно гигантско въздушно свистене изхвърли струя вода, която се изля през дупките във флейтата на момчето.

Децата се смееха и танцуваха, а Джак подскачаше от гордост. Фей скръсти ръце и се усмихна разбиращо на дръзкото нахално бронзово хлапе. И както винаги, можеше да се закълне, че той ѝ се усмихна в отговор.

И както винаги, чу музиката.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Скъпи читатели!

Позволих си свободата да доизмисля някои събития от живота на Джеймз Бари, но вярвам, че ще ми простите. Много читатели сигурно са открили различни елементи и нюанси, препращащи ги към историята на Питър и Уенди. Вплетох ги в моята история, докато пишех този роман, и това бе истинска наслада за мен. Особено — целувката на мисис Дарлинг и начинът, по който се ровеше в умовете на децата си, изгубените момчета — Слайти, Кърли, Нибз и Тутълс, както и Тинкърбел, Хук, и разбира се, напръстникът.

Надявах се така да добавя автентичност на историята и — може би — да предизвикам усмивка на лицата ви, когато се завърнете към спомените си. При директните цитати в текста съм използвала италик. Освен това се вдъхнових и от творбите на хората, осмелили се да преминат границите на своето въображение — Алберт Айнщайн, Ричард Файнман, Лий Смолин, Карл Сейгън, Джоузеф Камбъл.

В тази история създадох двойствен свят: реален и фантастичен. Наука и магия. Ключът към всички тях е силата на вярата.

Приятно четене!

Издание:

Автор: Мери Алис Монро

Заглавие: Втората звезда надясно

Преводач: Паулина Стойчева Мичева

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща Кръгзор

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: Експертпринт ЕООД, София

Излязла от печат: 20.11.2014

Технически редактор: Ангел Йорданов

Коректор: Мария Тодорова

ISBN: 978-954-771-331-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8432>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.